

Левко Лук'яненко

Від хохла до українця

Роздуми

Київ 2018 р.

УДК 94 (477) : 329.7

ББК 63.3 (4Укр)-36

ЛУК'ЯНЕНКО Л.

**Л84 Від хохла до українця: роздуми /
Левко Лук'яненко — К., 2018. — 145 с.**

Україна була під московсько-комуністичною диктатурою впродовж майже 3-х поколінь. Автор аналізує наслідки диктатури та способи подолання негативних впливів на свідомість українців.

Думки автора — це думки автора про нездужання постколоніальної української нації, це біль автора від браку внутрішніх сил у національного організму хутко долати нездужання. Автор виявляє особливості нездужання і показує напрямки долання його.

Подає ідеї, що мають сприяти українцям переосмислити московську ідеологію нищення українства, й показує напрямки ідеології утвердження української державної нації.

Призначається для широкого кола читачів

УДК 94 (477) : 329.7

ББК 63.3 (4Укр)-36

© Лук'яненко Л. Г., 2018

Що є хохол?

Хохол — ассимилированная часть этноса, потерявшая свой родной язык, обычаи, религию, культуру, духовность.

*Толковы словарь московского наречия
русского языка, В. Даль.*

Що є націоналіст?

Націоналіст — це людина, особистість, яка ставить на перше місце права та інтереси своєї нації, своєї держави, не заперечуючи при цьому прав та інтересів інших націй і держав.

*Глумачний словник української мови,
Харків: Прапор, 2006*

Що є націоналізм?

Націоналізм є любов до історичної подоби і творчого акту свого народу в усій його своєрідності.

Націоналізм є воля до того, щоб мій народ творчо і вільно розвивався в Божім саду народів.

Націоналізм є споглядання свого народу перед лицем Божим. Споглядання його душі, його недоліків, його історичної проблематики, його небезпек і його спокус.

Націоналізм є система вчинків, що впливає з цієї волі і з цього споглядання.

Російський філософ Іван Ільїн (...)

Що є українець?

Українець — це людина, яка усвідомлює себе українцем.

До читачів

Мета роздумів у тому, щоб допомогти українцям швидше переосмислити свій світогляд і прийняти деякі ідеї, які мають стати переконаннями українців нового українського суспільства.

Політичні переконання складаються з певного тлумачення історичних подій і фактів. Наприклад, релігія — це опіум народу (К. Маркс). Якщо це так, тоді треба закривати церкви, а священників запроторювати до в'язниць (що комуністи й робили). Євген Коновалець — буржуазний націоналіст, лютий ворог українського народу та братерської дружби радянських народів, і його треба знищити (що Москва і скоїла). Московське тлумачення Мазепи і Петлюри як ворогів також зрозуміле.

Це прості факти. Їх легко зрозуміти й відкинути. Складніше з емоційною сферою. Людина, совіцький українець, не тільки «знає», що Степан Бандера ворог. Його душа наповнена до Бандери негативом, він його ненавидить. І коли ви кажете, що Бандера — славний син української нації, то перша реакція вашого співрозмовника — це перенесення ненависті до Бандери на вас, бо позитивним відгуком про Бандеру ви заперечуєте обґрунтованість його знання, ви ніби називаєте його дурнем. Це ображає його. І він, захищаючись від образи, наполягає на своєму розумінні постаті Бандери.

Що вдіяти, щоб гомо советікуса повернути до українця? Очевидячки, необхідно врахувати психологічний тип людини і діяти відповідно до того, скільки у вас є часу на виховання його, чи маєте допоміжні матеріали, чи можливі повторні зустрічі і т. ін. Я можу зустрінутися в Будинку культури з кількома сотнями людей, висло-

вити свої думки й відповісти на десяток-другий питань, а як поширити українську національну ідею мільйонам? Позаяк телевізія в руках противників українського націоналізму, то залишається друковане слово. Молодь більше користується комп'ютером, планшетом та іншими електронними апаратами, але не цурається й друкованої книжки. То й подаю свої думки у традиційному книжковому вигляді.

Події кінця 2013 року — для мене свято. Я побачив народження нової політичної сили, яка почала витісняти з влади тих, хто вихований в антиукраїнському промосковському дусі і 22 роки руйнує Україну та знущається з народом. Роздуми написав до Євромайдану і либонь щось конкретне застаріло. Основа ж залишається, бо стосується перспектив, а не тільки поточного моменту.

Якщо мої роздуми спонукають читача задуматися над проблемами, про які пишу, буду задоволений своїм маленьким внеском в осмислення історичного руху України від колоніального рабства до відродження національного духу у вільній Україні.

Засновки мислення

- Найвищою ідейною цінністю є Україна;
- Україна – це минуле, сучасне й майбутнє у нерозривному зв'язку живих і померлих поколінь;
- Україна створена Творцем і йде його дорогою наших випробувань до великого майбуття;
- Україна тепер на зламі тисячоліть. Наближається кінець доби Кали-Юга (віку заліза й вогню), зануреної в зло, брехню й мерзоти.
- Україна почала еру свого історичного розвитку: здобула незалежність, виходить із поклоніння чужому Богу, повертається до свого розуміння його й починає еру власного українського розвитку.
- Тривалість переходу постколоніального й християнізованого стану до нового ідеалу й духовності залежить від успіхів долаття рабських понять і звичок та засвоєння синами України рис вільної людини Великої Країни українців-русичів.

*І ще: Українцю, не хникай і не випрошуй
кращого життя в чужинців! Україна —
велика країна, і нас аж 45 мільйонів!!!*

Україна — це величезна країна. Від східного Луганська до західного Ужгорода понад півтори тисячі кілометрів, від Чернігова з півночі до Сімферополя на півдні біля 1000 кілометрів. Тут є гори на заході та півдні. Є двоє морів: Чорне (Руське) й Азовське (Озівське). Є степи на півдні, ліси на півночі й між ними широка східно-західна смуга лісостепу. У нас є великі ріки: Дніпро, Дністер і Дунай, і багато малих річок і озер. В Україні помірний клімат: не буває надмірного морозу, як і над-

мірної спеки. В Україні — чверть найкращих світових чорноземів і багатющі поклади корисних копалин. Є чудової краси яри, балки, долини, а гори не голі, але вкриті красивими деревами й кущами. Не дурно існує легенда про те, як Бог передав українцям свою землю, отже, ми маємо Божу землю. Кращої землі у світі немає. Тільки той її не любить, хто має черству душу, чи ніколи не виїжджав із України і не мав нагоди порівняти її з іншими країнами.

Ця країна і земля 17 тис. років формує тіло і дух людей, які з 4–5 ст. н. е. є антами-русичами-українцями. Ми невід’ємні від нашої природи, і в цьому наша сила, бо які загарбники, бувало, не приходили в Україну, наша природа і культура перетворювала їх в українців.

Українці: від минулого до майбутнього

*Народе рідний, степова стихіє,
Безхитрісна, довірлива душа!
Чому тебе, святого гречкосія,
Так часто Божя ласка полиша?*

М. Руденко

Майбутнє буває в того, хто має минуле, або, як сказав Фрідріх Ніцше, майбутнє проростає з могил.

Я уявляю українців як дерево: від стовбура воно врос-тає в землю і від стовбура воно вростає в небо. Коріння — це наша минувшина. Під ногами в нас не бездуш-на твердь, щоб ступати на неї ногами, а ґрунт, политий потом і кров’ю наших дідів-прадідів. І від міри нашого знання цього минулого залежить, що теперішні україн-ці можуть взяти собі до свого духовного і практичного вжитку. Як у дерева коріння вбирає із землі вологу і по-

дає її по стовбуру вгору, так і наші прашури передають нам з-під землі особливості нашого тіла і темпераменту, передають нам свою витривалість і життєву силу. Що глибше людина знає свій родовід, то глибше її коріння і потужніше вона стоїть на землі, й успішніше витримує різні вітрогонні хвилі на шляху свого життя.

Від стовбура дерево піднімає своє гілля вгору, до сонця, до неба, щоб у взаємодії з сонцем і водою розквітати зеленим листям та вирощувати плоди для продовження свого роду в житті наступних поколінь. Так і в людини: взявши в землі у спадок від прашурів тіло та їхній дух, людина пропускає його тілом до своєї голови і за допомогою біологічної енергії входить у надземну сферу думки — інформаційне поле. Вона — творець і споживач інформації цього поля. Чого більше — творення чи користування — це залежить від інтелектуального потенціалу людини. Випромінення однієї людини обмежене розмірами кімнати, майстерні. Випромінення іншої поширюється на сотні кілометрів чи навіть на цілий світ. Зрозуміло, що поширюється не по горизонтальній прямолінійності, подібно до сонячного проміння, а либонь подібно до радіохвиль, з яких одні огортають землю, а інші просто йдуть у космос.

Космос — він не мертвий. Він сфера буття і самореалізації Творця. Він — ідея, безмежна всеохопна ідея, що містить у собі вирішення всіх математичних, астрономічних та всіх інших задач, що містять у собі план розвитку земних цивілізацій, боротьбу народів і націй і віхи (ознаки), за якими відрізняємо одну цивілізацію від іншої, та віхи в образі людей-символів, за якими прості смертні відрізняють одну добу від іншої.

Існування невидимого світу, сферу думки (абсолютної ідеї) відчують усі, хоч, щоправда, це відчуття приходить до людей по-різному: то у сні, то у відчут-

ті, то через пророцтво, то через особисту логічну доведеність — кожному по-своєму. Позаяк кожному по-своєму, а передати свої почуття іншій людині словами неможливо, як неможливо словами передати іншій людині почуття солодкого чи гіркого, то й індивідуальний досвід переважно не переконує іншу людину. І все-таки, світ потойбічного існує, поза всяким сумнівом. Не буду вдаватися до обґрунтування цього твердження, аби не повторювати те, про що я писав у книжках «Національна ідея і національна воля» та «Де ти, доле України?». Тут хочу звернути увагу читача на його як неунікальність, бо зріст, губи, чоло, обличчя, руки, ноги успадкував від батьків, так і на його особливість. Неунікальність стосується зовнішньої оболонки людини, особливість (унікальність) стосується людського духу. Людина складається із цих двох частин. І творять її різні сили: батьки — оболонку, Творець — душу. І неправильно думати, що спочатку батьки створили тіло, а потім Бог уклав у це тіло душу. Позаяк тіло тимчасове, а дух (душа) людини вічна, то логічніше припустити зворотній процес: Господь створює душу і дає їй через батьків зовнішню оболонку. Життя починається з пульсації інформаційних елементів, які вводять нас у сферу філософського поняття не матеріальної матерії, а матерії енергетично-хвильової. І якщо це так, тоді — один крок до припущення про можливість пересадки Творцем людини з інших планет на Землю не в тілесній формі, а енерго-хвильовою формулою. Щоправда, для Творця пересадка людини з однієї планети на іншу також не є необхідною, бо якщо він — всюдисуще і всетворче інформаційне поле, то він спроможний всю формулу цього (тобто нашого) типу людини спрямувати просто в одному примірнику на землю для її розгортання, розмноження і розвитку. Це — позиція Творця, який над усім родом людським.

Для людей, для нас, землян, земля заселена людьми різних рас, різних націй.

Генетичний код

*І людство, переймаючи науку,
Збагне, чому в тернах твоє чоло:
Ти є Месія, котрий терпить муку
За гріх сусідський, за криваве зло.*

М. Руденко

У XIX сторіччі європейці вважали, що там, де кінчаються східні межі поселення українців, там закінчується Європа. За східними межами України починається Азія зі своїм предковічним деспотизмом та загарбництвом і несприйняттям європейських демократичних цінностей.

Академік А. Авдієнко пише, що в Україні працювала експедиція біогенетиків під егідою ООН, яка на базі університету ім. Каразіна м. Харкова «опублікувала висновки: 57 % жителів України є носіями єдиної хромосоми R1a (арійської). Так може бути тільки тоді, коли жителі території мешкали тут автохтонно...

Кіммерійці, Скіфи, Сармати, Гуни — це єдиний народ, так нас називали сусідні народи і в різний час. Сколоти, Анти, Руси, Росомони. Коли б це були інші народи, ми б не мали 57 % єдиної хромосоми, а було б як у європейських народів 8-12 відсотків». (А. Авдієнко. Лепетишская Сич. — К.: Фенікс, 2013. — С. 15–16).

Ці найновіші досягнення генетиків дають можливість кожній людині встановити своїх прашурів на тисячу років у глибину віків, своїх родичів можна несподівано знайти на інших континентах із несподіваними прізвищами. І все ж, ця наука тепер уперше проводить

генетично обґрунтовані межі (смуги розмежування), які кладуть край пропагандивним московським міфам про три «братні» слов'янські народи — українців, білорусів і росіян (московитів) для виправдання окупації та асиміляції українців та білорусів. Виявляється, що за походженням українці ближчі до чехів, поляків, німців, а московити — це загалом не слов'яни, а угрофінотатарське населення, і його родичі — на сході.

Краплина води, або Не покидай рідну землю

Крапелька води містить у собі величезну інформацію, вона, як жива, реагує на сонячне проміння. Позаяк живі процеси відбуваються у взаємодії води і сонця, то й рослинність набуває дещо інших властивостей залежно від особливостей ґрунтових вод та кута, під яким сонце освітлює рослину. Це стосується не тільки помідорів, огірків і перцю, а й ссавців. Ми, люди, залежимо від особливостей хімічних реакцій у нашому організмі більше від трави й дерев, бо маємо складнішу будову. Як плід географічних умов наш організм перебуває в найбільшій гармонії у своєму природньому середовищі. Зміна цього середовища викликає напруження нервової системи, яка намагається пристосувати системи організму до нових вимог іншого природнього середовища. Спроможність до пристосування в людей різна, тож один пристосовується майже безболісно, а інший, загалом, не спроможний пристосовуватися і тоді або мучиться роками, або виїжджає звідти. Я жив у Закавказзі чотири роки: кожного року в теплу пору двічі хворів папатачем (тропічною малярією) і відлежувався з височенною температурою у військовому шпиталі. Жодні ліки військової медицини та рекомендації народних

способів не допомагали. А тільки-но виїхав із сухого різкоконтинентального клімату Закавказзя, як геть забув про папатач. Так буває з деякими українцями в Сибіру. Життя примушує, і вони живуть у природніх чужих умовах. Частина їхньої душевної енергії іде на долаття внутрішнього, часом наче й непомітного, нервового напруження. Ця частина душевної сили в умовах свого середовища була б використана для корисної праці, винахідництва, інтелектуального зростання чи просто собі на втіху. Факти виходу зі свого природнього середовища (чи добровільні, чи з примусу) не ведуть до добра, навпаки, любов до свого природнього середовища, як і любов до свого власного тіла, зменшує роздвоєність духу, встановлює гармонію тіла і душі, робить наші натури цільними і міцними.

Вихід України з-під влади Москви звільнив українців від примусового спрямування до Сибіру, Середньої Азії чи Закавказзя, і тепер громадяни України мають можливість самі обирати місця проживання й уникати недуг, що їх спричиняли були неприродні для українців географічно-кліматичні умови. Природньо, що це підвищує інтелектуальний потенціал нації.

Вихід України з-під влади Москви припинив розмивання генетичного коду українців. Москва постійно перемішувала людей різних національностей з метою перетворити їх на московитів. Для цього хлопців-новобранців для проходження військової служби вивозили зі своїх республік. Такому перемішуванню сприяли: маневрування робочою силою, спрямування в'язнів і засланців у Московщину, спрямування до інших республік випускників навчальних закладів, переведення учених до вузів інших республік, мобілізація робітників і молоді різних республік і спрямування їх на новобудови, що переважно були в Росії, та інші подібні способи. Держава

створювала сприятливі умови для змішаних шлюбів, а комуністична пропаганда всіляко їх заохочувала. Позаяк змішаний шлюб у будь-якому варіанті, як правило, давав російську сім'ю, то змішані шлюби збільшували кількість росіян і зменшували приріст підкорених народів.

У самостійній Україні різко збільшився відсоток українських шлюбів, що означає вельми позитивний процес генетичної (расової) консолідації, яка сприятиме покращенню стану здоров'я та політичній консолідації нації.

Передісторія комунізму

*Читачу, приглянься до глибин,
в підмурок.*

Звідки пішло це вчення, яке виявилось справжнім сатанізмом?

Марк Леон писав: «Тільки розуміючи Мойсея Гесса, людину, яка вплинула на Маркса, Енгельса і Бакуніна — трьох засновників I Інтернаціоналу, — можна зрозуміти сатанинські глибини комунізму». (Анатолій Костюк. Великі таємниці нашої історії. — Луцьк: Надстир'я, 2005. — С. 63).

Маркс продав душу сатані і присвятив себе служінню пеклу, поставивши собі за мету послати туди все людство. (Там само, с. 60).

Енгельс, найближчий однодумець Маркса, надзвичайно виразно визначив кінцеву мету революційних змов: «Боротьба з християнською світобудовою, зрештою, — наша єдина нагальна справа». Він сформулював і кредо героїв революції: «Діалектичне розуміння життя зводиться до смерті. Усе є гідним загибелі». (Там само, с. 68).

Марксизм ретельно приховує таємницю своєї сатанинської сутності, про яку знають лише деякі марксистки. Недаремно Ленін писав, що через півстоліття жоден марксист не досягне Маркса (А. Костюк. Великі таємниці нашої історії. — Луцьк: Надстир'я, 2005. — С. 61–69).

Гасла свободи, рівності, братерства були спрямовані проти феодальної (узаконеної) нерівності поділом людей на дворян, феодалів і підданих. Просвітництво XVIII століття підготувало народ до боротьби проти станової нерівності за соціальну справедливість під гаслом «свобода, рівність і братерство!», і народ пішов за гаслами.

У перші десятиріччя XIX ст. юдей Мойсей Гесс писав: «Наша релігія (юдаїзм) має за свою висхідну точку ентузіазм єврейської раси, яка після своєї появи на авансцені історії передбачала кінцеві цілі людства і якій було дано прикмети месіанського часу». І далі: «Наш Бог — не що інше як людська раса (єврейство), об'єднана любов'ю. Шлях до досягнення такого єднання — соціалістична революція, у якій десятки мільйонів будуть замучені і знищені.» (Там само, с. 62–63).

Маркс, познайомившись із Гессом, продав душу сатані і своїми творами узявся тягнути людство в безодню шляхом розколювання суспільств і нацьковування одних частин на інші частини для встановлення над ними всіма влади сionізму. Марксистки поділяли ідею боротьби бідних (пролетарів) проти багатих (буржуазії) і не розуміли її кінцевої мети. Того Ленін і писав, що «через півстоліття жоден марксист не досягне Маркса» (Там само, с. 69).

Гра в два поверхи виявилася дуже дієвою. Верхній поверх — боротьба трудящих проти експлуататорів —

широченне поле, яке можна розширювати на цілий світ, і сіоністи в ньому — провідна сила. Нижній поверх — це ослаблення націй шляхом організації війни бідних проти багатих, під'юджування суперечностей на релігійному ґрунті та інші сатанинські способи поширення взаємної недовіри і ненависти, підризу національної єдності з метою підкорення країни сіонізму.

Порівняймо злочинну діяльність правлячих клік у Франції 1789 і в Росії 1917 років. У Франції під гаслами свободи, рівності й братерства революціонери збудували 44 тис. в'язниць з гільйотинами. «В ім'я прав людини знищено дві тисячі монастирів, цінні бібліотеки, архіви, твори мистецтва, спалено 50 тис. церков. За один тільки рік замордовано 2 млн. осіб (чоловіків, жінок, дітей) і 1500 священників. У Ліоні на майдан було зігнано 31 тис. осіб і всіх гільйотиновано, перетворено в руїни 1700 будинків. Загибло й 1,2 млн. жовнірів» (Олексій Добко. Слідами тиранів. — Луцьк: Волинська книга, 2007. — С. 16).

В Росії комуністична сіоністська кліка виробила настанову, яку сформулював Дзержинський так: «Для расстрела нам не надо никаких доказательств, ни подозрений, мы находим нужным и расстреливаем, вот и все!». Просто намагалися знищити щонайбільше гоїв. Ленін повчав: «Хай 90% російського народу згине, лише б 10% дожило до світової революції» (О. Добко. Слідами тиранів. — Луцьк: Волинська книга, 2007. — С. 17).

За 70 років знищили 60 млн. осіб — така ціна панування комуністів у так званому Союзі Радянських Соціалістичних республік.

Трохи докладніше щодо Російської імперії

В жилах московського народу тече щонайменше 80% азійської крові.

М. Покровський, московський історик

Що сильніше: дія організованого сіонізму чи інерція народу? Хто ініціює революційний (радикальний) рух і хто перемагає?

Перед Першою світовою війною у Швейцарії Ротшильд зустрівся з царем Миколою II. Банкір Ротшильд сказав царю:

— Ви заборгували США 20-25 мільйонів доларів золотом.

— Ну і..?

— Я готовий вам погасити...

— А взамін?

— А взамін — волю євреям...

— Ні! — заперечив цар.

— Тоді — війна! — випалив банкір.

— Росія війни не боїться, — знову бундючно відповів цар.

— Тоді — революція! — злісно гаркнув Ротшильд. (О. Добко. Слідами тиранів. — Луцьк: Волинська книга, 2007. — С. 7-9).

З другої половини XIX ст. до перших десятиріч XX ст. соціалізм став світоглядом освічених верств багатьох європейських країн. Ідею запровадження соціалізму революційними збройними способами поширили сіоністи. Ротшильд сформулював сіоністське завдання на організацію в Росії революції для помсти царату за обмеження єврейських прав. Отже, ідея і стратегія її досягнення є.

Парвус 1915 року склав план захоплення сіоністами влади в Росії (план революції). Потрібен виконавець. 1916 року Парвус знайшов його в особі Леніна і 1917

року переправив із Швейцарії групу з 33 євреїв на чолі з Леніним до Петрограда. У цей же час Л. Троцький перевіз із США до Петрограда 265 так званих революціонерів (більшовиків). Ці міжнародні авантюристи були забезпечені ідеєю «пролетарської» революції, великими фінансами та палким бажанням захопити владу в царській імперії. Помста — сильне почуття. Проте недостатнє для великої мети. Їхньою великою (прихованою) метою було прагнення до світового панування. Два вожді більш-менш розподілили між собою два напрямки ідеологічної праці. І Ленін говорив народу про світову пролетарську революцію, а Троцький — про встановлення влади сіонізму. Троцький у своєму колі казав: «Мы должны превратить Россию в пустыню, населенную белыми неграми, которым мы дадим такую тиранию, какая не снилась никогда самым страшным деспотам востока» (там само, с. 16). Луначарський пояснив мотиви державного атеїзму: «Мы ненавидим христианство и христиан. Нави́ть наилучший из них муситъ вважаться нашим наилучи́шим врагом. Христиани пропови́дуютъ любовь и жалість до ближнього, що суперечить нашим принципам. Мы мусимо знати, як ненавидіти, бо лише такою ціною ми зможемо завоювати світ» (там само, с. 18).

Авантюра із захопленням влади в Московській імперії могла провалитися, але не провалилася. Щоправда, запалити світову революцію в дусі тодішнього гасла «Мы на зло всем буржуям мировой пожар раздуем» їм не вдалося, хоча ледь не захопили владу в Угорщині та Англії. Захопивши владу в столицях імперії Петрограді і Москві, взялися за її розширення. Розширення вело до залучення все більшої кількості москвитів. І тут виявилось, що місцеve населення хоче мати не новий Ізраїль, а свою Російську імперію. Таким чином зберегти владу сіонізму в Росії можна було на шляху служіння московській народній ідеї

боротьби за збереження імперії. А її можна було зберегти не інакше, як стати під гасла російських шовіністів, і сіоністи пішли на союз із ними.

Тут відповідь на питання, що на початку параграфа: «Що сильніше: дія організованого сіонізму чи інерція народу?» Вона однозначна: інерція народу сильніша. Народ — це велика маса, вона не динамічна, вона статична. Вона живе усталеними поняттями. На нові ідеї дивиться з недовірою і зовсім не поспішає сприймати їх. Сіонізм організований і динамічний, він найняв за гроші демонстрантів у Петербурзі, наелектризував публіку, рвонув уперед і усунув царя Миколу II, а коли почав поширювати свої ідеї за межами столиць, то зустрів такий потужний опір з боку імперського офіцерства і чиновництва, що мусив піти йому на поступки. Владу в імперії, тепер уже не білій, а червоній, можна було утримувати терором, і вони зробили його постійною практикою. У боротьбі за владу змушені були дещо поступитися перед російським шовінізмом, і за Сталіна чимало сіоністів згинуло від тиранії, яку самі довели були в дусі слів Троцького до небачених кривавих розмірів і жорстокості.

Світова революція не вийшла — національні почуття виявилися сильнішими від так званої солідарності світового пролетаріату, тобто світової солідарності сіонізму. До того ж, гасло Маніфесту комуністичного інтернаціоналу «Пролетарі не мають своєї батьківщини» народи зрозуміли правильно: пролетарі — це сіоністи, які справді не мали своєї батьківщини, а того народи відвернулися від них, бо мали свої батьківщини. Світові революції не відбулися, і Московська імперія (СРСР) опинилася в оточенні капіталістичних країн. Замість світової пожежі довелося ховати від світу терористичні методи керівництва суспільством.

Комуністична ідея створила поняття комуністичної людини і реалізувала це поняття в житті, створила свою, незалежну від світу, цивілізацію. З бігом часу ховати правду стало неможливо, і демократичний світ заглянув за залізну завісу. Вжахнувся. Устами президента США Рональда Рейгана назвав СРСР імперією Зла і організував демократичні держави на розгром імперії, що і сталося 1991 року.

Залишається спитати, що 1917-1920 років було головним: ідея так званої пролетарської революції чи людський чинник? Пролетарська революція — це зовнішня обгортка ідеї сіонізму. Агітатори нижньої організаційної ланки сприймали ідею пролетарської революції за чисту монету і поширювали її. Для простого народу гасла «Дасешь мировую революцию!» були менш зрозумілі, ніж гасло «Землю — селянам!». Ідея сама по собі не працює. Вона втілюється в життя людьми. У розбурхану Першою світовою війною Московію сіоністи спрямували кількох талановитих керманичів і понад три сотні дисциплінованих єврейських виконавців-однодумців. Без цих людей ідея пролетарської революції (сіонізму) не спрацювала б. Ці люди в кожен конкретний політичний момент надавали ідеї того змісту, який привертав їм найбільше прихильників. Без цього організаційного чинника міжнародна ідея соціалізму не спрацювала б.

У збереженні імперії вирішальну роль відіграла саме московська імперська ідея, якою була просякнута московська народна маса. Коли царське шовіністичне офіцерство та інтелігенція побачили загрозу розвалу імперії з боку національно-визвольних рухів України, Польщі, Фінляндії, прибалтійських та інших колоній і зрозуміли, що Ленін і Троцький під новою символікою проводять політику на збереження імперії, тоді вони пішли до ненависних комуністів для спільної війни проти «іногородців».

Вирватися з імперії вдалося Польщі, Фінляндії та трьом прибалтійським країнам. Україні, Білорусії, кавказьким, середньоазійським та приволзьким і зауральським народам вирватися не вдалось. По-перше, населення перших п'ятох країн мало більшу національну свідомість, отже, до Першої світової війни було більше готове до війни за незалежність, аніж Україна. По-друге, російські шовіністи і більшовицький уряд підкреслювали, що без України Велика Росія неможлива, того організували три масові агресії проти Української народної республіки і, врешті-решт, відновили окупацію України. Ясна річ, коли б українці України й Кубані мали таку національну свідомість, як поляки чи мадари, то жодні зусилля Москви їй би не допомогли відновити окупацію.

Більшовики-комуністи змінили імперську державну символіку: замість гімну «Боже, Царя храни» запровадили сіоністський «Інтернаціонал», замість двоголового орла — п'ятикутну масонську зірку і царський триколірний прапор замінили червоним прапором.

Хто що зрадив: більшовики (сіоністи) відмовою від ідеї всесвітньої пролетарської революції чи проімперське чиновництво та офіцерство відмовою від імперських символів і переходом під більшовицькі символи?

Ніхто нічого не зрадив: якщо суть не в символах, а в суті політики, то ідея більшовиків і для царського офіцерства з чиновництвом про збереження імперії під новими символами виявилась найважливішою ідейною цінністю. Щоправда, після утвердження імперії під назвою СРСР її більшовицькі вожді усіх своїх тимчасових союзників знищили. Цивілізація, яку задумали Маркс, Енгельс, комуністичний інтернаціонал, Парвус, Ленін, Троцький, передбачала винищення державним терором усіх своїх ворогів, а позаяк поняття ворогів постійно розширювалося, то й масштаби репресій розширювалися — аж так, що поширилися на самих творців тиранії.

Рівність у рабстві

Ми, москвини, вважаємо великим злочинном сумніватися у праві держави робити з нами все, що вона хоче.

В. Соловйов

Рівність громадян держави перед законом — це норма права, що способом узагальнення, підведення різних людей до спільного знаменника прагне до встановлення справедливості в суспільстві. Комуністи зробили з цього політичне гасло: всі люди рівні і домогосподарка має керувати державою. Суспільство поділили на дві частини: невеличку його частину — КПРС — назвали розумом, честю і совістю нашої доби і присвоїли собі право необмеженого панування над іншою частиною суспільства — абсолютною більшістю, перетворили її в рівно безправну. Цензурою, репресіями та тотальною ідеологічною обробкою громадян окупаційний режим спромігся розірвати духовний зв'язок живих поколінь українців із попередніми поколіннями. Він прищепив українцям спотворене сприйняття характеру взаємин між особами, в сім'ї, між сусідами, у громадах, між громадянином і державою.

Режим підмінив попереднє розуміння сенсу життя і навіював думку, що підпорядкування особи волі держави є вищим благом для самої особи.

Мету життя — земне щастя в свободі — підмінив думкою, що задля успіхів просування комунізму по всьому світі українці, як і інші громадяни Союзу, мають миритися і спокійно зносити щодень безправність, деспотизм і брехню влади, нестачу харчів і дорожнечу предметів щоденного вжитку та мають відмовляти собі в елементарних потребах. Величезна система забабу-

лювання людей досягнула справді величезних наслідків у знеціненні людини та перетворенні її на статистичну одиницю.

Знецінена особа з комплексом меншовартости сприймає інших фізично, а не духовно. Не розуміє всього різноманіття людських типів, виконання на землі свого особистого призначення, окремої праці, взаємовпливів, своєї долі, не розуміє складного стану суспільства.

Демократичний лад надає кожній людині можливості проявляти свої здібності, що веде до нерівності. В уявленні совіцьких людей — усі мають бути рівні, хоч у дійсності була нерівність. Перехід до ринкової економіки дав можливість певній частині громадян стати багатими. Чесно чи нечесно вони зробилися вельми багатими, це інше питання. Важливо, що демократизм суспільства зі свободою слова і друку дали можливість показувати перед усім народом нових капіталістів. Нерівність за радянської влади була прихована, і люди її не бачили. Тепер нерівність стала відкритою, і люди сприймають її за крайню несправедливість, і це обурює людей. І тут виникають двоє питань. Перше: факт великої майнової нерівності сам по собі обурює громадян із совіцькою соціалістичною свідомістю. Україна перейшла до ринкової економіки, яка дає можливість розумнішому й енергійнішому стати багатшим за нездібного до підприємницької діяльності. Це нормальне явище, і суспільна свідомість має прийняти його за справедливе. Друге питання: чесно чи нечесно людина за кілька років набула такого багатства, яке в західних капіталістичних країнах люди набувають упродовж десятиріч? Категорично виступаючи проти шахрайських і бандитських методів збагачення, необхідно сприяти сприйняттю народом самого факту майнового розшарування громадян України. Суспільна свідомість завжди відстає від життя. Вона обурюється несправедливістю, бачачи її в нерівності як

такій, у той час як нерівність є несправедливістю тільки в тому випадку, коли вона створена незаконними методами діяльності, зокрема, злочинним збагаченням. Законність — це юридичний спосіб досягання справедливості. Тож законні методи збагачення, тобто створення майнової нерівності — це нормальне явище. Це має стати елементом свідомості громадян українського демократичного суспільства. І що швидше це стане, то краще, бо не народжуватиме необґрунтовані суперечки й конфлікти.

Ієрархія

В живій природі, в оркестрі — всюди нерівність (на чолі з керманичем), за якої тільки й можлива гармонія — і життя такої складної спільноти, як нація.

Аристотель сказав: форма — це внутрішня структура змісту. Структуризація встановлює ієрархію. Неструктуризована громада — це грудка глини. У ній немає верху й низу, немає правого і лівого боку. Це стан неорганізованості, він не має свого напрямку, руху чи мети. Це матеріал для творення з нього чогось іншого. Тільки аморфне тіло не має ієрархії. Того для живої природи, для якої притаманна боротьба за збереження життя і продовження роду, характерна структуризація, тобто ієрархічна будова. Ієрархію бачимо в будові людського і тваринного тіла.

Природа подає наочні приклади того, що ієрархічна організація спільноти виявляється найефективнішою у забезпеченні життєдіяльності спільноти, наприклад, організація мурашок, бджіл, вовків, голубів. Суворя

субординація і розподіл обов'язків для виконання різних функцій забезпечує їм безперервність відтворення. Центром мурашника і бджолиного рою є матки як центр біологічного продовження роду.

Прикладами ієрархічної будови є держава та армія.

Для перетворення людей в манкуртів диктаторський режим встановив сувору ієрархічну систему комуністичної партії: генеральний секретар КПРС — політбюро — центральний комітет КПРС — ЦК компартій союзних республік — обласні, районні, міські комітети КПРС — комітети різних управлінь, інституцій, заводів, фабрик, радгоспів, колгоспів тощо. На вершині імперії були: Верховна Рада СРСР та уряд СРСР, нижче — система рад з їхніми виконками: урядами так званих союзних республік, областей, районів, міст, сіл. Всесоюзний Центральний союз профспілок (ВЦСПС), Центральний комітет ленінського комуністичного союзу молоді (ЦК ВЛКСМ). Для практичного здійснення необмеженої комуністичної диктатури людоджери Ленін, Троцький, Дзержинський заснували «каральний меч революції» — ЧК (чрезвычайную комиссию), яку впродовж років послідовно перейменовували в ГПУ (Головне політичне управління), ОГПУ (особливе головне політуправління), НКВС (народний комісаріат внутрішніх справ) — НКДБ (народний комітет державної безпеки) — МДБ (міністерство держбезпеки) — КДБ (комітет державної безпеки).

Державна ієрархія складається з поділу території на адміністративні одиниці та органи державної влади, що керують відповідними територіями та населенням цих територій. Кожен державний орган має керівника (зверхника). Взаємини між усіма службовцями врегульовані законом, мають імперативний характер і всім зрозумілі. Їх може бути багато чи мало, вони можуть

добре чи погано, чесно чи нечесно виконувати свою працю, за що відповідає керівник, але саму по собі їхню ієрархічність народ сприймає за звичайне, нормальне явище.

Армійська ієрархія переважно не пов'язана з адміністративним поділом території і є ще наочнішим прикладом централізованого підпорядкування одному командирі — військовому міністру від найменшої структурної одиниці (рою) до всієї армії. Це всім громадянам зрозуміле і не викликає жодних заперечень.

Суспільна ієрархічність (у партіях, громадських організаціях та різних об'єднаннях) формується на основі уявлення членів організації один про одного і становить ієрархію авторитетів, переважно професійно-моральних. Суспільний авторитет важливий. Між особами відбувається боротьба за більший авторитет у колективі, громаді, народіві. Важливо: всі ми, 45 млн., різні і всі потрібні Україні. Між нами — учені, винахідники, інженери й лікарі, трактористи, водії, будівельники й фермери... тисячі професій — і всі потрібні для забезпечення нормального життя нації. При цьому для соціального організму важливе суб'єктивне ставлення його членів до керівництва (організації, партії, колективу) відносно організації: він, член організації, спокійно сприймає вибори голови й правління організації — чи його душа бунтує: чого той, а не я став головою?

Готський історик Йордан в VI ст. н. е. написав про антів і волинян, що вони однакові, живуть рівними між собою і не люблять влади. Коли треба йти на війну, обирають вождя, а після війни його усувають і живуть рівними поміж себе. З глибокого індивідуалізму й нелюбові до влади ревність — коли треба було структуруватися для спільної дії — породжувала претензію: чого обрали когось, а не його? І замість сумлінно служити спільній справі під проводом обраного керманіча до наступних

виборів, він організовує опозицію.

Так у нас водиться давно. Центром нації має бути ідея єдності нації. Територіальна ідея єдності нації мала б зосереджуватися в Києві, який ще в сиву давнину став пупом української землі та місцем паломництва. Організаційно ідея єдності нації мала б зосереджуватися на особі керманича української держави, а в період війни — на особі керманича, який очолює війну супроти загарбників.

І тут вельми важливо пам'ятати першорядну вагу ієрархії. Довершену ієрархію очолює голова організації — вершечок піраміди. У монархічних державах верхівкою державної структури був монарх. У династичних монархіях на верхівках влади іноді опинялася недоумкувата людина, але держава не розвалювалася, бо, по-перше, ієрархічна структура складалася з людей, зацікавлених у збереженні держави, по-друге, існувала віра в життєвість ієрархії як структури: окремі люди до неї приходили і відходили, а структура залишалася і зберігалася спадковість влади. Ця спадковість, що тривала не один термін чи не одне покоління, а довше і більше, нагромаджувала уміння державного керування суспільством, отже збільшувала спроможність захищати терени проживання народу.

В українців не так. У VI ст. вождя, як і в часи козаччини отамана (гетьмана), обирали на час, того владарювання не було тривалим і послідовним, не було ритмічності в його обнови́нні, а це означає, що не нагромаджувався досвід керівництва. За умов виборів керманича на тимчасову потребу, коли потреба виникала нечасто й обирати могли кожен раз іншу людину, то кожен раз до керма ставала людина без досвіду. Наступного разу обирали іншу людину. Досвід попередньої гинув марно, а новий керівник починав спочатку і робив помилки попереднього. Це особливо тра-

плялося тоді, коли між виборами минало кільканадцять або кілька десятків років. Суспільство, в якому немає спадковости керування (не так керівників, як керування) кожного разу в зустрічі з ворогами діє, мов школяр, і, природньо, програє досвідченому керівництву ієрархічного суспільства.

До Хмельницького було чимало козацьких повстань. Їх очолювали здібні керівники, та через відсутність традиції шанувати ієрархію виникала конкурентна боротьба, не в час виборів — що природньо, — а після виборів, після висловлення волі більшості, що не раз призводила до видачі керманича ворогам.

Геніяльний Хмельницький створив ієрархію, але через нелюбов до влади та недооцінку значення владної піраміди йому не вдалося заснувати родову монархію з єдиною в Україні верхівкою владної піраміди. З тої ж причини Виговському не вдалося створити конституційну (полковницьку) монархію. Спалахували повстаннями, вміли воювати, але через недооцінку та неготовність підпорядковувати себе ієрархії не вміли закріпити військові успіхи. І далєбі бракувало державницького мислення, і того героїзм завершувався особистою славою, а не здобутками на шляху творення української держави.

Упродовж сімох сторіч національне тіло розірване й частинами перебуває під чужинецькими владами з різними політичними, державними й економічними системами. Київ був центром згадки і не був центром національного життя, тому в народі не формувалося поняття ієрархічної будови свого суспільства з центром і верхівкою у Києві.

Для мурашок і бджіл ієрархічна організація їхніх спільнот — спосіб і гарантія виживання. Вона не усвідомлена і перебуває на рівні інстинктів, закладених самим Творцем. У людському суспільстві інакше. Людина усвідомлює свої дії, отже перед українською нацією постають завдання: а) теоретично погодитися, що ієрар-

хічна структура є найдосконалішою і найефективнішою формою організації для об'єднання різних частин нації в об'єднану консолідовану силу; б) відсутність в українців у минулому державного центру (Києва — бджолиної матки) не прищепило народові звичку сприймати себе за бджолу в національному рої з обов'язком виконання якоїсь однієї функції задля злагодженого життя всього організму; в) відсутність цього в минулому національному досвіді тепер психологічно обтяжує завдання перевишколення нації в добу переходу від колоніального стану до творення нового суспільства в умовах державної самостійності.

Доля українців формувалася не тільки індивідуалістичною натурою, а й нелюбов'ю до влади над собою, влади, яку вважали замахом на особисту свободу. Ревнивий захист особистої свободи виводив людину з громади, виховував з неї лицаря, готового на великі подвиги, але послаблював громаду. Формувалась здібність до особистого (сімейного) виживання, а не до колективного захисту терену спільного поселення. Було б несправедливо зводити формування історичної долі українців до цих двох суб'єктивних чинників. Було ще кілька, які не можна не бачити, а саме, перший: «Райська» Божа земля, яка за будь-якої поганій ворожій влади родила зернові й давала хліборобному українцю виживати. Другий: в добу великого переселення народів навіть за умови найстрункішої структуризації українського суспільства однаково не можливо було оборонити велику, відкриту з трьох боків, територію від ворожих кочових навал. Третій: Київська імперія русичів почала змішувати племена, згладжувати їхні особливості й наближати до спільного знаменника — русичів-українців. Ба, монгольська навала перервала процес консолідації. Різні частини народного тіла під спільною назвою русичі опинилися під владою різних держав, що не давало формувати українську чи україн-

сько-литовську державну піраміду з верхівкою влади в Києві.

Усі ці три чинники такі потужні, що не дозволяють причину формування реальної історичної долі українців звести до двох суб'єктивних чинників. Я, як адвокат українства, визнаю перші два суб'єктивні чинники за головні у формуванні сумної національної долі, проте кожного прошу не забувати потужних об'єктивних чинників не так з бажання запобігти розвитку комплексу національної неповноцінності, як з прагнення до історичної правди.

Чи навчає нас чогось історія? У минулому через зневаження ієрархії та перебільшені особисті претензії наших військових командирів Україна зазнала багато поразок. А як у наш час? Перед виборами 28. 10. 2012 року я, голова УРП і автор Акту проголошення незалежності України, звернувся від УРП листом до десяти патріотичних партій, кожна з яких не мала шансів подолати 5%-й бар'єр для проходження своїх кандидатів у депутати Верховної Ради України, з пропозицією об'єднатися з УРП, причому з такою умовою, що я складаю з себе повноваження голови й спільний з'їзд обирає нового голову і новий провід об'єднаної партії.

Пропозицію не прийняли.

Партія регіонів на виборах 28. 10. 2012 року шляхом грубого порушення виборчого законодавства зробила собі бандитську перемогу. Після цих виборів політикум України живе думками про президентські вибори 2015 року, які справді матимуть доленосне значення. Парламентська опозиція з трьох партій — ВО «Батьківщина», «Удар» та ВО «Свобода» — потребує підтримки позапарламентської опозиції. Задля створення її я звернувся до сімох партій про об'єднання в одну партію з умовою: кожна відмовляється від своєї назви і на об'єднавчому з'їзді делегати дають партії нову назву. При цьому я нагадав положення закону про політичні партії про те, що неучасть партії у двох президентських виборах дає підстави Міністерству

юстиції звернутися до Верховного суду з поданням про скасування реєстрації партії, що означає позбавлення партії права суб'єкта політичної діяльності. І спитав, чи в керівників цих малих партій любов до своїх партій сильніша за любов до України?

Пропозицію не прийняли, що означає, що головування у своїх партіях їм дорожче за долю української державності і, що вони радше готові прийняти скасування їхніх партій, аніж втратити головування.

А з президентської контори нишком поширюють диверсійну фразу: об'єднання нулів не створює одиницю. Дурниця: кожна з малих партій має приміщення, техніку й транспорт. При об'єднанні сімох не потрібно сім комплектів оргтехніки та сім обслуг. На об'єднанні можна заощадити значні кошти, що дали б змогу розширити партійну діяльність. Капітани своїх маленьких кораблів ведуть кораблі на дно, але шляхетно не покидають їх! Як важко з верхівки малої партійної піраміди перейти на в сім разів більшу піраміду, коли перехід може означати, що в більшій піраміді будеш не першою особою!

Ієрархія — антипод плебейській ідеї рівності. Вона структурує людей за їхніми здібностями і тим підвищує продуктивність суспільної праці та збільшує життєві сили організації громади, нації. Плебеї розуміють свою розумову обмеженість і хочуть, щоб і інші були такі, як вони. Їхні потреби ті ж, що й за часів Римської імперії — хліба й видовищ. Вони не розуміють, що для прогресивного розвитку суспільства, для підвищення культурного рівня і добробуту громадян необхідні не тільки робітники й селяни, а й інтелігенція та державницькі еліти, які дають народові ідеологію і віру та організовують його для вищих цілей.

Молода незалежна Україна народилася будувати нове життя. Українці мають сприйняти ідею ієрархічності як природою створену найраціональнішу систему органі-

зації для виживання спільноти мурашок, бджіл, націй. Розподілом обов'язків відповідно до розуму і здібностей, що їх кожен має від народження, навчання та досвіду, досягають найвищої продуктивності суспільного виробництва, організації оборони національного життєвого простору й підвищення добробуту всього населення. На шкалі цінностей для українця на першому місці має бути нація, на другому — своє «я», бо сімейне благо найповніше можна забезпечити тільки у своїй незалежній державі.

Мережа людських взаємин у суспільстві безмежно складна, бо відбувається у вертикалі обов'язкового підпорядкування людини чужій адміністративній волі та у зобов'язанні виконувати домовленість, угоду чи в зобов'язанні виконувати моральні правила. Не всі можуть претендувати на роль провідника, тож необхідно вміти поглянути на себе збоку для неупередженої оцінки своїх здібностей. В Україні демократія зовсім молода, того в людей ще не виробилося уміння об'єктивної самооцінки. Часто на депутатство претендують люди, за яких на виборах голосує менше одного відсотка виборців. Чи їм не соромно після такого результату? Вибори — це спосіб формування представницьких органів влади, формування ієрархії. Аби не бути ганебно відкинутим геть від цієї піраміди, далєбі, слід перед виборами поглянути на себе очима незнайомого виборця й визначити, чи депутатство є для тебе, як казав Г. Сковорода, «сродною працею».

Демократія і вибори

Я проти прямих виборів.

Ієрархічний погляд на суспільство примушує критично поглянути на демократичну виборчу систему.

Демократія (з грецької мови— влада народу) передбачає таку виборчу систему, за якою всі громадяни беруть участь у виборах депутатів рад усіх рівнів і голосують прямо за кандидатів. Стаття 71 Конституції України проголошує: «Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування».

Вибори до вищого законодавчого органу також відбуваються на основі цього права. Зрозуміло, що до законодавця мають бути підвищені вимоги щодо його інтелектуального рівня. Це має бути не пересічний громадянин, а людина високих розумових здібностей, що знає українську мову, культуру і звичаї, знайома з історією народу та його мрією, має ґрунтовні знання з економіки, юриспруденції, медицини та інших галузей, що їх спеціальними законами регулює законодавець.

Чи може пересічний громадянин оцінити рівень загальних знань та професійної підготовки кандидата в законодавці?

Вельми сумніваюсь. Адже понад 90% громадян країни зайняті у сферах матеріального, а не інтелектуального виробництва, і сфера законодавства перебуває за межами їхньої уваги. Вони цікавляться змістом законів, а не працею зі створення їх, у той час як саме праця з підготовки й ухвалення законів виявляє здібність чи нездібність парламентарія до законотворчої праці. Більшість виборців не спроможна визначити, чи кандидат у депутати спроможний творити закони. Демократична процедура прямих виборів насправді означає голосування за іншими критеріями, що не стосуються здібностей до законотворчої праці (привабливий зовнішній вигляд, красномовство, співчуття бідним трудящим людям, велеречиві обіцянки розв'язувати труднощі виборців тощо). Виборці переважно не спроможні оцінити професійні здібності кандидатів до законотворчості, і демократичне право

прямого вибору насправді означає голосування навмання, від чого демократизм перетворюється на порожню формальність. Доля формування складу вищого законодавчого органу країни передана на вирішення людей з нижчою освітою і далеким від політики.

Чого так вчинили ті, хто формулював розділ третій Конституції про вибори та референдум? У світі існують різні виборчі системи і, власне кажучи, більшість — із прямим голосуванням. І за кордоном парламентарії, і українські народні депутати часто думають про свої особисті інтереси, а не про долю нації на покоління вперед.

Я переконаний, що стратегічний інтерес України полягає в тому, щоб творити максимально стабільне законодавство, бо таке законодавство забезпечує максимальну справедливість людських взаємин у суспільстві.

Стабільне законодавство спроможне творити максимально розумний депутатський корпус. Метод прямих виборів не забезпечує цього, тому логічно буде запропонувати запровадити не пряму систему виборів, а в дві стадії: виборці обирають виборщиків, а виборщики обирають депутатів Верховної Ради України. Виборщиками можуть бути люди, які достатньо розуміються на політиці, щоб обрати депутатами людей, гідних такого високого статусу, як законодавець України.

Недосконалі люди не можуть створити досконалий державний орган, і все-таки, вибори громадянами з-поміж себе кращих до законодавчого органу у два тури (що і є ієрархічним вибором), поза всяким сумнівом, даватиме кращий депутатський корпус. І це не є порушенням демократії — приблизно така система працює у США.

Запровадження двоступеневої системи замість прямих виборів не звужує демократії, натомість вносить елемент професійності до виборчого процесу. Пересічний виборець — не професійний політик, а звичайний обиватель,

який живе своїм життям і раз у п'ять років одержує в руки бюлетень для виборів депутата відповідної ради. Перед виборами всі кандидати бомбардують виборця зливою самохвальських листівок і програм, які виборець не встигає перечитати, а не те що перевірити їх на правдивість. Хтось із кандидатів якоюсь випадковою фразою чи рисою обличчя сподобався виборцю, і він проголосує за нього, дарма що та фраза, риса чи підказка з боку можуть бути далекі від справжньої ділової сутності кандидата.

Коли вибори відбуваються у два ступені і виборець обирає виборщика, він діє так само не професійно, але, по-перше, корпус виборщиків має складатися з людей відомих (яких саме, має визначити закон), по-друге, виборщики — люди, що краще розуміються на правилах політичної боротьби, тож оберуть депутатів парламенту зі знанням справи.

Демократія — не анархія. Двоступенева система виборів парламенту — це не замах на виборче право громадян, а більш професійний підхід до справи на основі абсолютно очевидного факту: люди від природи мають різні розумові здібності, і не виправдано передавати важливу проблему формування національного парламенту людям пересічних здібностей. Демократичне суспільство повинно мати моральну сміливість сказати собі: між нами є розумні і менш розумні. Керування країною і державою — це вельми складна праця, тож задля блага всієї нації доцільно передати її розумній частині нації, яку можна було б називати політичною елітою (шляхтою, аристократією).

Хто хоче заперечити логіку у моїх міркуваннях чи йому не подобається, що я кажу про людей нижчого і вищого гатунку, той хай заперечить біологічну закономірність народження людей: геніїв — 0,25%, дуже великого розуму — 6,75%, високого розуму — 13%, середнього розуму — 60%, нижче середнього розуму — 13%, дурнів — 6%, ідіотів — 1% (П. Штепа. Мафія і Україна. — С. 361).

Комуністична влада

Комуністична влада перетворювала всіх громадян імперії в гомосовєтікусів, а неросіян, зокрема українців, окупація намагалася перетворити у московитів шляхом русифікації, відриву українців від своїх звичаїв і традицій, знищення свободолобства та національної мрії, знищення побутової культури та національного способу спілкування у різних випадках життя та щоб виростити безвільних слухняних манкуртів. Поширення міфу про комунізм спрямоване проти християнського раю для праведників, а з іншого боку, відволікало увагу громадян від реального життя і спрямовувало у сферу казки, а віра в казку буває потужною.

Міф, казка надає призначенню людини вищого сенсу. І коли людина в нього увірувала, вона почувається піднесеною до якоїсь вищої надприродньої сили. Людина прагне до неба, і міф, казка підіймає її туди. Забрати в неї цей міф означає з раю кинути в пекло, зі сподіваного щастя опустити в бруд буденщини, викрасти з душі красиві приємні картинки і натомість залишити порожнечу — людині стає гірко, боляче. Вона хоче повернутися назад у нереально наркотичне, але таке приємне царство мрій. Мрію про комуністичний рай на землі імперія і навіювала людям.

В умовах свободи його сприйняла б та частина людей, якій потрібна віра в щось ірраціональне, потойбічне, яка не може задовольнятися баченням видимого світу і постійно шукає для душі щось заобрійно ізотеричне. А коли імперія ізолювала населення від людей із закордонних країн і ці свої ідеї та міф про комуністичний рай повторювала в усій освіті, науці, засобах масової інформації упродовж життя трьох поколінь, то природньо, що їй вдалося глибоко забамбулити людей і зробити їх зомбі.

Здоровий глузд частини населення не піддався зомбуванню і бачив утопічність комуністичної ідеї. Спростовувати її диктаторський режим не давав змоги, і тоді знайшли спосіб дискредитувати комунізм, назвавши його маревом: що довше людина йде до нього, то далі воно відсувається від неї до небокраю. Ідеологи імперії врахували це народне глузування і внесли зміни в державну ідеологію: у формулюванні мети Комуністичної партії почали більше говорити не про комунізм, а про будівництво розвинутого соціалізму, що було значним кроком у приземленні ідеології, бо в європейських країнах існують соціал-демократичні партії зі своїми соціалістичними програмами. Хижі збройні зуби, що їх імперія вищирила 1956 року в Угорщині, 1968 року в Чехословаччині та 1978-го в Афганістані, остаточно розвіяли міф про Московію як будівника нового земного справедливого суспільства і повернули їй її справжню назву — Московська імперія. І Європа, і світ організовуються до поборення її, що й сталося за доби українця Михайла Горбачова. Це сталося зі світом об'єктивно. А що діється в душах мільйонів українців, забамбулених московською ідейною отрутою? Відсотків сорок не розуміють, що відбувається, думками перебувають у минулому і слухають демагогію Петра Симоненка. Вона їм нагадує їхнє минуле, ясна річ, краще від теперішнього, і на виборах вони голосують за комуністів. Що Симоненко давно не комуніст, а союзник буржуазної Партії регіонів, вони не знають. Не хочуть знати, бо їм треба не правда, а тиха затока, де зручно заспокоювати свої сумніння і у вимріяній казці спокійно доживати віку. Вони — люди старшого віку. Умови життя в самостійній Україні, ясна річ, погані. Як його покращувати, вони не знають, і повертаються думками в минуле. Там була побутова рівність і однакова безправність. Проти своєї бідності вони не бачили протистояння у формі багатства. Рівність у бідності зні-

мала почуття соціальної несправедливості. Повернення в минуле — це повернення у свою молодість. Вона завжди краща, бо дужа і ще не втратила ілюзій. Це минуле заважає цій великій частині нації розуміти теперішнє.

Їхні двадцятирічні діти перебувають під впливом своїх песимістичних батьків та навколишнього середовища і ЗМІ. Вони відкриті до розуміння подій теперішнього суспільства, та їм не вистачає знань. Молодість дає їм упевненість, що буде краще життя, а натикаючись на вимушене безробіття, вони не вміють знаходити вихід, не знаходять собі місця і часто звертають погляди на закордон.

Чи прищепили батьки їм любов до рідного краю? Чи сповідують вони формулу: коли погано у твоїй батьківщині, то треба не тікати з неї, а боротися за поліпшення життя в ній? Чи почуваються вони повноправними громадянами демократичної держави? Чи їхні душі мають ще у собі батьківський рабський страх перед окриком районного начальника, канцелярською ярижкою та вуличним міліціонером?

Нове життя виховує нове покоління новими людьми, і воно незабаром заявить про себе. Воно має бути сміливим і патріотичним. У нього має бути значно більше гордості, ніж у його батьків, і менше лакейства та пристосовництва.

Людина горда — це здорово! Красиво, шляхетно, піднесено! Дивлячись на горді вчинки, хочеться й собі піднятися вище й відчутти власну вагу на землі.

Почуття власної гідності, гордість:

— це коли не розчиняються в інших, а плекають свою особистість;

— це коли в гурті ти даєш іншим відчутти межу доступу до свого «я», за яку іншим зась;

— це коли не потокаєш комусь іншому всупереч сво-

єму переконанню, а краще змовчиш;

— це коли твоя бідність не принижує тебе почуттям власної неповноцінності;

— це коли не принижуєш себе брехнею;

— це коли не вкрадеш, не привласниш чуже;

— це коли не просиш допомоги ближнього, якщо спроможний долати свої труднощі сам;

— це коли не гнешся під вагою літ, а йдеш дивлячись уперед;

— це коли після ударів долі не втрачаєш духу;

— гордість смілива і не знає заздрости.

Вісім століть минуло відтоді, коли чернігівський князь Михайло, приїхавши до татарського хана, почув: «Схилю голову перед порогом мого намету!».

— Я — князь, — відповів Михайло, — і не схилю голову.

— Схилиш, бо відрубав голову! — гримнув хан.

— Не схилю! Я — князь.

І хан стяв князю голову. Це було УІІІ століть тому, а нація не забула. Пам'ятає гордого князя, бо сама хоче бути гордою.

А з козацьких часів. Пам'ятає, як у Петербурзі кошового отамана Гордієнка поставили були босого на морозі і поливали поголену чубату голову водою, вимагаючи показів. Мовчав, гордо терпів, аж покрився кригою, перетворившись у льодяну брилу! А гетьман Полуботок у катівні Петра Першого, помираючи від тортур, гордо кинув йому: «Історія розсудить Павла з Петром!».

А в ХХ столітті героїчні холодноярці! У Базарі 359 вояків армії УНР відкинули пропозицію Котовського перейти на бік більшовиків і зі співом гімну «Ще не вмерла Україна» гордо прийняли смерть. У другій половині ХХ століття вояки УПА з гордим командиром Романом Шухевичем воліли стрілятися, а не йти в полон. Яку шляхетну гордість проявляли ці борці

за волю України! Душа радіє з прикладів їхньої гордості!

Вони — вершини нашого народу, історичні віхи. А народ? Він навчався виживати. Ніякі чужинецькі навали й окупації не мали його знищити. І він з інстинкту біологічного самозбереження пристосовувався до обставин, припинювався перед владою, хитрував, обдурював її, але збагачував етнічне багатство і переносив українські риси від покоління до покоління. Дожив до людодівства 30 років і, покалічений тілесно і душевно, тепер поволі повертається до самого себе. Повертається не весь. Старші покоління не спроможні подолати в собі комплекс неповноцінності та рабства і сходять із ним у землю. Нація повертається до своєї сутності новим поколінням. Воно народилося в самостійній українській державі, народилося в демократичному суспільстві. У ньому немає московського імперського КДБ, перед яким тремтіли батьки, немає чекістських сексотів, що слідкували за словами громадян і писали в КДБ доноси — підстави для арештів, судів, ув'язнення, холодного Сибіру. Молоде покоління вільно висловлює свої думки. Воно розкуте. Йому не властива сором'язливість своїх батьків. Має доступ до будь-якої інформації, виробляє своє ставлення до влади й держави і безборонно його висловлює. Воно розумніше від своїх батьків не тільки того, що діти завжди розумніші від батьків, а ще й тому, що виховується і набуває знань у значно технічно й науково розвинутішому суспільстві, аніж їхні батьки.

З комуністичної імперії Україна вийшла ідеологічно й морально покаліченою. Для лікування здоров'я нації треба встановити діагноз. Його можна звести до розладнання душ: одне думаю, друге кажу, третє роблю. Цільність людини зникла, особистості немає. Є тінь, що, залежно від зовнішнього освітлення, кожного разу відсвічує іншим кольором.

Розшарування селян

Без розшарування селян (нацьковуванням бідніших на багатіших) та поширення взаємної недовіри (розмноженням сексотів) Москва не змогла б придушити повсталу селянську Україну.

Століттями українці — засновники хліборобства жили по селах і вирішували всі свої питання сільськими громадами. У селах була зброя. Довіряли один одному. Взаємини були по горизонталі. Вгору до влади зверталися вкрай рідко. Люди не рівні, того одні були заможніші, інші бідніші. Проте так званої класової боротьби не було, бо ж нерівність виникала з природньої нерівності самих селян.

З метою послабити самостійницький повстанський (в основному селянський) рух московські загарбники взялися знищувати сільські громади. 1920 і 1921 років XX ст. окупаційний уряд у Києві ухвалив постанови про розшарування українських сіл. Полонених повстанців, родичів учасників українських збройних загонів та інших, до кого вважали за можливе причепитися, силою, погрозою смерті, знищенням господарства й сім'ї, засланням до Сибіру тощо примушували давати підписку про співпрацю з ОДПУ, робили їх сексотами (секретними співробітниками). Завдання сексотів полягало в тому, щоб доповідати владі про все, що діється в селі. За доносами сексотів людей арештовували, розстрілювали, знищували цілі родини. Люди в селі перестали довіряти один одному, громади розпалися. Взаємини по горизонталі розірвалися. Натомість встановлюються зв'язки по вертикалі: селянин — сім'я — влада. Село атомізувалося. Ця атомізація допомогла окупаційному режиму загнати селян-одноосібників до колгоспів, зни-

щити сільську громаду і споконвічну українську хліборобську культуру. Із запровадженням колгоспів починається нищення традиційної доброї народної моралі. До приходу в Україну московитів у нас не було злочинства. Хати й подвір'я захищали клямками і засувами більше від худоби, а не від людей. Реальним правилом було: не бери чуже. Моральним було володіти тим, що сам зробив, заробив чи дісталось тобі законно.

Трохи більше про сільські громади.

У минулому, до комуністичної колективізації, селяни жили по селах, хуторах, слободах. Основним поселенням було село. Хуторами називали околиці села, групи хат, відокремлених від села більшим чи меншим не заселеним проміжком. Часом хутір стояв до кілометра від села, а то й більше. Комуністи знищили хутори, бо неможливо було їх контролювати. Слободи — це до революції свіжо засновані на вільних землях села, які 15 років від заснування не платили податків і були звільнені від панщини.

Сільська громада складалася із мешканців села. Мешканці ближніх хуторів входили до складу сільських громад. У селі були церква, дзвін, каланча, кузня, гамазей. Каланча — це висока вежа, з якої спостерігали за пожежною безпекою, особливо у літню спеку, і в разі пожежі калатанням скликали всіх дорослих гасити пожежу, причому кожен двір знав, із чим бігти та що робити на випадок пожежі.

У дзвін били скликаючи селян на громадську раду чи в разі якогось лиха. За особливостями звучання дзвону люди знали, що сталося і для чого скликають.

Кузня обслуговувала залізні знаряддя селян: сокири, сапки, плуги, серпи, рогаці, чаплії тощо.

Гамазей (громадська комора) потрібний для збері-

гання запасів зернових, квасолі, гороху тощо на випадок неврожайного року. Його запаси поновлювали з кожного нового врожаю.

Сільська громада визначала смуги берегів річок, озер, ставків для загального користування, які не можна було засаджувати чи засівати чи використовувати інакшим способом комусь окремо. Також громада в селі відводила ділянки землі для спільних вигонів худоби.

Громада ухвалювала ґрунтовий обов'язок: кожен двір мав із підводою відпрацювати певну кількість днів (звичай це два тижні) річно на лагодженні доріг, вулиць, насипанні та зміцненні гребель.

Для примирення суперечок громада створювала судну раду. Абсолютну більшість суперечок, що виникали внаслідок заподіяння матеріальних збитків, бійок, образ чи приниження репутації і т. ін., розв'язувала судна рада у межах сільської громади. До держави зверталися у випадках убивства, призову до армії, щодо податків.

Село жило своїм життям.

У ХІХ сторіччі населення різко зросло. У північній і середній смузі України стало не вистачати землі, і після скасування 1861 року кріпащини почалося переселення на південь України, у степову смугу, ближче до Чорного й Азовського морів, у сучасну Одеську, Херсонську, Миколаївську, Запорізьку, Донецьку, Ростовську області. Переселялися у степову Україну активніші, завзятіші люди. На широких землях засновували одноосібні господарства. Вивчали закордонну передову агрокультуру, купували у Чехії, Австрії, Німеччині передову сільськогосподарську техніку. Їхні господарства перетворювалися у той тип, який дістав назву фермерських господарств. На межі ХІХ–ХХ сторіччя вони стали потужними виробниками товарного зерна для зовнішнього ринку. Сформувалася верства заможних селян — носіїв укра-

їнських духовних цінностей, української національної культури.

Після захоплення влади комуністами ця частина передового українського селянства стала першою жертвою комуністичного деспотизму. Комуністи — лєнінці вважали селянство носієм індивідуалістичної приватновласницької націоналістичної ідеології, яка є ворогом пролетарського інтернаціоналізму, того селянство належить знищити. Заможних селян назвали сільською буржуазією, куркулями, тобто своїми ворогами, і взяли репресувати. Ленін наказав комуністам: «Ми не ведемо війни проти окремих осіб... Ми нищимо буржуазію як клас...» (О. Добко. Слідами тиранів. — Луцьк, 2007. — С. 17).

Заможність шістьох південних областей виявилася для України найбільшим нещастям. Ось документ «№100 із звіту Центральної комісії по боротьбі з наслідками голоду при ВУЦВК про чисельність, харчування, захворюваність та смертність серед голодуючих.

«На Украине голод охватил сплошь 5 южных губерний и стал реально угрожать смежным уездам благополучных губерний.

В январе голодовало 1 млн. 900 тыс. чел., в апреле 3млн. 200 тыс. , а в июле 3 млн. 800 тыс., что составляло тогда 40% всего населения этих губерний». (Голод 1921–1923 років в Україні. — К.: Наукова думка, 1993. — С. 201).

«В убиении и поедании собственных детей были повинны одни женщины (более склонны к импульсивным действиям); не было ни одного мужчины, который бы съел собственного ребёнка» (там само, с. 205). (Укладачі збірника чогось вважали за потрібне вказати на різницю у ставленні до голодної смерті між чоловіками й жінками).

Разом у 1921–1923 роках голодом лєнінці убили, як

вважають укладачі згаданого збірника, біля 4 млн. українців, переважно в південних і східних областях. Імперія, бачачи зростання самостійницьких настроїв по всій Україні, перейшла до прямого геноциду українців. Голод виявився ефективнішою за кулемети зброєю, і Москва організувала голодомор 1932–1933 років, убила приблизно 10 млн. українців, а після війни, 1946–1947 років, заморила голодом ще 1 млн. душ.

Колективізацію почали 1929 року насильницькими репресивними методами й виселенням з України в Сибір. Народ чинив опір. Почастішали повстання. Влада придушувала їх армією. У подальшому масові репресії від 1937 до 1941 року, психологічний терор, боротьба проти української мови, культури, звичаїв і нав'язування своєї антилюдської атеїстичної ідеології, геноцид і постійна війна влади проти української нації завдали такого величезного удару, що для значної частини старших поколінь був перейдений рубіж, від якого повернення до попередньої національної духовності стало неможливим.

Природний процес передачі інформації від покоління до покоління був порушений: відбувся інформаційний розрив між поколіннями. Народ втратив історичну пам'ять. Таке могло статися тільки у комуністичній людожерській системі.

Чи можливе повернення до національної духовності попередніх часів? Ні, неможливе, бо матеріальні умови геть змінилися. Нація творитиме духовність на основі того, що збереглося зі старих часів, але створить історично новий її варіант.

Чи спроможні теперішні українці повернутися до громадівської форми організації свого життя? Відповідь на це питання не є простою. Село перестало бути самодостатньою одиницею, бо замість коня й вола — трактор

і автомобіль, замість свічок і гасової лампи — електролампочка, замість криниці — водогін, замість дров — газ. І великий набір різної хатньої техніки. Усі ці досягнення технічного прогресу узалежили село і кожну хату від цілого суспільства, і добробут окремої сім'ї став залежати від цілої нації. І ще наступні важливі чинники.

Перший: через інформаційний розрив між поколіннями теперішні українці втратили досвід колишнього громадівського життя. Другий: комуністична окупаційна диктатура тотальною мережею сексотів вбила в людях взаємну довіру, і люди не довіряють один одному. Третій: люди звикли свої сімейні справи розв'язувати у вертикальних зв'язках (сім'я — влада, а не сім'я — сусіди) та індивідуально (часто крадіжкою), тобто таємно від сусідів. Четвертий: проголошення незалежності України і створення демократичного ладу має зняти з плечей держави і передати сільським і міським громадам абсолютну більшість побутових проблем.

Проголошення незалежності і затвердження Конституцією України демократичного ладу дає право громадянам повернутися до громадівського самоврядування в селах, містечках і містах. 21.05.1997 року Верховна Рада України ухвалила Закон «Про місцеве самоврядування в Україні»(№280/97-ВР).

Що із нього виходить? А нічого. Як і в радянській, так і в незалежній Україні ради діють за старим порядком. Вони — влада. Не стало в них керівного ядра — КПРС-КПУ, але залишилися голова і депутати, й залишилися люди-раби, а не громадяни. Раби звикли просити, а не добиватися своїх прав. Раб звик виконувати чужу волю, а не владарювати. Такий стан значної частини наших людей старшого віку означає, що повновладдя місцевих громад поширюватиметься повільно і довго в міру збільшення участі молодших поколінь у сферах політичного й громадського життя України. Громадянського суспільства в

Україні ще немає. Маємо його перші початки. Поки що маємо постколоніальне новофеодалне суспільство.

Україна була хліборобською країною. ХХ сторіччя її індустріалізувало. У технічно передових країнах у сільському господарстві зайнято 5-7% населення. Передова сільськогосподарська техніка дає можливість зменшити сільське населення до тих 5-7%. Якщо вищий показник продуктивності праці буде вирішальним чинником, то так воно й станеться: тепер сільського населення в Україні біля третини, в найближчий десяток років воно може зменшитися до 5-7%. Це ставить перед нацією питання ребром, що для неї важливіше: підняти продуктивність сільськогосподарської праці й витіснити селян у міста, чи віддати перевагу збереженню села як носія української мови, звичаїв, традицій, всіх етнічних рис українців?

Здається, що той же технічний прогрес надає Україні можливість і не гальмувати продуктивність сільськогосподарської праці, зберегти села шляхом перенесення до них промисловості з переробки сільськогосподарської продукції. Промисловість спроможна тепер виробляти зовсім маленькі цехи для виробництва ковбас та інших м'ясних, молочних та різноманітних плодоовочевих харчів. Перенесення малої переробної техніки в села затримає в селі молодих фахівців з вищою освітою, сприятиме покращанню інфраструктури. Поліпшення транспортного сполучення між селом і містом сприятиме сільській промисловості і культурному обміну, а сільське наближення до природи виявить свої переваги для здоров'я людей перед гамірним і задимленим містом.

В Україні з бігом часу, з приходом до влади патріотичних людей, можна буде збудувати найкращу у світі цивілізацію.

Моральна деградація

Рабство знімає моральну відповідальність із раба і тим поширює в суспільстві аморальність.

Мораль — суспільне явище надпотужної сили. Вона зумовлює зміст законів, бо є критерієм справедливості, а закон — інструмент досягнення її. Мораль — багаторівневе явище. На верхньому рівні ті загальні правила, які властиві усім людям загалом. Християнство їх сформулювало в десятих заповідях.

Українці виробили свої моральні правила. Знайомлячись із християнством, прийняли від нього те, що відповідало своєму історичному розвитку. За багато століть виробилася народна мораль, що забезпечувала безперервність життя хліборобської нації з її любов'ю до землі, способи оборони її від загарбників, спадковість емоційно багатой звичаєвості.

Зміна царської імперської окупації у 20-х роках ХХ сторіччя комуністичною окупацією і боротьба сатанізму упродовж 70 років супроти народно-християнської моралі завдала великої шкоди моральному стану нації, від чого послабшали табу на заповіді «не вкради», «не бреш», «не лжесвідчи»...

Проголошення незалежності і перехід економіки від державної до приватної власності мало б означати початок відновлення традиційних докомуністичних моральних табу, а вслід за тим відродження совісті й почуття гріха, почуття гордості, дотримання слова — загалом, гуманізацію взаємин між людьми.

Цього не спостерігаємо. І справа не тільки у важкому матеріальному становищі. Більше продовженню аморальнос-

ти сприяють засоби масової інформації, зокрема телевізія. Вона не прищеплює любові до праці, не прищеплює поняття необхідності її для забезпечення справедливого сімейного достатку. Прищеплюючи любов до грошей, телевізія підносить їх вище всіх духовних цінностей та моральних рис людини. Чесність, порядність, шляхетність, любов до рідної землі, патріотизм для цих ЗМІ нічого не варті. Для них важливо — гроші. Їх можна добувати будь-якими способами, переступаючи всі віками встановлені моральні заборони.

Коли загнали народ у колгоспи, то колгосп оголосили кооперативною загальною власністю. До цієї загальної власності наші селяни-індивідуалісти ставилися не як до своєї, а чужої, тобто недоторканної. А коли за сезон праці чоловікові дали один мішок зерна, щоб ним прогодувати шість душ сім'ї, тоді постало питання: як прожити? Що робити? Голодні діти примусили переступити моральну грань: «Не вкради! Не бери чуже!», і господар із рядном уночі пішов на колгоспну ниву вкрати соломи. Ховав із дружиною злодійство від дітей, бо боявся психологічно, просто не міг прикласти до себе слово «зłodій». Та невдовзі змушений був уночі у тому ж рядні принести своїй корові з колгоспної скирти сіна.

Поступово діти довідалися, що батько — злодій. Це був як грім з ясного неба. Вони не хотіли вірити, бо ж соромно бути в одній хаті зі злодієм. Потім довідалися, що не тільки батько, а й сусідські дядьки — злодії, і втрачали повагу до батьків, до сусідів. У сім'ях зникали нотки гордості й порядності і м'якшав осуд відомому сільському босякові.

Влада примусила українців переступити моральну засаду «Не вкради!». Красти в колгоспі стало «можна». Для їхніх дітей «можна» красти стало нормальним правом додатку до мізерного заробітку.

Старше покоління почало красти в колгоспі, на заводі, фабриці, але не припускало красти в сусіда. Молодше покоління подолато й це табу.

З наступним занепадом моральности стало можливим обдурювати один одного, що є втратою гордості й люмпенізацією, тобто моральною легалізацією хамства.

Комуністична Московія такими способами боролася проти так званої буржуазної капіталістичної культури і християнської моралі й поширювала свою так звану пролетарську культуру, яку вважала за свій інструмент зміцнення комуністичної диктатури.

Тепер, з деякої часової відстані від панування КПРС над Україною, в умовах свободи бачимо, до яких наслідків призвела та політика, який моральний стан українців.

Повище описане нищення імперією моральности української нації потребує деякого подальшого опису.

Перший секретар ЦК КПРС М. Хрущов, критикуючи порушення чекістами соціалістичної законности, сказав, що в СРСР кожний четвертий громадянин — сексот. КДБ не допускав існування жодного колективу людей — у бригаді, на заводі, в інституті, будь-де — без свого стукача. Ця таємниця КДБ не була таємницею для людей. Вони знали, що серед них «хтось» є. Незнання, хто саме, створило атмосферу взаємної підозри й недовіри. Хай молодий українець незалежної демократичної України уявить собі психологічну атмосферу, в якій доводилося жити його батькам і дідусям.

Диктатура досягнула своєї найвищої мети й убила гордість, прищепила недовіру один до одного, убила в людях самостійність характерів і здібність до ініціативи, перетворила їх у слухняних, покірних рабів. Примусивши людей красти, примусили брехати. Держава зробила кожного робітника залежним від директора, від якого залежало подати матеріали про крадіжку в міліцію, чи

не подати, засудити, чи залишити на роботі.

Дефіцит товарів — усяких: харчів, одягу, взуття, дошок, цегли, цементу, скляних слоївків і покришок для них — геть усього навчив громадян не купувати, а діставати: заводити знайомства з комірниками, завскладами. Через знайомих добиратися до них і добувати собі дошку для ремонту дверей. Цей соціалістичний спосіб життя забирав у совіцьких громадян весь вільний час і штовхав людей до непотрібної пиятики. Комуністична номенклатура в цей час, ховаючись від трудящих, жила в достатках й розважалася в розпусті.

Не буду далі деталізувати, як нищили українських письменників та інтелектуалів, як примушували писати доноси, як примушували хвалити ярмо на власній шії та вбивати національні почуття у народі. Фактів достатньо, і кожен може їх собі примножити з розповідей старших людей, з інтернету, архівів, літератури. Мене цікавить наразі інше: як прискорити психологічне звільнення нації від жахливої світоглядно-психологічної антиукраїнської колоніальної спадщини? Днями один знайомий із колишніх радянських діячів прочитав мою брошуру «Маршал Жуков і українці в II світовій війні» і підійшов до мене з відгуком про неї. Питаю: «Звернули увагу на моє тлумачення «Вітчизняної» і «II-ї» світової війни?»

— Так, — каже, — звернув. Ви маєте рацію. Війна була Друга світова, а не Вітчизняна.

За два тижні «українська» влада Партії регіонів організує 9 травня всенародне святкування перемоги українського народу у Великій Вітчизняній війні. Українська інтелігенція не протестуватиме. Понад те, візьме участь у святкуванні. Що діється, адже повний абсурд!

Інтелігенція звикла була до покірності, і їй поки що не спадає на думку критично поставитися до дій влади.

Чого політична еліта погоджується 9 травня грати

п'єсу, написану для України в Москві? Чого не розплющить очі й не скаже очевидну істину: війна для України була Другою світовою, а не Вітчизняною?

Розумієте, через роздвоєність мислення совіцьких громадян у їхніх головах окремо існує розуміння війни як світової і окремо питання, як поставитися до цього. Ставлення — це активна дія. У цьому розділі голови є рефлекс: «Не висовуйся!», це у цільної людини розуміння будь-якої проблеми автоматично означає висловити це своє розуміння. У випадку совіцької людини думка і її висловлення розділені.

Уже пора б навчитися називати речі й події своїми іменами.

— Багато вимагаєте.

— Як багато? Живемо 22-й рік у самостійній Україні!

— Через два покоління в Україні все стане на свої місця...

— Що, аж через два покоління?! Це занадто довго. Я працюю на прискорення, — мовив я на прощання.

Як прискорювати звільнення українців від московської ідеології та всієї її аморальної спадщини?

Тут проблема подолання московського комунізму, чи так званого пролетарського інтернаціоналізму, під машкарою якого Москва прагнула до світового панування. У 80-х роках журнали писали: завдання нашого покоління донести ідеї марксизму-ленізму у всі куточки світу. І громадяни СРСР повинні були прагнути звільняти англійських, німецьких, французьких робітників від експлуатації їхніми капіталістами. Відволікання уваги совіцьких громадян від аналізу причин свого жалюгідного матеріального становища і спрямування її на інші країни створило у нас похідну (вторинну) свідомість. Абстракцією замінило конкретність, що в умовах самостійності України продовжує розсіювати ува-

гу по цілому світу і заважає задуматися над своєю рідною батьківщиною та своїм місцем у ній. Це гальмує зростання українського патріотизму, гальмує формування киево-центричного мислення, гальмує розуміння, що сімейний добробут прямо і безпосередньо залежить від стану справ у цілій Україні, що шлях до відродження України лежить через консолідацію нації на основі відновлення у громадян України почуття рідного, національного, спільного дому.

Уже в незалежній Україні сатанізм нових капіталістів руйнує українську народну мораль. І тут слід підкреслити, що тон задають не вихідці з українських народних мас, а чужинці та наші перевертні, хоч було б спотворенням реальної дійсності, не бачити гріховної поведінки наших простих громадян.

Чи можливе повернення до доброї моральності? До минулої моралі повернення не буде, бо медична техніка звільнила жінку від страху небажаної вагітності. А це зумовлювало значний сегмент моралі. Інший аспект, від якого залежить відповідь на поставлене питання, полягає в тому, чи теперішня аморальність витікає з ідеології певної категорії громадян, чи вона — результат впливу перехідної доби та чужинецьких засобів інформації?

Аморальність телевізійних передач зумовлена антихристиянською ідеологією власників телевізії. Ця ідеологія давня, такою залишається і залишатиметься. Щодо аморальних вчинків простих людей, то вони їх допускають під впливом тимчасових труднощів. Це не виправдання. Це пояснення, з якого витікає логічний висновок: послаблення тиску труднощів призведе до припинення, принаймі до зменшення, аморальних вчинків у суспільстві. Звідси зрозуміло, що покращення суспільної моралі можливе як наслідок українізації ЗМІ та покращення умов життя народу.

Дослідник хімічної війни проти України Олег Синя-

кевич цитує слова Юрія Луценка: «Краще дозволити раз у рік гей-парад, ніж щодня чекати російських танків, як у Грузії 2008 року». Якби ж розбещеність закінчувалась одним парадом у рік! Синякевич подає цілу низку фактів моральної деградації у країнах Західної Європи. Хто розбещує? Не кажу, що це роблять західноєвропейські народи. Авторами й ініціаторами розбещувальних ідей і дій є неоліберальні політики (в основному однієї національної меншини). Яка ближча мета розбещування? Перелік аморальних ініціатив спрямований явно для досягнення однієї мети — знищення сім'ї.

Ось кілька прикладів зі списку, що його неоліберали представляють Європі як заходи в бік розширення прав людини:

- моральна терпимість до неприродної статевої орієнтації;
- легалізація одностатевих шлюбів;
- під прапором гендерної рівності скасовують в дитсадку поняття хлопчик і дівчинка, замінюючи їх поняттям «воно», і т. ін.

Може, нищення сім'ї як мета глобалістів виявиться тимчасовим явищем, Європа подолає його і повернеться до моральних цінностей, заснованих на природній статевій різниці та різному призначенні чоловіка і жінки.

Совість — це те, що відрізняє людину від тварини. Людині з совістю буває соромно. Легалізація збочень — це перекреслення тисячолітніх досягнень цивілізації і повернення людей до тваринного стану. Тварини не мають сорому.

Наведені факти свідчать про кризу європейської християнської цивілізації. Може, європейські народи знайдуть у собі сили побороти неоліберальних розпусників і відновлять значення сім'ї як первинної молекули національних суспільств? Якщо у них не виявиться такої сили, тоді вони не зможуть протистояти мусульманському наступу і вже ніщо

не врятує їх від загибелі християнської світобудови.

Україна — на східному краї європейсько-християнської цивілізації. У нас своя історія і свої моральні правила. Наша народна педагогіка в докомуністичну добу забезпечувала дієву передачу від покоління до покоління народних понять добра і зла та всіх моральних правил, що давало можливість виховувати здорові тілом і духом молодші покоління. Комуністичний атеїзм завдав величезної шкоди моральності. Це ускладнює теперішнє протистояння західній розбещеності.

Як нам бути? Гадаю, що Україна має ігнорувати міжнародні конвенції, які суперечать українській народній моралі. Український народ — самодостатня величина, і нам немає потреби підпадати під вплив чужих правил та неоліберальних інструкцій, коли вони спрямовані на знищення сім'ї, розпусту та нищення національної духовності, нашої народної педагогіки. Із закордоння треба запозичати те, що зміцнює сім'ю і мораль та сприяє консолідації нації.

А щодо релігійної духовності, то українці мають альтернативне, додаткове джерело збагачення віри і національної духовності — рідну українську національну віру. Початки її заклали духовні отці нашої нації в XI столітті. Київський митрополит Іларіон сказав чітко і зрозуміло: «Русі потрібна віра не біблійна, не християнсько-візантійська (болгарська, римська), а своя. Як і церква — своя. Во ім'я своєї Вітчизни, людини, держави» (Професор Петро Кононенко. Свою Україну любіть. — К.: Твій інтер, 1996. — С. 27). «Приніс же і Мойсей із Синайської гори Закон, а не Благодать. Неправду, а не правду..., що, як ми бачили, принципово суперечило Русам, які вважали: мета людей — Благодать, шлях до неї — Істина (Правда), а вища форма — Свобода» (там само, с. 116).

Кононенко пише: «Ідеали самоцінності, державної незалежності, свободи визначають суть праукраїнської ідеї... Оскільки: хто тратить усвідомлення самодостатності — той стає здобиччю, жертвою, рабом інших, зраджує свою сутність. І тому —

*Се душі пращурів наших од Іру зрятъ на нас
і там з жалю плачуть і виказують нам,
що не берегли ми Праву, Наву і Яву,
не берегли того, а ще й глузували, істинно,
що не достойні бути Дажбожими внуками.
(Велесова книга)*

(там само, с. 16)

У XX столітті з'явилися «Віра предків наших» Шаяна, «Мага Віра» Силенка та твори Галини Лозко, що є початково достатнім підмурком для подальшого вивчення, поглиблення і збагачення національної духовності в XXI столітті.

У повище наведеному Синякевичем реченні Ю. Луценка з двох небезпек для України наступ російських танків Луценко назвав більшою небезпекою від одного в рік параду геїв у Києві. Думаю, що нічого боятися Москви. Цей колос збудований на імперській ідеї. Ця ідея суперечить інтересам Китаю, Індії, Японії, Європи і США, і вони не дадуть їй відновитися. Отже, немає причин допускати паради геїв, як і інші прояви моральної деградації.

Не знаю, чи справді потрібно буде життя аж двох поколінь (50 років) у демократичній Україні, щоб українці повернулися до традиційної української моралі і звичаїв, які були в українців у докомуністичну добу. Зміна ж бо від моральності до безсовісності спричинена не тільки свідомим нищенням юдокомуністами християнської світобудови, але й зміною суспільних умов життя. Вихід України з-під влади Москви дає можливість відійти від її облудної ідеології й переходити до іншого світогляду. Чинник примусу відпав. Не відпали суспільні умови життя, створені в попередні десятиріччя.

Традиційна мораль, що забороняла красти, брехати, принижувати слабого, глузувати з каліки, лжесвідчити, вимагала шанувати батька, матір, старших тощо, склалася з умовами сільського життя, релігійними віруваннями та світоглядом. У селі всі усіх знали. Діяльність і вчинки кожного були на виду у селян. Не тільки батьки, а все село виховувало дітей. Порушників правил доброї поведінки суворо засуджувало село. Становище людини в селі, її авторитет, добра чи недобра слава впливали на її життя. Загальний осуд міг зробити людину нещасною, і навпаки, добра слава допомагала вирішувати всі побутові проблеми.

Переселення людей до міста вилучало їх з-під громадського нагляду. Опинившись у стані безконтрольності, людині легше ховати свої гріхи. Віруюча людина знає, що за нею наглядає Всевидюче око Творця, і це її стримує. Комуністи, вбивши Бога, звільнили людину від страху Господньої кари за гріхи. У багатоквартирних міських будинках кожен живе своїм життям і мало знає про інших, якщо взагалі знає хоч щось. Без контролю з боку інших людей та без віри в Бога люди схильні піддаватися гріховним імпульсам, а коли безбожна влада створила умови, за яких неможливо прожити без крадіжки, брехні, приниження, то природньо, що такі умови збільшили в суспільстві кількість безсовісних людей.

Умови життя в самостійній Україні не сприяють моральності, і тепер ми бачимо потворні справи як у селі, так і в місті, як серед простих людей, так і серед вищої інтелігенції.

Серед селян іноді трапляється практика годувати одну свиню для себе, а другу на продаж. Для себе годують одними харчами, а на продаж — іншими харчами, з різними хімічними добавками. Тобто селянка свідомо підриває здоров'я українців, то де ж її совість?

Інша селянка вирощує картоплю і частину її рятує від

колорадських жуків збиранням їх, а другу частину, призначену на продаж, кілька разів щедро оббризкує хімікатами. Собі одне, на продаж — інше. Де ж її совість, вона свідомо труїть українців?!

І такі випадки трапляються по всій Україні і стосуються не тільки сала й картоплі, а й більшості харчів і напоїв. Наївшись і напившись такої поживи, жінки народжують кволих і хворих дітей. А яка мораль міського населення? Така сама. Воно, буває, продає підроблену горілку чи вино, фальшований бензин.

Вища, творча верства України демонструвала і демонструє ту ж матеріальну захланність, злодійкуватість, непорядність. Як, наприклад, ганебна діяльність організаторів кредитної спілки «Турбота», яку заснували у 1995 році «авторитети» з патріотичного середовища, котрі обдурили десятки представників вищої української інтелігенції (Вертинського, Гончара, Задніпровського, Примака та багатьох інших). За інформацією ЗМІ, сума неповернутих вкладів сягала до 50 млн. доларів. А що казати про антиукраїнських олігархів, які на мільярди доларів обкрадають всю Україну. Гірко, що мораль патріотів України недалеко відійшла від моралі антиукраїнських сил.

Україна і пошук щастя за морем

*І хоч на світі сторони чотири,
Я тут живу, бо я цей край люблю.
І не боюсь донощика в трактирі,
Бо все кажу у вічі королю!*

Л. Костенко

По-перше, якщо порівнювати рівень достатків та рівень становища українців у самостійній Україні не з нім-

цями, французами чи англійцями, а зі становищем нас самих у Світовому Союзі, то абсолютна більшість віддає перевагу теперішньому матеріальному становищу, а не в СРСР. По-друге, широка поінформованість теперішніх українців про становище людей в інших країнах світу переконує, що раю на землі немає ніде і манна з неба нікому не падає. По-третє, є цілком обґрунтоване переконання, що народу, врешті-решт, удасться усунути бандитську, злочинську владу і сформувати таку, яка не тільки сама буде жити, але й дбати про життя громадян. Природа, Творець дав українцям добрі природні умови, і коли до влади прийде молодше і патріотичніше покоління, яке буде дбати про відродження України, то дуже швидко Україна стане на шлях прискореного економічного і культурного відродження. І ніхто тоді не захоче покидати Україну. По-четверте, абсолютна більшість громадян України, як, зрештою, й будь-якої іншої країни, — це прості роботящі люди. Вони не знають іноземних мов, прив'язані до свого краю та народних звичаїв і ніколи його не покинуть. Пошук щастя за морем — це пошук хліба і солі, а людина живе не тільки хлібом. У неї є душа. Душа наповнена звичаями і традиціями своєї країни. Переселення в іншу країну — це втрата національного наповнення душі, а прийняти в свою душу звичаї іншої країни — це переродитися і втратити душевне багатство свого роду-племіні. Не кожен так зможе. Не кожен зможе забути могили своїх родичів. А коли не забуде, то страждатиме від роздвоєності між бідною, але рідною Батьківщиною і заможнішою, але чужою країною. Тільки людина з порожньою душею може знайти спокій від легшого шматка хліба на чужині.

Клімат

Близько 13 млн. га лісу вирубують на землі щороку.

Пустеля Сахара наступає на зелені плодючі землі зі швидкістю 6-10 км на рік. За даними ООН, розширення пустель змусило переселитися вже 24 млн. людей.

250 млн. кліматичних мігрантів буде на землі 2050 року, передбачає британський еколог Норман Майєрс.

(Із журналу «Країна», № 39, 2013 р.)

Змінюється клімат. Крига в Льодовитому океані розтає, білі ведмеді, моржі, тюлені втрачають умови для свого життя. Рівень Світового океану підіймається, південь поволі просувається північніше, площі південних пустель розширюються. Людство розмножується, а площі для сільськогосподарських культур зменшуються, тож на горизонті бовваніє проблема нестачі харчів. Це зрушить мільйони людей з місць у пошуках кращих умов для виживання. В Європу й Україну посунуть мільйони азіатів і африканців. Європейські держави організовані й озброєні, вони здужають стримати новітні хвилі переселення народів, а Україна поки що не готова до захисту всіма силами свого народу та його збройною організацією теренів свого проживання. Отже, питання: що швидше станеться — навала чужинців чи консолідація українців?

Аби не довелося запізно чухати потилицю, влада України, по-перше, зобов'язана поглянути реальностям теперішнього світу просто у вічі і взяти до уваги майбутню боротьбу народів за краще місце на землі, взяти не найприємніший сценарій, а найгірший; по-друге, завжди краще переоцінити небезпеку, ніж недооцінити; по-третє, захист своєї землі потребує патріотизму. В разі обмеженої навали держава сама організує достатній захист. У разі широкої навали заходів держави недостатньо, і тоді весь народ організовується на боротьбу. Для підготовки народу до масової боротьби

необхідний глибокий патріотизм населення. Інтелігенція вже тепер має розширити патріотичне просвітництво. Повторюю: у світі панує національний егоїзм, а не так званий пролетарський інтернаціоналізм! Не будьмо простаками! Пам'ятаймо, українці: у нас Божа земля. Кращої на земній кулі немає. Ця земля спокушала ворогів до завойовництва, і наша історія — це постійна війна за утримання себе на цій землі. Ось як сказав Володимир Винниченко: «...це одна з нещасних, безглузких, безпорадних історій, до того боляче, досадно, гірко, сумно перечитувати, як нещасна, зацькована, зашарпана нація тільки те й робила за весь час свого державного (чи правильніше: піддержавного) існування, що одгризалася на всі боки: од поляків, русских, татар, шведів. Уся історія — безупинний, безперервний ряд повстань, війн, пожарищ, голоду, набігів, військових переворотів, інтриг, сварок, підкупування». (Борис Ткаченко. Під чорним тавром. — Лебедин, 1993. — С. 4).

Під окупаціями втратили мистецтво владарювання. Убережімо землю, заки набудемо досвіду керування Батьківщиною. Коли набудемо досвіду, Україні ніщо не буде страшне, але доки того досвіду мало, поспішаймо вчитися, читаймо історію, аби уміло захищати незалежність і потім зажити найкраще в світі.

Чи встигнемо в часі? Устигнемо. Якщо повертатимемося душею до рідного краю і кожен поспішатиме чимшвидше зробити свій внесок у відродження мови, культури, духу предків. І не хтось, а я маю пам'ятати приповідку: під лежачий камінь вода не тече. Тож кожен мусить сам подбати про себе та про збереження України для своїх дітей.

Одна запорука перемоги українства. Чи буде третя світова війна із застосуванням атомної зброї? Навряд. Адже застосування атомної зброї, вельми ймовірно, призведе до загибелі й того, хто її застосує першим. Світ боїться атомної війни, тож змагання між державами переходить у сферу економіки.

Змагання між державами переростає у змагання між націями, а тут вирішального значення набуває культура. Не можемо похвалитися високою професійною культурою, бо геніїв поневоленої нації привласнює собі окупант. (Українець Чайка став російським композитором Чайковським, геніальний українець Бортнянський став творцем російського церковного хорового співу й музики, геніальний Гоголь став творцем нової російської літератури, білорус Глінка став великим російським композитором і т. ін.).

Імперія спотворювала і народне мистецтво, проте творчий геній українців такий великий, що багатує народна культура й після трьох з половиною сторіч московської окупації залишається найбагатшою у світі. Її джерела у трипільській культурі, і відтоді народ безперервно розвивав її і збагачував. Проголошення незалежності і демократичний лад відкрили можливості перед мільйонами українців виявляти свої таланти у всіх сферах народної творчості. Україна вже є чемпіоном світу з народного співу, а це ж тільки початки життя в умовах свободи творчості! І тут ми перемаємо не тільки утровофінотатарську Московщину.

До питання про цивілізацію

*Ластівки тікають із Європи.
Що поробиш? Скрегіт, регіт, рев.
Чад, бензин, вібрації, галопи —
Птиці мертві падають з дерев.*

Л. Костенко

Що в цьому питанні головне: сфера матеріального чи сфера духовного виробництва, просторовий ареал

чи моральна засада? Що таке цивілізація, які її параметри? Чи можна говорити про українську цивілізацію, скажімо, щодо минулого чи майбутнього часу?

Англійський учений Колінгвуд у праці «Філософія історії», переповідаючи філософа Кроче про Гегеля, пише: «...Грецька цивілізація є реалізацією грецької ідеї життя, тобто грецької концепції людини, як римська цивілізація є реалізацією римської концепції людини.»(The idea of History by R. G. Collingwood, p. 119; ISBN 0-19-285-306-6). Зрозуміло, що мова йде про вогнища середземноморських цивілізацій. Беручи крупнішим планом, сюди слід було б відносити найдавнішу Наддніпрянську та Єгипетську цивілізації. А втім, на минулу історію можна дивитися й на значно нижчому рівні (ближче), на якому менші події правлять за ознаки ідентифікації, як це зробив Арнольд Тойнбі, який нарахував 25 цивілізацій (які потім звів до п'яти).

Хронологічний розвиток людства йшов у напрямку боротьби племен, союзів племен і об'єднань племен за територію проживання і формування етносів, які з бігом часу по-різному дозрівали до нації. У ході визначення ознак цивілізацій, узявши Колінгвудове визначення за основу та учення Тойнбі про цивілізації, ми, методом дедукції, логічно прийдемо до утвердження права кожної окремої нації називати себе окремою цивілізацією, що, очевидячки, було б зловживанням засадами типології і призводило б до відносно неправильного висновку.

Неправильного в тому, що людство ділиться не просто на етноси-нації, а на ширші ареали, які різняться поміж себе особливими типами господарювання, організацією державного владарювання, правовими системами та, врешті-решт, повище згаданими концепціями людини. Нація має чимало спільного з іншими націями в межах цього ареалу.

Грецька цивілізація існувала понад п'ятсот років. Вона вперше перейшла до поділу греків від племінної до територіальної засади керування суспільним життям і заснувала державну владу, що почала владарювати територією. Дала людству філософію, історію, літературу, театр, архітектуру, скульптуру і багато чого іншого. Поділила людей на вільних і рабів і заснувала для вільних демократію і законність.

Римська цивілізація дала світові медицину, право, імперію, а також чимало іншого.

Доба великого переселення народів та релігійних воєн привела Східну Римську імперію до диктатури, до того типу правління, що дістав назву візантизму, а Західна Римська імперія розвинула повагу до людської особи та її природного невід'ємного права на свободу.

Греки й італійці нового часу — це не греки мудреця Платона й італійці часу імператора Веспасіана, як і українці трипільської культури — це не русичі-українці доби Київської імперії X–XIII століть. Ми ті, хто й були тоді, і не ті. Зміни суспільно-політичних умов створювали нові життєві обставини, і пращури пристосовувалися до них, засвоювали нові ідеї та виробляли поняття правильного життя. Змінювалася концепція української людини. У Чернігові збереглися перекази з дохристиянського часу про гульбища хлопців із дівчатами на Болдиній горі. Шевченко в поемі «Катерина» подав любовно-шлюбний ідеал українців XIX сторіччя. Тепер бачимо щось зовсім інше — цілковиту відмову від традиційної моралі та поглядів на сім'ю.

Чи є це кінець світу? Ні, бо, по-перше, захоплює тільки ареал європейської християнської цивілізації, а поза цим ареалом — значна більшість людства. По-друге, кричуща деградація моралі європейської християнської цивілізації свідчить про наближення кінця

ери Кали-юги (заліза і вогню), а не кінець української нації. Навпаки, Україна чинить опір моральній деградації і виробляє початки нової духовности, яка піднесе Україну на провідний рівень формування засад розвитку людства в III тисячолітті. Отже, наближається кінець світу європейсько-християнського, що відкриває простір для творення української цивілізації на основі українського розуміння Творця (РУНВіри).

Чи поняття «цивілізація» обов'язково має плюсовий знак? Якщо мати на увазі стародавню історію, коли стадія дикунства і варварства змінилася більш високим розвитком людства, що його називаємо цивілізацією, то тоді так. А коли мати на увазі ближчі часи, тоді поняття цивілізації може мати мінусовий знак.

У XVI столітті Україна була у тісних взаєминах із Литвою. Після Люблінської унії 1569 року на українські справи посилюється вплив поляків. І Литва, і Польща — країни західної християнської цивілізації. Посилення польської експлуатації та зневажання вольностей українського народу посилює спротив українців, і XVII століття починається з козацьких повстань, які завершуються Хмельниччиною, відновленням державності й Гетьманщиною.

Взаємини Україна — Литва — Польща — це взаємини в межах європейської цивілізації. Взаємини Україна — Московщина — це взаємини європейської й азійської цивілізацій.

XVIII і XIX століття — це період ізоляції України від Європи, нищення української освіти, культури і нав'язування Україні азійських норм державно-політичного й церковно-громадського життя. Наскільки Московщині вдалось наблизити Україну до азіатчини — це інше питання, а тут важливо підкреслити, що двісті років Україна перебувала разом із десятками інших оку-

пованих народів у московській тюрмі народів і не мала змоги розвиватися на основі власного досвіду господарської діяльності та своєї мови й культури. В цей період історії Україна була включена в азійсько-цивілізаційний ареал. Він був не її і був украй негативний. З цивілізаційної точки зору період московської окупації України є цілком негативний. Це ми, українці, знаємо. А як мав ставитися Захід, зовнішній світ до України?

Він бачив те, що можна було бачити, а саме: Московську імперію Романових. Доба імперій ще не минула. Вона мине в ХХ столітті, а перед тим гравцями на світовій арені були імперії.

Імперія — поняття військово-політичне. Цивілізація — поняття ширше. Воно означає певний тип культури матеріального, духовного виробництва, віри, поширений на певній території і в певних хронологічних межах. Московська імперія підкорила була країни, що належали до різних цивілізацій: буддистської (буряти, тувинці, калмики), мусульманської (татари, чеченці, азербайджанці, башкири), християнської (Україна, Білорусь, Естонія, Латвія, Литва, Вірменія, Грузія).

Реорганізація міжнародними авантюристами (Парвусом, Леніним, Троцьким та їхніми однодумцями) православної імперії Романових в атеїстичну комуністичну імперію СРСР започаткувала комуністичний варіант азійської цивілізації. Він має свою концепцію людини, і комуністи за три покоління її створили. Проголосивши атеїзм складником офіційної ідеології, вивели за дужки офіційного статусу християнство, мусульманство та буддизм і прирівняли їх усіх на ґрунті заперечення Бога. Вірити треба було в комунізм, цей сіоністський сатанізм, що постійно воює супроти Бога.

Друге вирівнювання всіх громадян СРСР учинили на ґрунті заперечення приватної власності та національ-

ної промисловости, торгівлі — всіх сфер економічної діяльності, поставивши всіх людей у містах у залежність від зарплати, а селян — у залежність від трудоднів у колгоспах. Позбавлення власности й узалежнення хліба від державної (партійної) бюрократії перетворило народ на безправних рабів.

Третя тема, на якій усіх громадян СРСР приводили до спільного знаменника, — це мова. Імперські філософи виробили ідею про перспективні й неперспективні мови, відповідно, перспективні й неперспективні нації. Історичний розвиток, мовляв, об'єктивно йде в напрямку зменшення на землі кількості малих народів шляхом вливання їх у кілька великих глобальних народів. Великим народом в СРСР є російський, а всі інші, у т. ч. й український, є малі й мають влитися у лоно великоросійського. Змосковщення, таким чином, є історично неминучим, а отже, й прогресивним явищем. Хто проти нього — той ворог і його місце — в тюрмі.

Вихованням нової людини комуністи займалися упродовж трьох поколінь. Ізоляція від усіх інших ідей шляхом тотальної цензури, заборона отримувати із-за кордону друковану продукцію та заборона закордонних радіопередач всесоюзною мережею радіоглушників, заборона поїздок за кордон, заборона дореволюційної та іноземної літератури, створення густої мережі сексотів для слідкування за думками громадян і жорстока кара за виготовлення, зберігання і поширення критичних щодо диктаторського режиму матеріалів, постійна ідеологічна обробка всього населення призвели до створення нового типу людини (*homo sovjeticus*) без національної свідомости, з роздвоєною особистістю, покірної, безініціативної, яка погоджується з усім, що скаже начальник, хоч думає по-іншому. Манкурт, раб, зомбі — це нова комуністична людина.

Вище сказано, що цивілізація є втіленням у життя ідеї людини, яку має суспільство. Комуністи створили свою ідею людини і цю ідею втілили в життя, тобто створили комуністичну цивілізацію. Під впливом московського національного духу вона виявилася варіантом азіатської цивілізації. Тривала вона упродовж трьох поколінь. Потім прийшла в суперечність із світовим розвитком і луснула.

Як розцінювати СРСР: як зигзаг в історії людства, як зразок успішного захоплення влади у величезній Московській імперії групою сіоністських авантюристів, чи як єдино можливий спосіб зберегти імперію від дезінтеграції, що почалася була в умовах Першої світової війни створенням колишніми колоніями кільканадцяти незалежних держав?

Чи міг світ розвиватися інакше, ніж він розвивався?

Далебі, не міг. Бо є небесний план розвитку, загальні контури якого доходять до нас у словах прородців і пророків. З тих натяків можна зробити висновок, що задія активності людства, між його складовими частинами має бути змагання, конкуренція, а це означає, що не може встановитися влада однієї людини над усім континентом. Того Наполеон не міг не програти бій під Ватерлоо, не міг світ розвиватися після Першої світової війни в загальних рисах інакше, ніж розвивався. Чи може існувати однополярний світ?

Біномія. Боротьба протилежностей

До розпаду Совіцького Союзу світ був двополярний: країни НАТО на чолі зі США і країни Варшавського договору на чолі з СРСР. Обидва військові блоки мали атомну зброю. Між ними встановився па-

ритет: кожна сторона мала можливість спалити атомними й водневими зарядами іншу сторону і всю Землю. Страх бути спаленим примушував до обачности, а позаяк це тривало довго, то виробилося взаєморозуміння і вміння передбачувати поведінку один одного. Світ звик до цього. Інші країни, країни третього світу симпатизували одній чи іншій стороні, але були на задньому плані, і таким чином світ був біполярним. Протистояння двох протилежних систем — західних демократій і московського тоталітаризму — сприймали за об'єктивну гарантію збереження для західних країн демократії з її повагою до прав людини. Ліквідація однієї сторони і перетворення світу в однополярний викликало побоювання перетворення одного світового центру сили в глобального поліцейя і поступового звуження прав людини аж до знищення демократії як такої.

Крах Московської імперії з її Варшавським військовим блоком означав піднесення Вашингтона як єдиного глобального центру сили, однак подальший 20-річний розвиток виявив не збільшення домінування одного світового центру, а появу кількох інших, і тепер такими є Вашингтон, Західна Європа, Росія, Китай. Можливе подальше збільшення географічних силових центрів. Хоча, як пише професор Олег Білорус: «Сьогодні й на перспективу США — єдина супердержавка у світі. Їм належить 50% із 500 найбільших корпорацій світу. США контролюють МВФ і МБ, ВТО і навіть ООН» (О. Г. Білорус. Экономическая система глобализма. — К., 2003. — С. 88). Зростання економічних потужностей Китаю, Японії, Індії звужує міжнародне свавілля США, що можна сприймати за ознаки формування багатоплюсности світу.

Світ збудований на біномії: день-ніч, чоловік-жінка, плюс-мінус. Біномія стимулює зміни у боротьбі протилежностей — джерело вічного руху, прогресу, удосконалення. І протидія, що вирівнює полюси. Без протидії немає руху, немає життя. Панування у світі однієї сили суперечило б діалектичному закону боротьби протилежностей і того неймовірно. Неймовірність установа влади однієї сили над людством витікає ще з наявності трьох інших глобальних сил: Китаю, Індії, мусульманства.

Є потужні перепони у вигляді китайської, індійської та мусульманської цивілізацій, отже, реально на шляху прагнення сіонізму до світового панування його вплив обмежений європейською християнською цивілізацією.

Тут його досягнення великі в усіх сферах економічного, політичного і духовного життя. У сфері економіки сіоністи зуміли зосередити в своїх руках основну масу фінансового капіталу. У політичній сфері вони зуміли посісти відповідальні позиції в державах західних демократій. У духовній сфері вони досягли великих успіхів у знищенні національних культур, поширенні гедонізму, розпусти та знищенні інституту сім'ї як первинної ланки суспільства. Ці «досягнення» свідчать про глибоку кризу християнського світогляду, і хоча зміна цивілізацій неминуча, все-таки спостерігаємо помітне зростання опору у формі антиглобалізму.

Китай, Індія і мусульманство — окремі цивілізаційні ареали. Два перші прямо не впливають на європейську християнську цивілізацію, але коли мова йде про вплив на долю всього людства, то їхня навіть оборонна, а не наступальна позиція не дасть сіоністським претендентам на світове панування досягнути своїх цілей. Китай та Індія швидко нарощують економічні потенціали. Їхнє населення становить третину населення земної кулі.

Великі успіхи, які мали сіоністи у прагненні до світового панування, це успіхи лишень у межах шостої частини людства. Тож на питання, чи може існувати однопольярний світ, відповідаю: ні, не може. І не тільки через існування китайської, індійської та мусульманської цивілізацій, але й того, що у змаганні християн із мусульманами християни відступають. І в межах християнського світу, по-перше, помітний рух у напрямку до дохристиянських вірувань (РУНвіри), по-друге, зростає усвідомлення расистської антигуманної суті сіонізму, що примножує противників його глобалістичної політики.

Формування транснаціональних корпорацій (ТНК) — це формування неоімперіалізму.

Матеріальну основу глобалізації підготувала наука і промисловість, створивши наземний, повітряний, річковий і морський транспорт, спроможний швидко пересувати між країнами і континентами величезну масу вантажів. Розвиток системи автоматичного навантаження-розвантаження товарів і новітнього зв'язку та поширення інформації сприяли прискоренню глобального руху товарів.

Ця технічна основа спонукала підприємців до пошуків кращих організаційних форм ведення міжнародної торгівлі. Такою формою виявилася транснаціональна корпорація (ТНК). Далі почався двоєдиний розвиток: по-перше, транснаціональні корпорації почали розростатися в потужні сили, витісняючи з ринку слабкіших конкурентів. По-друге, в конкуренції з фірмами іноземних держав ТНК стали спиратися на свої держави, економіка стає політикою. Природний процес глобальної інтеграції перетворюється в силову глобалізацію, що є не що інше як нова форма імперіалізму, нова його стадія.

Імперіалізм ХІХ–ХХ століть мав національний характер: національні держави завойовували інші країни. При цьому діяли дві мотивації: економічна і політична.

Економічна — здобуття ринків сировини та збуту своєї продукції. Політична — піднесення своєї держави з рівня національного на рівень наднаціональний, імперський.

Тепер, тобто в кінці ХХ — на початку ХХІ століть, сформувалося нове явище: потужні корпорації вийшли за межі своїх держав і ведуть бізнес на територіях інших держав. Відкритість демократичних суспільств і міжнародні фінансові організації дають можливість перетинати державні кордони фінансовим потокам й навіть маскувати юридичні адреси складових частин глобальних корпорацій. Бюджети деяких ТНК перевершують бюджети багатьох окремих держав. Позаяк політичний суверенітет держав залежить від економічного суверенітету, то економічна потужність ТНК дає можливість скуповувати підприємства слабких країн, звужувати їхній економічний суверенітет, а за ним і збільшувати вплив на політику держави. Професор О. Білорус пише: «...особливо довготермінова стратегія корпорацій, спрямована на подолання обмежень, пов'язаних із кордонами та національними економіками... У результаті реалізації цієї стратегії корпорації досягли таких цілей: а) перетворюються в глобальні корпорації; б) виходять з-під контролю держав; в) беруть під контроль економіку країн перебування; г) використовують силу своїх держав для подальшої експансії; д) взаємодіючи між собою, створюють автономну «нову глобальну економіку» (О. Г. Білорус. Экономическая система глобализма. — К., 2003. — С. 98).

«Глобалізм, — каже Білорус, — це деспотична, політична, економічна і соціальна влада глобальних корпорацій» (там само, с. 24). І далі: «Під загрозою опинилася цивілізація і культура» (там само, с. 108). «Сьогодні у світі зіткнулися три сили: ТНК і держави-глобалізатори

«золотого мільярда» — держави-нації, що прагнуть захистити свій суверенітет — рух антиглобалістів» (там само, с. 110). Порятунком від антилюдської егоїстичної діяльності ТНК професор О. Білорус сформулював так: «Майбутня ноосферна економіка, економіка людського розуму — єдина позитивна альтернатива злоякісній економічній глобалізації й глобалізму» (там само, с. 108).

Характерною рисою економічної діяльності нашого часу є створення паралельної до виробничої діяльності віртуальної фінансової діяльності, тобто заробляння грошей не на створенні нової цінності, а на позичкових відсотках. Можливість електронних розрахунків страшенно прискорила обертання капіталів і збільшила можливість заробляти на фінансових спекуляціях. Постає питання, чого більше у створенні транснаціональних корпорацій: природної глобальної інтеграції чи обдуманого і спланованого використання її для імперіалістичних цілей?

Напочатку я сказав, що глобалізація створюється розвитком транспорту, зв'язку й електронних комунікацій — це науково-технічні передумови. Вони є результатом науково-технічного прогресу людства. Проте існує чимало факторів, які не можна пояснити технічним прогресом, бо вони не є його логічним наслідком, наприклад, нищення національних культур. Натомість із засновку, що глобалізація є обдуманною імперіалістичною політикою, багато фактів глобалізації дістають логічне пояснення.

Конспірологічний підхід вважає, що існує змова міжнародного єврейського фінансового і промислово-торгівельного капіталу, який прагне до встановлення всесвітнього панування шляхом концентрації фінансово-промислових ресурсів і створення глобального тіньового уряду. Частковий аналіз власників ТНК по-

казує, що в керівництві ТНК є люди різних національностей, хоч, очевидно, євреї переважають. Звідси логічно припускати, що там, де йдеться про надпотужні корпорації з надвеликими прибутками, дзвін золота заглушує національні почуття. Якщо це так, тоді цей дзвін мав би заглушити патріотичні почуття і євреїв, але в такому разі зникає підстава для думки про всесвітню єврейську змову — якщо не припускати, що цей дзвін і є знаряддям їхньої політики.

Потужні постаті цього світу в європейських висококультурних країнах живуть своїм окремим життям, бо вони окремі. Їм не шкода французької, німецької, італійської, англійської культур, бо вони мають іншу духовність. Вони не оголосили війну проти культур європейських націй, вони діють хитріше: витісняють високу й витончену культуру маскультурою (масовою культурою), призначеною задовольняти примітивні потреби плебея, який з часів Римської імперії досі більше нічого не хоче, окрім хліба й видовищ. Інтелектуальну й моральну примітивізацію народів подають як демократичний процес наближення культури до трудящого люду. Насправді, у трудящого народу відібрали зразки, до яких слід прагнути, забрали стимули до духовного і культурного зростання та вдосконалення.

Україна через недосвідченість, а більше — через непатріотичність і зрадливість провідної верстви упродовж усіх років самостійності не розвиває свій економічний потенціал, навпаки, поступово руйнує його і на світовій шкалі показників опускається все нижче і нижче.

Російський імперіалізм за 70 років комуністичного деспотизму убив в українцях патріотизм і зробив їх не здатними до захисту національних інтересів. Працюючи Надзвичайним і Повноважним послом України в Канаді, я брав участь у перемовинах економічних

делегаций багатьох країн світу. Порівнював, як поведуться делегації підприємців Південної Кореї, Японії, Сінгапура, Тайваню тощо і українські делегації, і мені стало сумно — наші підприємці не дбають про Україну. Кожна іноземна підприємницька делегація дбає про вигоду для своєї країни, а наші дбають про те, як би зі свого теперішнього службового становища взяти хабара чи здобути якусь іншу особисту вигоду. Кожна іноземна делегація прискіпливо придивляється до кожного слова й коми контракту, а наші одним оком дивляться на контракт, а другим — поверх документа і ладні підписати будь-що, аби собі щось виграти. Не технічна відсталість руйнувала й руйнує Україну, а відсутність патріотизму. (Л. Лук'яненко. На землі кленового листка. — К.: Гарт, 2002. — С. 451–452).

Значно пізніше непатріотичний, зрадницький режим України за безцінь продав російським ТНК всі (за винятком одного) нафтохімічні комбінати, підприємства кольорової металургії, гірничо-хімічні комбінати, цементну і цукрову промисловість. При цьому за актами російських ТНК завжди помітна потужна російська державна рука. Московська політична еліта не змирилася з виходом України з-під її влади. Почати війну проти України не дозволяють обставини, того розробили і здійснюють план мирного повернення України під владу Москви. Цей план комплексний і передбачає різні напрямки діяльності. Для прикладу: проведення інформаційної війни проти українського національного відродження; поширення російської літератури, аби навіювати українцям зневіру в національну державність і далі утримувати українців під впливом російської ідеології; підтримування й розширювання антиукраїнської діяльності своєї п'ятої колонії, яка своє українське громадянство використовує для узаконення

російської мови як другої державної. Пропаганда поширює ідею про існування двох України: україномовної і російськомовної, що, як вважають шовіністи, їм вдасться використати як підставу для майбутнього порушення питання про відокремлення російськомовної України від іншої частини України.

Без своєї економіки не може бути надійної політичної незалежності, тож московські шовіністи прагнуть відібрати в української держави її економічну базу чи бодай зменшити економічний суверенітет України. З допомогою зрадників України, які працюють у різних державних органах, російські транснаціональні корпорації, по-перше, перекупувають запівдарма заводи й цілі галузі економіки (про що сказав вище), а по-друге, перекупувають і знищують підприємства як небажаних конкурентів їхніх російських підприємців.

Москва розплодила в Україні широку мережу своєї шпигунської агентури, яка, проникаючи у всі пори державного і суспільного життя, своїми методами вносить хаос у роботу державних органів та гальмує природний процес українського державотворення.

Глобалізація як суб'єктивне явище, тобто планова політика транснаціональних корпорацій, спрямована на нав'язування світові своїх правил фінансової та економічної діяльності й експлуатації інших в інтересах «золотого мільярда», нищить багатовікові здобутки культур передових європейських націй, тобто країн цього ж «золотого мільярда». Це викликає сумнів: чи можуть країни цього «золотого мільярда» задля зростання добробуту піти на знищення своїх національних культур? Чи вартий той матеріальний добробут такої жертви, як нищення своїх найпередовіших, найрозвиненіших культур і, як наслідок цього нищення, прямування до духовної деградації?

А якщо не вартий, тоді чи не є фраза про «золотий мільярд» обманом, прикриттям великою цифрою європейських та північноамериканських народів інтересів вузької групи? Що це за група? Якщо це група потужних ТНК, то з кого складаються і в чому полягають їхні окремі від «золотого мільярда» інтереси? Може, у причетності до ідеї створення тіньового світового уряду?

У всякому разі, глобальний імперіалізм ТНК з його нищенням національних культур, поширенням розпус-ти, аморальності та поступовим нищенням сім'ї, прагненням до «подолання» державних кордонів (тобто знищення націй і витворення на західноєвропейському континенті усередненого типу англومовних космополітів) породив у Європі рух антиглобалістів.

Молоді держави, що виникли після Другої світової війни і перебували на периферії світової політики, а з розвитком ТНК стали об'єктами їхньої експлуатації, рішуче виступають проти концентрації фінансів і капіталу в руках невеликої групи з її претензіями на глобальний центр сили (всесвітній уряд), убачаючи в цьому небезпеку для своїх державних суверенітетів і, врешті-решт, замах на права людини.

Передова українська думка (для прикладу назву тільки кількох професорів: Володимир Пилипчук, Микола Головатий, Олег Білорус, Микола Сенченко, Петро Кононенко) категорично виступає проти нової форми імперіалізму, як такого, що сформувався поєднанням ТНК з державною владою і спрямований проти національних держав. Національна держава, — каже Сенченко — це структурна одиниця у глобальній політиці, що єдина забезпечує всебічний розвиток нації та гарантує людині комплекс демократичних прав і вольностей, за яких тільки можливий всебічний роз-

виток особи та досягнення щастя. Національною мрією українців від XIII ст. було відновлення своєї національної державности. 1991 року мрія збулася, українці відродили політичну самостійність і почали працю з подолання антиукраїнської колоніальної спадщини з надією на створення сприятливих умов для духовного й матеріального життя нації. І тепер якісь зовнішні напівневідомі приховані сили мали б обірвати на півдорозі рух нації в країну мрій? — О ні! Не бути цього. Нація творитиме сама своє національне життя, свою нову цивілізацію!

Інформаційна війна Росії проти України. П'ята московська колона

*Отторжение малороссийского на-
рода от государства нашего может
быть началом всех наших бедствий.*

Петро І

Імперська путінська Москва скаженіє при думці, що Україна стане асоційованим членом Європейського Союзу, і формальна юридична незалежність стане справжньою незалежністю, що на її західних кордонах замість слухняної малоросійської колонії з'явиться по-справжньому велика незалежна держава української нації. Держава не малоросів і хохлів, а українців!

З такою перспективою вона не може змиритися. Почати збройну війну проти України не дозволяють обставини, тож розробили і здійснюють план мирного повернення України під свою владу. Реально — це інформаційна війна супроти всього українства. План цієї війни комплексний і передбачає різні напрямки діяльності.

Найперше, про що згадав вище, це — відібрати в української держави її економічну базу. Далі — масовий ідеологічний наступ із використанням усіх засобів впливу на свідомість громадян, починаючи з використання Православної церкви на чолі з патріархом Кирилом (Гундяєвим) і кінчаючи прикордонною блокадою увезення в Московщину українських товарів народного споживання.

Втручання у внутрішні справи України і всіх колишніх республік СРСР Москва зробила офіційною політикою держави. На законодавчому рівні всіх громадян колишнього СРСР назвали своїми «співвітчизниками», а далі узаконили «турботу» про нас, їхніх «співвітчизників». Спитати у нас, чи ми хочемо їхньої опіки, московські шовіністи, зрозуміла річ, не збираються.

До 1991 року Україна не мала свого національного інформаційного простору. Вона була об'єктом ідеологічної обробки всього українського населення московськими засобами масової інформації. Після 1991 року Україна не створила свій інформаційний простір, і ми, громадяни України, 22 роки перебуваємо під впливом московських та сіоністських ЗМІ, які виховують із нас не патріотів України, а безрідних іванів та лакеїв для обслуговування чужинських господарів різних підприємств і установ.

Держдума РФ 24. 05. 1999 року ухвалила «федеральний закон про державну політику стосовно співвітчизників за кордоном». Цей закон визнає співвітчизниками громадян колишнього СРСР, отже, всі ми, українці, є співвітчизниками громадян РФ. Закон установлює: «Російська федерація надає підтримку ЗМІ, які належать співвітчизникам»...І далі про розмір підтримки «соотечественников» у грошовому вираженні: на 2008 і 2009 роки — 406,7 млн. руб., у 2010 р. — 483,1млн. руб.

В Україні діють російські політичні партії: партія

«Киевская Русь», партія «Русский блок», партія «Русско-украинский союз(Русь)» і партія «Союз».

Ще до уваги читачів подам неповний перелік російських громадських організацій в Україні:

1) «Ассоциация учителей русского языка и литературы Украины»;

2) «Всеукраинская общественная научная организация «Украинская Академия русистики»;

3) «Всеукраинская общественная организация «Национально-культурный творческий союз русских журналистов и литераторов»;

4) «Всеукраинская общественная организация «Русский народный Союз»;

5) «Всеукраинская общественная организация «Русский совет Украины»;

6) «Всеукраинская общественная организация «Русское Движение Украины»;

7) «Всеукраинская общественная организация «Союз Русского народа»;

8) «Всеукраинская общественно-педагогическая организация «Русская школа»;

9) «Всеукраинский союз общественных организаций «Объединение организаций соотечественников «Русское содружество»;

10) «Национальное культурно-просветительское общество «Русское собрание»;

11) «Общественная организация «Русская община Украины»;

12) «Украинская ассоциация преподавателей русского языка и литературы» (УАПРЯЛ);

13) «Украинское общество русской культуры «Русь» ;

14) «Фонд поддержки русской культуры в Украине» (Русский фонд).

Ці «громадські» організації пов'язані між собою. У цьому можна переконатися, ознайомившись з їхніми інформаційними ресурсами в Інтернеті. (О. Яцина та О. Ємець. Операція «Варяг». ISBN 978-966-372-317-4, с. 41).

Усі ці організації на повище вказані кошти проводять антиукраїнську діяльність. «Майже всі перелічені організації належать до так званого «Кольца патриотических ресурсов России» (там само).

2005 року в Росії відновили чорносотенний (що був заснований у 1905 році) «Союз русского народа». Він видає газету «Черная сотня». Русский общенациональный союз (РОНС) заявляє: «Нам не нужны суверенные «Татарстан и «Саха». Нам нужна единая великая Россия» (там само, с. 50).

Партнер «Кольца патриотических ресурсов» «Донбасская Русь» пише: «Факт тотальной колонизации русскоязычного Юго-Востока украинскими радикальными националистами уже ни для кого не секрет, начиная с 2004 года» (с. 51).

1996 року в Москві заснували Інститут країн СНД (Інститут діаспори та інтеграції). Керує ним відомий шовініст Костянтин Затулін. Метою інституту є «визначення і наукове забезпечення російських інтересів на території колишнього СРСР» (с. 56).

Президент В. Путін 21.06.2007 року своїм Указом створив Фонд «Русский мир». Завдання фонду: «Підтримка російських ЗМІ... сприяння створенню російськомовних жіночих, молодіжних та дитячих структур у різних країнах...» (с. 59-60).

Діяльність усіх цих ЗМІ, поширення російської літератури, виступи шовіністів через телебачення і радіо навіюють українцям зневіру в національну державність і намагаються далі тримати українців під впливом сво-

єї ідеології, не дати формувати свій національний образ світу. Російське «Кольцо патриотических ресурсов» — це і Інтернет-мережа на теренах РФ. Завдання її: «... создание единого информационного пространства...». Тут об'єдналися прихильники більшовизму, монархісти, шовіністи тощо. Україна представлена в ньому різними «патріотичними» організаціями, сайтами типу: «Ющенко. Нет!», «За воссоединение Украины с Россией», «Украино-российский проект Одна Родина», «Духовно-патриотический союз «Новороссия», «Народное Движение Малороссия», «Народный фронт «Севастополь — Крым — Россия», «ДОЗОР — Русские в Одессе», ПСПУ на чолі з Наталією Вітренко і т. ін. Усі вони за логікою компартії Росії захищають інтереси «Родины». Вони відверто проти української державности. А є такі, які нібито українські, але діють проти. Наприклад, тижневик «2000» Сергія Кічігіна. Він послідовно виховує у читачів злобу й ненависть до незалежної держави та її лідерів.

Антиукраїнські п'явки

*Ми самоїдство сполимо в корінні,
Ми виполимо розбрат, як осот,
І явимося світові єдині,
З високочолим іменем — народ!*

Б. Олійник

Після ухвалення законів 1992 року про малу і велику приватизацію та зовнішньоекономічну діяльність комуністична партократія та червоний директорат приватизацію перекурили на прихвацизацію, у результаті з бігом часу утворилася верства великого олігархічного капіталу. Цей капітал виявився

чужим. Він не знає української історії, не знає української національної мрії, не любить українців і до України ставиться чисто споживацьки. Це внутрішні окупанти, і Україну вони не будують, а грабують і руйнують. Хто вони? Газета «Україна молода» від 24 січня 2013 року оприлюднила допис М. Михника «Бідні, бо дурні?», який і переповім у скороченому вигляді.

Україна за корумпованістю — на 144 місці із 176 країн (Росія поруч). За оцінкою Світового банку, ми скотилися на 152 місце щодо сприятливості ділового середовища (гірше тільки у країнах Африки). За конкурентоспроможністю — на 82 місці у рейтингу країн світу, на 69 — за індексом розвитку людського потенціалу, на 83 — з туристичної привабливості, і серед останніх — з інвестиційної. У нас ручне управління економікою: монополія ринків, немає єдиних «правил гри», вибіркове і несправедливе правосуддя. Ми на 164 — (із 183) за рівнем економічної свободи, на 130 — за рівнем свободи преси (поруч із Південним Суданом). Ми — світовий лідер (разом із Росією) за темпами зменшення населення та в десятці країн за кількістю засуджених до позбавлення волі. Ми перші за кількістю податків і зборів — 135 (у Швеції їх — 2, у Франції — 9, у Польщі — 29); у нас найбільше у світі податкове навантаження на працюючих — 40%. У нас тіньова економіка, майже половину зарплат видають у конвертах. Українець витрачає на харчування 50% своїх доходів, європеєць — 20%, німець — 12%, британець — 10%, а американець — лише 7%. Це при тому, що 97% ковбас містить переважно синтетичні речовини і барвники, значна частина продуктів, напоїв, ліків фальсифіковані.

Дивимося з іншого боку. Активи 200 найбагатших українців за останній рік зросли на 20 — 30%. Мільярдерів за 5 років стало у рази більше — з 5 до 18, серед них — жодного українця (16 євреїв, 1 татарин, 1 росіянин). Із двохсот найбагатших сімей українців менше 5%, росіян — близько 16%, а євреїв — понад 77%! Співвідношення доходів 10% найбагатших людей в Україні і доходів 10 % найбідніших становить 40:1 (у країнах ЄС не більше 7:1). З кожної одиниці собівартости продукції США платить робітникові 60%, а Україна — 6%... а в парламенті (вдумайтесь!) — тільки 29% етнічних українців, у владі — ще менше... Доки серед депутатів парламенту не буде пропорційної кількості етнічних українців (320–360 при нинішній чисельності) — доти не буде довіри до всіх гілок влади, доки невігластво й амбітність нашої еліти буде нормою — доти не відбудуться реформи, доти жодна проблема не буде вирішена на користь суспільству, доти триватиме безглуздий позаблоковий статус, доти народ буде тільки виживати.

Перевертні і зрадники

*Ще манить звичка — впасти на коліна,
А він гримить, немов пророк Ілля:
«Учись ходити, нарешті, як людина,
Бо це таки — одвік твоя Земля!*

Б. Олійник

Улітку цього року сталася цілком ганебна подія, спровокована польською бучею навколо звільнення Українською повстанчою армією Волині від польських окупантів. Я не міг промовчати і написав публічне Звернення до Генерального прокурора Украї-

ни та Президента України такого змісту.

У Верховній Раді України 148 зрадників!

Шановні громадяни України, познайомтеся з їхніми прізвищами, аби в наступних виборах випадково не проголосували за них!

Стаття 17 Конституції України проголошує: «Захист суверенітету і територіальної цілісності України є... найважливішими функціями держави».

148 народних депутатів України написали звернення до голови Сейму польського парламенту із закликом щодо дій Української повстанчої армії та українських націоналістів.

Група зі 148 осіб складається із депутатів вищого законодавчого органу української держави, отже вони порушили згадану статтю Конституції.

Що сталося?

Сенат республіки Польща 20 червня 2013 року ухвалив постанову з приводу 70-х роковин подій у липні 1943 року на Волині. Боротьбу Української повстанчої армії проти польської окупації Волині частина польських політиків схильна тлумачити як внутріпольські події і Волинь вважати східними теренами Польщі, а жертви збройних сутичок як геноцид поляків Українською повстанчою армією.

Замовчування польського геноциду українців західних етнічних земель України, спотворення характеру боротьби між українцями й поляками перед і в роки II світової війни та територіальні претензії поляків на Волинь у XXI сторіччі глибоко обурюють українців. Ось приклад польського мислення: 14 липня 2013 року в головних новинах (їх можна дивитися у Києві через супутник о 21. 00 за київським часом) польське телебачення заявило: *«... Луцьк — головне місто польської Волині»*. Чуєте, 148 підписантів: *«польської Волині»?!*

Вам це подобається?

Ви, 148 народних депутатів України, в останньому абзаці вашого звернення до голови польського Сейму пишете: *«Тому звертаємося до Вас як до маршалка Сейму з гарячим проханням про підтримку постанови Сенату про визнання волинської бойні фактом геноциду, здійсненого Союзом Українських націоналістів — Українською Повстанською Армією, а також про засудження злочинів українських націоналістів»*.

Ви, 148 парламентаріїв, не знаєте, що геноцид може здійснювати держава, і тільки вона, а УПА не була державою? Між вами, як видно, немає жодного, знайомого з міжнародним правом.

Пишете: *«людиновбивство, вчинене Союзом українських націоналістів — Українською повстанською армією»*. Так можуть писати люди, які не знайомі з українськими назвами українських реалій. (Чи не прислали вам текст із Москви?). Неймовірно, щоб із 148 парламентаріїв не було жодного такого, хто б підказав належні українські назви!

Ви, підписанти, не знаєте, що польська держава, будучи неспроможною розбити зброєю УПА-Захід, вдалася до виселення всіх українців із так званого Закерзоння (Лемківщина, Підляшшя, Надсяння, Сокальщина, Ровщина та Холмщина) — разом близько 19,5 тис. кв. км., де проживало 1,5 млн. українців. Їх польська держава, розпорошивши, виселила з етнічних українських земель у західні райони Польщі.

Ви, підписанти, так ненавидите Україну, що заперечуєте норму міжнародного права про право окупованого народу братися за зброю для боротьби проти окупанта. І звинувачуєте УПА в «народовбивстві» поляків (на українській, а не польській землі!). Так ви можете звинувачувати козаків, що убивали

на своїй землі загарбників татарів, турків, поляків, московитів... А чого не звинувачуєте УПА в убивстві німців, адже їх також убивали вояки УПА?

Опам'ятайтеся, ви ж депутати вищого законодавчого органу Української держави, і в силу службового становища зобов'язані захищати суверенітет і територіальну цілісність України, а ви ганьбите Україну перед Польщею і цілою Європою.

Закликаючи голову польського Сейму безпідставно звинувачувати УПА в геноциді поляків, ви надаєте іноземній державі допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, тобто коїте злочин, що його Кримінальний кодекс України (ст. 111) кваліфікує як зраду і карає позбавленням волі на 10—15 років.

Ви — зрадники! І члени Партії регіонів та Комуністичної партії викрили перед усім українським народом антиукраїнську суть своїх партій.

Проти вас, підписантів, Генеральна прокуратура зобов'язана порушити кримінальну справу, а президент України з огляду на дискредитацію парламенту майже третиною його складу задля збереження честі української нації має розпустити Верховну Раду й призначити вибори нового її складу.

Не можна жити без національної честі й людської совісті!

24 липня 2013 року

Левко Лук'яненко,
Герой України

Список зрадників додаю:

Манкурти від позафракційних

- **Скосар Ігор Євгенійович**, без будь-яких інших позначень та з інформацією про не підписування ніякого листа;

- **Миримський Лев Юлійович**, нижче прізвища позначка, яка читається, як 42, можливо, що це неохайно написано по-російськи як округ номер 2, у якому він виграв;
- **Немілостівий Віталій Олександрович**, 132 (номер посвідчення). Оскільки номери кандидатів від батьківщини висунені під номером 1 — Ю. Тимошенко та номер 5 — Ю. Луценко не були зареєстровані, то номери посвідчень депутатів зі списку Батьківщини вираховуються за схемою 72+номер у списку 2;
- **Табалов Олександр Миколайович**, 119 (номер посвідчення). Табалов з першого дня роботи парламенту 7 скликання пошився в тушки;
- **Купчак Володимир Романович**, 309 (номер посвідчення);
- **Кутовий Вячеслав Григорович**, 319 (номер посвідчення);
- **Рибаков Ігор Олександрович**, (без будь-яких номерів).

Манкурти від комуністів

- **Симоненко Петро Миколайович**, голова депутатської фракції;
- **Дорохов Антон Миколайович**, 195 (номер посвідчення);
- **Зубчевський Олександр Петрович**, член депутатської фракції, номер не вказано;
- **Буховець Олег Юлійович**, член депутатської фракції;
- **Бідьовка Володимир Анатолійович**, 186 (номер посвідчення), підпис російською;
- **Баландін Сергій Вікторович**, 188 (номер посвідчення), підпис російською;
- **Парубок Омелян Никонович**, 198 (номер посвід-

чення);

- **Байдюк Лариса Макарівна**, 192 (номер посвідчення);
- **Скарбовійчук Руслан Володимирович**, 180 (номер посвідчення), підпис російською;
- **Цибенко Петро Степанович**, 187 (номер посвідчення);
- **Алексєєв Ігор Вікторович**, підпис російською;
- **Присяжнюк Олександр Андрійович**, 173 (номер посвідчення);
- **Голуб Олександр Володимирович**, член депутатської фракції;
- **Гончаров Сергій Васильович**, з трудом у закарлючці прочитуються цифри 82, скоріш за все це номер депутатського посвідчення, який у випадку комуністів вираховується за схемою $168+14(\text{номер у списку})=182$;
- **Бабиш Вікторія Володимирівна**;
- **Герасимчук Михайло Іванович**, 199 (номер посвідчення);
- **Самойленко Василь Петрович**, 193 (номер посвідчення);
- **Мармазов Євген Васильович**, 178 (номер посвідчення). Він є одним із тих чотирьох народних депутатів України, які 24 серпня 1991 року голосували проти її незалежності. У пресі 1990 року зафіксовані його слова про необхідність застосування танків для збереження соціалістичної власності та СРСР. Його характеризують як лобіста російського капіталу;
- **Губар Віктор Іванович**, 199 (номер посвідчення);
- **Матвєєв Валентин Григорович**, 177 (номер посвідчення), заступник голови фракції;
- **Гордієнко Сергій Володимирович**, 181 (номер посвідчення);

- **Шугало Роман Васильович**, 191 (номер посвідчення);
- **Топалов Сергій Валерійович**, 189 (номер посвідчення);
- **Борита Ольга Василівна**, 200 (номер посвідчення);
- **Кудря Володимир Іларіонович**, 197 (номер посвідчення).

Манкурти від регіоналів

- **Яценко Антон Володимирович**, член депутатської фракції;
- **Лук'янов Владислав Валентинович**, підпис російською;
- **Самойленко Юрій Павлович**;
- **Щербань Артем Володимирович**;
- **Дмитрук Микола Ілліч**, член депутатської фракції;
- **Колесніченко Вадим Васильович**, (підпис українською).
- **Шуфрич Нестор Іванович**, член депутатської фракції;
- **Богословська Інна Германівна**, 58 (номер посвідчення);
- **Гіршфельд Анатолій Мусійович**, 179 (номер округу), підпис російською;
- **Безбах Яків Якович**, 249 (номер посвідчення);
- **Поляков Василь Леонідович**, 446 (номер посвідчення);
- **Семенюк Артем Олексійович**, 425, (номер посвідчення);
- **Дунаєв Сергій Володимирович**, 331 (номер посвідчення);
- **Федоряк Геннадій Дмитрович**, 424 (номер посвідчення);
- **Пінчук Андрій Павлович**, 067 (номер посвідчення);

- **Кацуба Володимир Михайлович**, 175 (номер округу);
- **Молоток Ігор Федорович**, 160 (номер округу);
- **Чечетов Михайло Васильович**, 19 (номер посвідчення), перший заступник голови фракції;
- **Кінах Анатолій Кирилович**, 057 (номер посвідчення), заступник голови депутатської фракції;
- **Брайко Сергій Борисович**, 232 (номер посвідчення);
- **Сальдо Володимир Васильович**, 405 (номер посвідчення);
- **Буряк Сергій Васильович**, 192 (не зрозуміла позначка). Ця цифра не відповідає ані номеру округу, ані номеру посвідчення. 190-ті номери посвідчень належать комуністичній партії. Нині мешканець Києва С. Буряк обраний у 190-му окрузі на Хмельниччині. Чи можливе, аби депутат не пам'ятав свого округу? Малоімовірно. У чому ж тоді справа? Напрошується висновок, що листи підписувала треття особа, яка не перевірила округу. Сергій Буряк, друг Жириновського, народжений 1966 року в Донецьку — класичний приклад політичного перекотиполя. Він котився від провладної свого часу НДП через провладний Блок Юлії Тимошенко, докотившись до Партії регіонів;
- **Мисик Володимир Юрійович**, оскільки почерк уже вкрай нерозбірливий, без вказання округу або номера посвідчення, то є лише 99 відсотків впевненості, що йдеться саме про цю особу;
- **Боярський Юрій Іванович**, 273 (номер посвідчення);
- **Литвинов Леонід Федорович**, №287 — незрозумілий номер, бо Литвинов обраний до парламенту в 53 окрузі Донецької області. Відповідно його депутатське посвідчення має номер 278. Пред'явником посвідчення з вищевказаним номером є депутат з опозиції. Отже, виникає питання, чи міг депутат, якому доводиться

вже більше півроку ставити на різних документах номер посвідчення, так фатально помилитися? Сумнівно. Проте таку помилку роблять люди, яким не вперше доводиться ставити цифру, яку треба запам'ятати;

- **Єгоров Олександр Миколайович**, №42 (номер посвідчення);

- **Єдін Олександр Йосипович**, 326 (номер посвідчення);

- **Жук Микола Васильович**, 353 (номер посвідчення);

- **Царьов Олег Анатолійович**, підпис російською;

- **Ланьо Михайло Іванович**, 295 (номер посвідчення);

- **Бушко Іван Іванович**, 298 (номер посвідчення). Хоч ініціали за прізвищем написані українською, проте буква імені у підписі свідчить, що підписувала російськомовна людина, що є підозрілим. Тим паче, що у дальшій частині підпису не простежується ніяких характерних для цього прізвища букв;

- **Ковач Василь Ілліч**, 293 (номер посвідчення);

- **Сорока Микола Петрович**, 378 (номер посвідчення). Тут підозріння викликає факт, що спочатку в номері було написано 2, яке було виправлено на 3. Таке трапляється у випадках, коли особа пише декілька номерів підряд, які починаються тою самою цифрою;

- **Парасків Олег Дмитрович**, 229 (номер посвідчення);

- **Калетнік Григорій Миколайович**, 24? Як само прізвище, так і номер посвідчення написані винятково неакуратно. У номері посвідчення більше прочитується 246, ніж 241, що відповідає номеру 16-го округу, на якому отримала мандат ця особа, тому тут є деякі сумніви.

- **Березкін Станіслав Семенович**, написано винят-

ково неакуратно;

- **Дейч Борис Давидович**, 233 (номер посвідчення);
- **Стоян Олександр Миколайович**, 070 (номер посвідчення);
- **Лютікова Валентина Іванівна**, 230 (номер посвідчення);
- **Богуслаєв Вячеслав Олександрович**, тут незрозуміло, куди віднести номер 077. Це номер округу, на якому отримав депутатський мандат Богуслаєв. При його прізвищу немає ніяких позначок. Номер стоїть при прізвищу рядком вище. Є дуже великі сумніви, що такий апаратник спроможний на таку неохайність. Вкрай нерозбірливий підпис, після якого стоїть цифра 77. Дуже правдоподібно, що це нерозбірливий підпис Богуслаєва, обраного в 77 окрузі Запорізької області, а нижче стоїть його читабельний автограф. Проте цей підпис відрізняється від його підпису, що часто зустрічаємо в Інтернеті та на підписаних Богуслаєвим документах;
- **Мхітарян Нєр Мнацаканович**, 030 (номер посвідчення);
- **Малишев Володимир Степанович**, №60 (номер посвідчення);
- **Матвієнков Сергій Анатолійович**, №57 (номер округу);
- **Ландик Валентин Іванович**, № 43 (номер округу).
- **Бойко Володимир Семенович**, № 005 (номер посвідчення);
- **Бондаренко Олена Анатоліївна**, 270. Цифра вже зовсім, а то зовсім не зрозуміла. Депутатське посвідчення з номером 270 належить обраному в 45 окрузі. Олена Бондаренко потрапила до парла-

менту за списком Партії регіонів під номером 47. Отже, номер її посвідчення — 045. Щоб аж так помилитися зі своїм номером депутатського посвідчення — вершина фантастики. І ще одна підстава для припущення, що список підписантів ганебної петиції до сейму Польщі значною мірою сфальшований;

- **Груба Григорій Іванович**, 235;
- **Барвіненко Віталій Дмитрович**, 364 (номер посвідчення — підпис російською);
- **Гайдош Іштван Ференцович**, 072 (номер посвідчення);
- **Бандуров Володимир Володимирович**, 304 (номер посвідчення);
- **Омельченко Валерій Павлович**, 280 (номер посвідчення);
- **Шатворян Вілен Григорович**, 065 (номер посвідчення);
- **Борт Віталій Петрович**, 281 (номер посвідчення).
- **Тедеев Ельбрус Сосланович**, № 18 (номер посвідчення);
- **Макеєнко Володимир Володимирович**, № 17 (номер посвідчення);
- **Павлов Костянтин Юрійович**, № 256 (номер посвідчення);
- **Олійник Володимир Миколайович**, № 15 (номер посвідчення);
- **Шпенев Дмитро Юрійович** (вкрай неакуратно написано без будь-яких номерів);
- **Джиги Микола Васильович** (без будь-яких номерів);
- **Шаблатович Олег Миколайович**, 053 (номер посвідчення);
- **Волков Олександр Анатолійович**, 067. Дещо загадко-

вий номер, оскільки його номер депутатського посвідчення — 062. Виникає запитання: чи це знов помилка, чи лише наслідок украй неохайного написання, де «2» у номері куди більше подібне «7», ніж до «2»? І чомусь між прізвищем вставлено посзначку «ПР»;

- *Циркін Ігор Маркович*, 250 (номер посвідчення);
- *Ступак Іван Іванович*;
- *Шипко Андрій Федорович*, 260 (номер посвідчення);
- *Коржев Анатолій Леонідович*, аналіз закарлючок схиляє до висновку, що йдеться про цю особу, проте повної впевненості немає, бо вже дуже неозайно написано прізвище та ініціали, а будь-яких номерів чи то округу, чи посвідчення немає;
- *Кіссе Антон Іванович*, прізвище неписане українською без ініціалів та без номера. У нерозбірливому підписі, що стоїть поряд, не прочитуються ніякі ознаки прізвища Кіссе;
- *Гончаров Анатолій Дмитрович*, 276 (номер посвідчення);
- *Продивус Володимир Степанович*, №54 (номер посвідчення);
- *Клімов Леонід Михайлович*, № 360 (номер посвідчення);
- *Горохов Сергій Олександрович*, № 329 (номер посвідчення);
- *Пресман Олександр Семенович*, 362 (номер посвідчення);
- *Грушевський Віталій Анатолійович*, 325 (номер посвідчення);
- *Зубик Володимир Володимирович*, 417 (номер посвідчення);
- *Байсаров Леонід Володимирович*, 275 (номер по-

свідчення);

- **Кузьмук Олександр Іванович, 266.** Це дуже загадковий номер. Справа в тому, що Олександр Кузьмук обраний до парламенту за списком Партії регіонів, за номером у списку 43. Отже, номер його депутатського посвідчення 041. А 266 — це номер посвідчення, обраного до парламенту в 41 окрузі Олександра Бобкова, який також є серед підписантів листа до сейму Польщі. Виникає висновок, що за Кузьмука підпис поставила особа, яка часто ставить номер 226. Це міг бути Олександр Бобков або хтось із його помічників;
- **Біловол Олександр Миколайович, 180** (номер округу). Підозріння викликає виправлення цифри «8»;
- **Балицький Євген Віталійович, 305** (номер посвідчення), підпис російською мовою;
- **Дудка Олександр Іванович, 307** (номер посвідчення);
- **Останчук Віктор Миколайович, 400** (номер посвідчення);
- **Денисенко Анатолій Петрович, 396** (номер посвідчення);
- **Козуб Олександр Андрійович, 451** (номер посвідчення), заступник голови депутатської фракції;
- **Труханов Геннадій Леонідович, 359** (номер посвідчення);
- **Демішкан Володимир Федорович**, член депутатської фракції;
- **Ничипоренко Валентин Миколайович, № 199** (номер округу);
- **Нетецька Олена Анатоліївна, 228** (номер посвідчення);
- **Мураєв Євгеній Володимирович, 181** (номер округу);

- **Бутківський Віктор Володимирович**, 254 (номер округу) підпис російською;
- **Момот Олександр Іванович**, 252 (номер посвідчення);
- **Гузенко Костянтин Олександрович**, 255 (номер посвідчення);
- **Карташов Євген Григорович**, 301 (номер посвідчення);
- **Бобков Олександр Михайлович**, 266 (номер посвідчення);
- **Турманов Віктор Іванович**, 38 (номер посвідчення);
- **Ільюк Артем Олександрович**, 352 (номер посвідчення);
- **Близнюк Анатолій Михайлович**, 013 (номер посвідчення);
- **Гершов Юрій Іванович**, 355;
- **Пономарьов Андрій Вікторович**, 286 (номер посвідчення);
- **Селіваров Андрій Борисович**, 039 (номер посвідчення) підпис російською;
- **Морозенко Євгеній Вадимович**, 253 (номер посвідчення);
- **Левченко Микола Олександрович**, без будь-яких номерів російською мовою;
- **Кий Сергій Вікторович**, 031 (номер посвідчення);
- **Мальцев Володимир Олександрович**, без будь-яких номерів;
- **Васильєв Олександр Андрійович**, 284 (номер посвідчення), підпис російською;
- **Тихонов Віктор Миколайович**, 337 (номер посвідчення);
- **Медяник Володимир Юрійович**, 333 (номер по-

свідчення);

- **Чуб Володимир Євгенович**, 334 (номер посвідчення);
- **Струк Володимир Олексійович**, 328 (номер посвідчення);

▪ **Кунченко Олексій Петрович**, заступник голови депутатської фракції, 303 — загадковий номер. Посвідчення з номером 303 має депутат, обраний у 78 окрузі, себто Пономарьов Олександр. Олексій Кунченко на тоймість обраний у 106 окрузі і має посвідчення з номером 330. Чи може власник посвідчення так фатально переплутати його номер? Сумнівно! Проте це легко зробити особі, яка повинна була логічно запам'ятати комбінацію цифр. Проте наплутала їх місцями;

- **Клюєв Сергій Петрович**, 271 (номер посвідчення);
- **Наконечний Володимир Леонтійович**, 354 — загадковий номер. За логікою нумерації депутатських посвідчень це мав би бути номер посвідчення обраного в 130 окрузі. У тому окрузі був обраний Ігор Бриченко. Наконечний був обраний у 127 і його номер посвідчення 351. Отже, виникає запитання, чи маємо справу з край недбалим написання номера округу, де «1» поставлена як «4», чи знов котрий з ряду депутат не пам'ятає номера свого округу або не підписував власник посвідчення?

- **Поляченко Юрій Володимирович**, 447;
- **Кальцев Сергій Федорович**, 300 (номер посвідчення);
- **Воропаєв Юрій Миколайович**, 024 (номер посвідчення);
- **Табачник Яків Піневич**, 018 — загадковий номер. Справа в тому, що це номер місця цієї особи у списку Партії регіонів, який відрізняється від номера депутатського посвідчення. Чи міг депутат, особисто підписуючися під документом,

пам'ятати номер місця у списку та не пам'ятати номер посвідчення? Звичайно, що ні. У чому ж тоді справа? Можуть сказати, що у нього «6» дуже подібне на «8», проте це не знімає сумніву щодо правдивості того підпису;

- **Фабрикант Світлана Самуїлівна**, 023 (номер посвідчення);
- **Дудка Володимир Володимирович**, 033 (номер посвідчення);
- **Шаповалов Юрій Анатолійович**, 369 (номер посвідчення).

Серед цих підписантів є такі, які самі не підписувалися, а за них підписалися інші, і це спричинило сварку. Не слід брати це до уваги, бо офіційно ніхто не відкликав свого підпису, отже кожен із 148 несе відповідальність особисто. Ідейна дезорієнтованість суспільства та стирання владою грані між добром і злом не може виправдати байдуже ставлення громадян до перевертнів і зрадників. Кожен із них має відчувати на собі презирство й осуд. Громадяни-виборці, запам'ятайте депутата-зрадника вашого виборчого округу і при нагоді нагадайте йому його справжнє ім'я.

Відносно до всього населення їх небагато. Просто зрада більш помітна і сприймаємо її боляче. Зрадники не мають перспективи, і майбутнє не за ними, а за утвердженням української національної державности, бо про це мріють не тільки українці, а й більшість національних меншин України. Ось доказ: за переписом населення 2001 року в Донецькій області росіянами себе назвали 38,2 %, а українцями — 56,9% населення. Минулі 12 років наповнені гострою боротьбою за владу і поступовим поверненням українців до своєї мови, культури та звичаїв. Події ж останнього року наочно свідчать: імперська путінська Росія з усією її агентурою і п'ятою колоною в Україні програє боротьбу за Україну.

Програв з тої ж причини, з якої організований сіонізм програв неорганізованому російському народові після більшовицького перевороту 1917 року в 20-х роках.

Для повнішого інформування читача у справі цієї українсько-польської суперечки подаю свою статтю «Вісла» від 2003 року.

До 60-річчя геноциду українців під назвою операції «Вісла»

27 квітня 2007 року у Львові в оперному театрі при повністю заповненому залі відбулося вшанування пам'яті геноциду західної гілки української нації під кодовою назвою «Вісла». У жалобній церемонії взяв участь президент України ясновельможний пан Ющенко.

З інформаційною (першою) доповіддю виступив голова українців Закерзоння. (Закерзоння — це науково-публіцистична назва українських земель на захід від лінії Керзона: Лемківщина, Підляшшя, Надсяння, Сокальщина, Ровщина і Хоlmщина. Загальна площа Закерзоння, на якій проживало 1,5 млн. етнічних українців, становила близько 19,5 тис. кв. км).

1947 року польський шовіністичний уряд скоїв один із своїх найкривавіших злочинів проти українців Закерзоння, назвавши злочинну операцію словом «Вісла», в якій близько 150 тис. українців були насильно вивезені з етнічних батьківських земель на території, що відійшли до Польщі в Помор'ї та Східній Пруссії.

У Закерзонні діяла західна частина Української повстанчої армії. Вона воювала проти польських окупантів за незалежність України. Ця частина УПА була не дуже велика (до 6 тис. вояків), але добре організована і під добрим командуванням. Завдяки активній підтримці населення втрати в боях постійно поповнювалися, були свої підпільні шпитали і добре працювала розвідка. 1947 року польська влада прийшла до висновку, що без переселення українського населення розбити УПА вона неспроможна, і тоді спланувала і скоїла акт геноциду — виселила

все населення цих земель на захід.

Учорашній виступ голови українців Закерзоння в оперному театрі Львова був вельми дипломатичний. У ньому не показана героїчна боротьба західної гілки української нації за національну свободу, а ця боротьба заслуговує на щонайвищу похвалу і славу всієї нації. Ясновельможний президент України виступив також з дуже дипломатичною промовою, в якій закликав до дружби з поляками. Якою ціною? Ціною відмови від споконвічних українських земель? Дружба України й Польщі має міцний фундамент у вигляді московської імперської загрози. Це такий потужний чинник, що можна не боятися нагадувати про геноцид і загарбання поляками українських західних земель. До речі, в Україні ще не було референдуму про передачу цих земель Польщі, того слід пам'ятати, що акт загарбання їх стався поза волею української нації.

З огляду на відзначення 27 квітня 2007 року пам'яті 50-річчя акції геноциду під назвою «Вісла» вважаю за доцільне нагадати про так звану волинську різанину 1943 року. Я 2003 року написав статтю «До 60-річчя події 11 липня 1943 року» і як народний депутат України спрямував її до головного редактора газети Верховної Ради України «Голос України» пана Анатолія Горлова з такою нотаткою: «Прошу надрукувати мою статтю... Я, будучи народним депутатом України, спрямував Вам кілька статей і Ви їх не друкували. Газета Верховної Ради називається «Голос України». Бачу, що вона є голосом не всієї України, а тільки її частини. Другу ж частину нації, а саме: опозиційну газета не друкує. Так Ви спотворено віддзеркалюєте на шпальтах друкованого органу нібито голосу України реальну палітру політичних поглядів нашого суспільства. Це недемократично і, отже, несправедливо. Прошу припинити таку практику і висвітлювати на сторінках газети всі голоси, що звучать в українській землі. 31. 08. 2003 р. ».

I

2002 року у Верховній Раді України з'явилися два законопроекти (Л. Лук'яненко і С. Стецько) про відновлення справедливості щодо борців за волю України. Законопроекти передбачали зміну радянської негативної оцінки діяльності ОУН і УПА на позитивну. Обидва законопроекти не набрали 226 голосів і не були включені до порядку денного сесії Верховної Ради. Тим не менше, польські шовіністи помітили ці законопроекти і, зневажаючи суверенітет української держави, зчинили страшну бучу: створили 26. 08. 2002 року «Загальнопольський комітет відзначення 60-річчя людиновбивства польського населення Східних теренів (Кресів), скоєного 1939–1947 років ОУН-УПА». Керівником Комітету обрали пана Яна Невинського.

Комітет написав звернення до парламенту, президента й уряду Польщі із закликом втрутитися у внутрішні справи України і не дати Верховній Раді ухвалити закон з позитивною оцінкою ОУН-УПА.

Звернення характеризує українські організації і події вкрай неправдиво, необ'єктивно і явно в антиукраїнському дусі. Воно закликає парламент Польщі однозначно засудити ОУН-УПА та дивізію «СС-Галичина» як людиновбивчі і закликає уряд Польщі висловити гострий протест урядові України.

На це необхідно відповісти.

Перше, дивізія «СС-Галичина» має зовсім іншу від ОУН-УПА історію і ставити їх поруч як однозначні можна або від незнання (у чому навряд чи можна запідозрити авторів Звернення), або зі злого умислу: щоб представити ОУН-УПА за німецьких союзників, чим вони аж ніяк не були.

Друге, ідейний засновок Звернення Комітету Невинського такий: Волинь — польська земля. Убивання польського населення відбулося, пише Комітет, на «Кресах Всходніх». Креси Всходні

означає Східні терени. Східні терени означає східні терени Польщі, отже Волинь — не українська земля, а східні регіони Польщі! Це означає, що Комітет, по-перше, не визнає Волинь за українську територію; по-друге, не визнає факт польської окупації частини української території; по-третє, Комітет боротьбу ОУН-УПА вважає не боротьбою проти польської окупації, а внутріпольською боротьбою кримінального характеру, що була спричинена етнічними суперечностями. Таким чином, для цієї частини польського населення 60-ти років виявилось недостатньо, щоб визнати за українцями право на державний суверенітет над Волиню. Для них Волинь — це польські «Східні терени». Цим світоглядом просякнуте все Звернення Комітету Невинського.

Цей шовіністичний пасквіль надійшов в Україну. Президент України, не маючи жодного почуття національної гідності, зробив низку доручень, в т. ч. академіку Є. Патону та І. Чижу таке: «Забезпечити видання підготовленого Інститутом українознавства ім. І. Крип'якевича дослідження українських істориків стосовно загибелі польських громадян на Волині в 1943-1944 роках». Про загиблих українців у дорученні нема мови. Пана президента не цікавлять українці, він піклується про поляків! Пану В. Черепу та В. Бондаренку президент доручає «Опрацювати пропозиції щодо створення монумента українсько-польського примирення та подолання колишньої міжнаціональної ворожнечі на зразок іспанської Долини полеглих, із спорудженням православної та католицької каплиць».

Що за нісенітниця?! Та між іспанськими й волинськими подіями немає нічого спільного й аналогії тут жодної: в Іспанії була громадянська війна і там — мова про примирення двох політичних течій однієї нації. У волинських подіях задіяні дві окремі нації, з яких одна — українська — боролася проти окупації, інша — польська — намагалася продовжити окупацію української землі.

Заклик Кучми до примирення на основі політичної позиції авторів Комітету Невинського є закликом до українців погодитися, що Волинь — це східні терени Польщі.

Така улеслива позиція президента України підбадьорила польських шовіністів, і вони перейшли в наступ.

Щоб правильно розуміти зміст польських слів і відгадати їхні справжні наміри, треба знати їхню літературу, їхню ментальність, реальну історію взаємин України з Польщею. На жаль, провідна верства української держави таких знань поки що має недостатньо, тож не вміє захищати українські національні інтереси у взаєминах із Польщею. Яскравим прикладом позаісторичного підходу і є проект спільної українсько-польської заяви з нагоди 60-ї річниці волинських подій. Хочу відразу заявити, що трагедією ці події є для польської імперської свідомості і зовсім не є трагедією для української нації. Навпаки, усунення з української землі польської п'ятої колони є величезне благо, величезна перемога української нації. До цієї перемоги нація прагнула всі століття колоніального існування, того радіймо, що цю проблему розв'язали наші батьки(попереднє покоління) і тим звільнили нас (наступне покоління) для інших державотворчих справ.

Шкода, що польські окупанти почали вбивати мирних українців різного віку, статі і спонукали українських селян взятися за зброю для самооборони. Шкода, що вони почали етнічну чистку Волині і спровокували українців на збройну відповідь.

Я не оплакую жертви загарбників. Мені не жаль німців, що поклали свої голови в українській землі, не жаль татарів і турків, що лягли трупом від козацької шаблі, не жаль московитів, що полягли в XVII столітті під Конотопом, а в XX сторіччі — в Західній Україні. Мені жаль своїх, що загинули в бою за національну свободу. Проте світ так влаштований, що коли нація хоче мати свободу і незалежність, вона повинна бути готова платити за цю свободу життями своїх синів.

Ці жертви завжди менші від тих жертв, яких зазнає окупований народ. І це ми з вами знаємо на прикладах власної історії: в бою з московськими загарбниками згинувало в тисячу разів менше українців, аніж згинувало від голодоморів та інших

репресій жахливого окупаційного режиму.

Не розповідатиму про факти війни поляків проти українців. Наведу пару цитат зі статті в газеті «Коломийський вісник» (ч. 88, 29. 07. 03 р.) історика Ігоря Кічака, які засвідчують політичну ідеологію, котра штовхала поляків чинити злочини проти українців:

«Під час першої окупації Західної України більшовиками т. зв. головний орган польського шовіністичного підпілля (Начальни комітет визволення Кресув всходніх) видав 30 березня 1940 року інструкцію для поляків із вказівками, що і як треба робити, щоб за допомогою совіцької влади досягти поставленої мети, яка наголошувала, що «на кресах всходніх мусі знікнуць вшелькі сьляд українізму».

Під час німецької окупації еміграційний польський уряд у Лондоні дав указівку розгорнути на землях західної України збройне підпілля Армії Крайової, яке напередодні повернення совіцьких військ мало захопити владу й проголосити тут відновлення довоєнної Польської держави. Польський публіцист Станіслав Вроньський 1964 року ствердив: «Якби не було в тому часі програми і дій АК, спрямованих до поновного приєднання тих земель до Польщі, сама пам'ять про національний і поміщицький гніт з міжвоєнного періоду не була в стані викликати тих масових винищень польської людности». А власне, польські села стали базою зорганізованих у них збройних загонів АК... Ці польські відділи отримували від німецької влади зброю ніби для самооборони від совіцьких партизанів і УПА, але насправді співпрацювали з більшовицькими загонами. Для прикладу: вказівку розгорнути на землях Західної України збройне підпілля Армії Крайової, яке напередодні повернення совіцьких військ мало захопити владу й проголосити тут відновлення довоєнної Польської держави. Польський публіцист Станіслав Вроньський 1964 року ствердив: збройних загонів АК... Для прикладу: комендант польського відділу в с. Пшебраже Генрик Цибульський у своїх спогадах «Червоне ноце»

пише: «Зголосився до мене керівник совіцького відділу капітан Коваленко і запропонував проведення спільного нападу на утіпське село Омельно. Пристав я на це без хвилини вагання». То хто почав війну між українцями і поляками, хто планував винищення впень українства і почав здійснювати цю програму, причому не гребував співпрацею з радянськими партизанами?!

Тепер про втрати.

«Про польські втрати, — пише Ігор Кічак у тій же статті, — іде мова в показаних кінофільмах: в одному про 200 тисяч убитих, в другому — 100 тисяч. Але у двотомній книжці В. і Е. Семашків, виданій у Варшаві 2000 року, в таблиці жертв за 1943 рік поміщено достовірну інформацію про 18186-18208 убитих». Причому слід мати на увазі, що число жертв значно збільшено провокаційною діяльністю московської комуністичної влади. Доказ: нападом на село Павлівку керував сотенний Левочко, який із поверненням совіцької влади виявився капітаном НКВС!!

Запрошую тих, хто хоче знати правду про українсько-польські взаємини, прочитати праці Б. Жуківа «Нищення церков на Холмщині в 1938 році» (передрук із краківського «Українського видавництва» 1940 р.; праці проф. В. Сергійчука «Трагедія Волині» (Українська видавнича спілка, К., 2003) та «Поляки на Волині у роки Другої світової війни» (Укр. вид. спілка, К., 2003); працю О. Денищука «Злочини польських шовіністів на Волині». Книга перша. Рівненська область. (Рівне, 2003).

Методологія Заяви Комітету Невинського

Комітет має назву «Загальнопольський громадський комітет відзначення 60-річчя людиновбивства польського населення Східних теренів (кресів), скоєного 1939-1947 років ОУН-УПА».

По-перше, УПА створена 14.10.1942 року і, таким чином, у 1939 році не діяла. По-друге, хоч автори заяви в назві Комітету

закидають українцям звинувачення за 8 років проте, по суті, говорять тільки про події 1943 року. По-третє, нелогічно вихоплювати події 1943 року й окремо їх розглядати. Логічно і діалектично покласти їх у хронологічний ряд попередніх і наступних українсько-польських взаємин бодай від 1-ї світової війни і розглянути основні події за цей час:

- створення на українських землях польської верстви осадників;

- участь п'ятьох тисяч поляків у придушенні Закарпатської України 1938-1939 років;

- придушення національно-визвольного руху ОУН та інших патріотичних організацій і роль (та жертви) концтабору Берези Картузької у міжвоєнний період;

- співпраця польських формацій з німецькою окупаційною владою у боротьбі проти ОУН-УПА в період 2-ї світової війни;

- поділ пактом Молотова-Рібентропа, а пізніше Сталіном і його союзниками у 2-й світовій війні української етнічної території і передача Польщі Підляшшя, Холмщини й Лемківщини та наступна в 1947 році депортація українців зі своїх етнічних земель на Захід Польщі (акція «Вісла»).

Післявоєнні десятиріччя українсько-польських взаємин позначені односторонністю: Україна дозволила полякам відкрити в Україні понад п'ятсот костелів, українці мали один кафедральний собор у Перемишлі, та й той поляки намагалися закрити.

Верховне католицьке керівництво намагалося заборонити місіонерську діяльність Української греко-католицької церкви на сході України, натомість заохочувало туди своє місіонерство.

Поляки звикли зверхньо дивитися на українців, і ця зверхність світиться в першому абзаці спільної українсько-польської заяви з нагоди 60-ї річниці «волинської трагедії»: у заяві написано, що «60-та річниця трагедії польського населення на Волині і в Галичині періоду німецької окупації схиляє до роздумів про минуле і майбутнє польсько-

українського сусідства. Трагедію поляків, яких вбивали і виганяли з місць їхнього проживання збройні формування українців, супроводжували рівно ж страждання українського мирного населення — жертв польських збройних акцій. Ці події були трагедією для обох наших народів».

Ця заява явно однобокого наголосу. Вона в першу чергу бачить поляків і тільки в другу чергу, немов дає відчіпного, згадує українців. А де визнання поляками своєї вини і каяття за злочини їхнього окупаційного режиму? Де визнання геноциду українців Підляшшя, Холмщини, Лемківщини з готовністю спокутувати вину перед жертвами геноциду? Де, зрештою, визнання факту окупації західних етнічних земель України і готовність повернути їх Україні? Нема цього!

Міжнародно-правовий аспект

а) Етнічна основа державних кордонів.

Розвиток європейських народів відбувався таким чином, що зі споріднених племен формувалися нації. Етнічні межі розселення перетворювалися на державні кордони. Історично виробився принцип міжнародного права: державні кордони мають збігатися з етнічними межами розселення націй. Ясна річ, теоретичний принцип на практиці не завжди здійснений у чистому вигляді, але саме він є критерієм справедливого розмежування держав.

Коли в міжнародному праві виробили принцип права націй на самовизначення, то тим самим загарбання чужої території було визнане за несправедливе і незаконне. Тому утримування Польщею українських етнічних теренів Підляшшя, Холмщини й Лемківщини є несправедливим.

Державна територія

У міжнародному праві «Державна територія — це частина земної кулі, що правомірно перебуває під суверенітетом певної держави».

Західні українські землі Польщі передала Паризька мирна

конференція 1919 року. Вона керувалася швидкоплинними політиканськими міркуваннями кінця 1-ї світової війни, а не засадами справедливості.

1919-1921 років унаслідок радянсько-польської війни, за Ризьким договором західно-українські землі (Галичина, Холмщина, Підляшшя, західна частина Волині й західна частина Полісся) опинилися під польською окупацією.

Позаяк відповідно до сучасного міжнародного права загарбання чужої території не робить її власністю загарбника, причому незалежно від часу утримання її загарбником, то й імперіалістичні акти 1919 та 1921 років не перетворили українські західні землі на польську державну територію. Вони є окупованими Польщею.

Право на боротьбу супроти окупації

Женевські конвенції 1949 року встановили:

«в) Окупована територія визнана дозволенням театром військових дій партизанів, тобто населення, що взялося за зброю для боротьби супроти окупантів». (Міжнародне право. Москва, 1982. — С. 515).

Таким чином, українці західних теренів законно повстали проти польських окупантів. Міжнародне право захищає наших повстанців і наше повстале населення, а не польських окупантів. Того несправедливо й принизливо просити в поляків пробачення.

За що просити пробачення: за те, що поляки прийшли зі зброєю на нашу землю і нас мордували? За те, що на нашій землі знущалися з нас?

Тільки втративши геть чисто почуття гордості й національної гідності, можна йти на це. Навпаки, принцип справедливості має спонукати українців до започаткування процесу встановлення справедливості у взаєминах України з Польщею, що передбачає:

а) визнання Польщею факту геноциду західноукраїнського

населення (акція «Вісла»);

б) необхідність надання матеріальної і моральної компенсації жертвам геноциду та їхнім спадкоємцям;

в) повернення українських територій Україні.

Тільки після розв'язання цих проблем і встановлення справедливості у взаєминах двох націй був би створений надійний ґрунт для добрих і дружніх взаємин майбутніх поколінь обох націй.

Ідеологія українсько-польських взаємин

Президент Польщі Лех Валенса сказав: «Без незалежної України не може бути незалежної Польщі». Ці слова означають, що якщо Москві вдасться загарбати Україну, то вона загарбає й Польщу. Справді, московський імперіалізм — спільний історичний ворог. Таким він був п'ятсот років у минулому. А як же діяла Польща в минулому? Вона не підтримувала мирні взаємини з Україною для успішної оборони від Москви, а ділила Україну з Московією. І хіба не видно, куди спрямовані мрії частини сучасної польської інтелігенції, сучасне польське східне місіонерство?

Світ розвивається вельми динамічно, і хіба не видно, що сучасні процеси формують початки зовсім нової політичної карти світу? На горизонті бовваніє небезпека створення світового уряду, неофіційного, прихованого, проте надзвичайно потужного. Глобалізація як об'єктивний процес потенційно сприяє цьому, і якщо їй не буде протиставлений усвідомлений курс на збереження духовних цінностей європейської цивілізації, то ідея світового уряду може набути характеру реальної імовірності. Творці й керманічі світових корпорацій з їхніми глобалістичними політичними намірами — ось небезпека для державного суверенітету, що в недалекому майбутньому перевершить небезпеку російського імперіалізму. Це сила, що зростає. А російський імперіалізм занепадає. Неминучість його занепаду в тому,

що він можливий в умовах диктатури й закритості від світу і неможливий в умовах демократії й відкритості, а саме це утверджується теперішнім потужним рухом технічного, наукового й ідейного розвитку світу. Це означає, що стратегія політики на зміцнення української державности як необхідної умови матеріального добробуту й духовного розквіту нації має бути спрямована на піднесення національної свідомості й ідейну консолідацію нації. Не так маневри в коридорах влади та дипломатична гра з сусідами, як ідейна консолідація нації гарантує зміцнення державности. Цьому сприяє принципове обстоювання українських інтересів, української честі й гідності, української історичної правди, а не принизливе каяття в тому, що ми били окупантів і всіляких чужинецьких зайд.

Оглянімось назад, щоб упевненіше йти вперед:

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте!

Пророк підняв цим націю в ХІХ сторіччі і повів її до перемог ХХ сторіччя. Нічого боятися історичною правдою образити поляків. Поширення цієї правди викорінюватиме з деяких їхніх голів імперське гасло ХVІІ сторіччя «od moza do moza» (від моря до моря, тобто польська держава від Балтійського до Чорного моря). Не образяться, бо, по-перше, в їхніх інтересах продавати нам свої товари й розвивати з нами економічне співробітництво, і, по-друге, що ще важливіше, вони дорожать своєю національною культурою, і українці — також. Це об'єктивно робить нас союзниками у боротьбі проти глобалізаційної нівеляції національних ідентичностей. У цей союз Україна має йти зі своєю історичною правдою і з почуттям сили — тоді поляки нас поважатимуть. Що ж до Московщини, то й вона нас поважатиме, коли бачитиме нашу горду поставу у взаєминах із поляками, нашу силу. Поза грішника, який зігнувшись просить прощення,

викликає співчуття, а не повагу. Тому гордість і почуття сили у взаєминах викликати і в московитів до нас повагу.

Для розширення підтримки в Україні спільної українсько-польської заяви маршалок сейму спрямував до Києва голову свого секретаріату пана Я. Ключковського. На зустрічі із ним 21.04.2003 року у Верховній Раді України я сказав йому: «Ми обоє політики. Я добре знаю поляків, і ви добре знаєте українців. Навіщо ви затіяли ці розмови про 60-річчя? Ви ж знаєте, що коли ми почнемо рахувати кривди, яких ви нам заподіяли, то список буде набагато довший від ваших претензій до нас. Будували б наші теперішні взаємини на основі теперішніх взаємних інтересів і не ворухили б минуле. Під боком московська небезпека, а ви це затіяли». (Та й чи не підкинули ідею відзначення 60-річчя з тої ж Москви? Бо чого ж не порушували це питання, коли була кругліша дата — 50-річчя?). В кінці нашої вельми короткої розмови я порадив пану Ключковському зняти ідею спільної українсько-польської заяви, спустити справу потихеньку на гальмах униз і забути — задля майбутнього добра наших взаємин.

Пан Ключковський нічого не відповів, і ми чемно попрощалися.

Зірвати план зустрічі наших двох президентів означало вчинити невеликий дипломатичний інцидент. Доводити план до кінця — означає спонукати українську інтелігенцію почати вивчати тему, якою вона досі зовсім не займалася. Мабуть, поляки не зрозуміли, що вивчення українцями українсько-польських взаємин в умовах незалежності України означає почути про себе з уст українців те, чого вони ніколи не чули від під'яремних українців. І я, як націоналіст, можу подякувати Комітету Невинського за те, що він порушив питання українсько-польських взаємин, бо це розворушує інтелігенцію, примушує вивчати проблему і поширювати історичну правду, що, в свою чергу, навіть дуже сприяє піднесенню національної свідомості українців, тобто прискорює процес перетворення населення в націю.

Левко Лук'яненко

14. 07. 2003 року.

Навчителі

Навчителі самі постійно вчаться. Спочатку у батьків, потім у школі. Вони там помічають, що є школярі розумніші, і є менш розумні. Розумніші вступають до вишів. Їх менше від інших. Вони осягають більший об'єм знань. Після вишу одні задирають носа догори і думають, що вони вже все знають. Інші навпаки, отримавши диплом, ніби відчинили браму в широкий світ непізнаного. Таких меншість. Їхній мозок порушує все нові й нові питання, і вони шукають на них відповіді. Знаходять людей чи книжки, які підносять їхні знання на вищий щабель. Від знань конкретних наук переходять до вивчення історії, філософії, людської душі. Ще менше людей від розумності розвиваються до мудрості, яка починається там, де людська душа починає відчувати існування іншої, потойбічної сили. Відчуття це приходить не від мозку, а з душі. Де душа? Вона у сфері почуттів. Може, вона реалізується через голову, а не через серце. У такому разі — через ту окрему функцію окремої частини мозку, яка підтримує зв'язок з інформаційним полем, із Творцем. Вона — як радіостанція, настроєна на радіохвилю Бога, і передає через цю хвилю інформацію, котра доходить людині в почуттях і яку людина сприймає як передчуття чогось доброго і приємного, або недоброго і бентежного.

Людина з тонкою душею, як добрий радіоприймач — сприймає багато сигналів, і гучних, і слабеньких. Виділяє гучніші, і вони спрямовують дії людини. Мозок виробляє логічний план дії. Так часто буває, що обставини примушують нас до інших дій, і реалізується не наш план, а щось інше. Ми знаємо себе і не знаємо свого майбутнього, а Творець знає наше майбутнє (бо ж він його ви-

значив). Плануємо одне, а виходить інше, тобто здійснюється воля Творця, яку сприймаємо як поворот долі.

Молодь не задумується над поворотами у своєму житті, пояснюючи їх своїми невдачами чи удачами та впливами зовнішніх чинників, випадковим збігом обставин. Зріла людина шукає глибших пояснень. Частина з них, аналізуючи цікаві, з власного чи чужого життя випадки, виявляється спроможною через узагальнення доходити глибини, тобто розуміння, що людська душа спроможна відчувати визначену Творцем долю, реалізації якої служить мозок. Мудра людина вірить душі. Позаяк душа — це сфера ірраціонального, а мозок оперує логічними категоріями, то в людині відбувається суперечка між душею і головою, між почуттям і мозком.

Більшість людей усе життя перебувають у стані внутрішньої дискусії і в ході щоденного буття, до останньої миті не знають, як учинять: так, як душа підказує, чи так, як було б логічно. Мудрий менше вагається, бо його внутрішній радіоприймач (торсіонне поле) постійно перебуває у доброму сполученні з Божим інформаційним полем, він навчився краще його розуміти, того будь-який поворот долі не є для нього великою несподіванкою, і за хвилину-другу, після начебто несподіваного зламу, він заспокоюється і каже собі: так, я того чекав і в глибині душі підготувався...

Мудрість — це повірити в сигнали з неба і сприйняти їх за бажаний варіант життєвого шляху, полюбити його й поставити мозок на службу найповнішого втілення в життя мети земного буття, що зветься людською долею.

Важливі два чинники: віра в те, що тобі дано, дано тобі зверху, і, друге, коли людина час від часу відчуває підтримку згори, причому підтримку у тій діяльності, яка становить розгортання долі людини і не суперечить її духу. Підтримка посилює віру в долю, тобто Господне

призначення людини на землі. А коли доля на землі визначена, тоді збільшується почуття залежності від Творця і зменшується почуття залежності від влади, друзів, рідних. Віра в призначення звільняє людину від страху смерті. Справді, якщо Творець наділив важливою місією і допомагає здійсненню її, то він не дасть померти безглуздо раніше ніж треба, а забере із землі після завершення місії. Звільнення людини від страху смерті робить її надлюдиною.

Надлюдина не ставиться до інших людей з погордою і зневагою. Розуміючи свою вищість, вона ставиться до інших з розумінням і співчуттям. Причина вищости — в обраності для виконання важливої місії, як уже сказав вище. Господь обирає того, хто готовий витримати будь-які муки й страждання задля досягнення поставленої великої і справедливої мети. Для нації потрібно обмежене число обраних. І що Творець наділив розумом, волею, любов'ю до рідного краю й сумлінням цього одного і не обрав інших, то в цьому воля Божа, а не цієї людини. Пишатися ж тим, що не сам зробив, не годиться. Очевидячки, обраність не позбавляє свободи волі, і від людини залежить її ставлення до долі нації та її особистих завдань. А звідси й підтримка чи невідтримка Творця.

Україна вже тепер має чимало мудрих людей, яких можна назвати волхвами чи брахманами. Вони розкидані по різних містах, вишах та наукових закладах. Їхній інтелектуальний ріст пов'язаний із доланням імперської ідеології і, як правило, має такі особливості:

- фахові знання переважають над патріотичними почуттями;

- патріотичні почуття не мають ґрунтового фундаменту зі знань мови, культури, традицій та історії, зокрема історії національно-визвольної ідеології та форм і етапів боротьби;

— ще не зовсім подолали комуністичну ідею всесвітнього земного раю — цю заобрійну красиву мету, з чарівної високості якої національна ідея виглядає приземленою часткою якоїсь більшої ідеї, а не самодостатньою, і їй не варто присвячувати своє життя;

— їхнє ставлення до Творця більш-менш терпиме: вони не відчули себе наділеними місією українського державотворення, того в них мало ідеалізму;

— усвідомлюючи нерівність людських здібностей і свою непересічність, вони ще не подолали лукаве комуністичне гасло про рівність усіх людей і не сказали собі, що є духовними навчителями народу.

А справді, чи є духовними навчителями?

Суттю, осердям духовности українця є любов до України. Любов всеосяжна, безмежна, космічна. І Україна для такої любові — це об'єкт, що у часі сягає сивої давнини, а в просторі не обмежений етнічними межами розселення українців і охоплює всі види діяльності наших пращурів. Це війни проти загарбників і страждання в полоні, безмежна хоробрість і смерть на полі бою, піт хлібороба на ниві і радість першого врожаю, веселий парубоцький танок і тужливо-претужлива пісня, спогад про велику імперію русичів і блакитна мрія про відновлення державности від Дону до Закарпаття. Україна як ідея, як мрія, як національне завдання, ідеал, що гріє серце, манить у небо, наповнює душу і дає життю небуденний і високий сенс. Такий сенс, який виводить душу зі смертного тіла і поєднує її, безсмертну, з безсмертними душами носіїв української національної ідеї: князів Святослава, Ярослава Мудрого, Мономаха, Байди, Наливайка, Хмельницького, Дорошенка, інших. Від глибини до сучасності. Отже, навчитель народу — це духовний навчитель.

Досягнути психологічного розуміння, що ти складаєшся з двох частин: душі і тіла, що Душа — твоя суть, а Тіло — матеріальна смертна оболонка душі, зовсім не просто. Людина має пройти катарсис, а пройшовши його, переходить у той психічний стан, коли турбота про тіло займає не більше уваги, ніж посудина, в рамках якої душа має побути, доки подолає шлях земного життя.

Перша трудність — це важко повірити в своє особисте загробне життя. Ще важче відмовитися від принад тілесного життя. Служити Україні можна «як усі» на рівні потреб мільйонів. Служіння Україні духовним учителем (волхвом, брахманом) означає прийняти в душу Україну як велику космічну ідею, постійно розширювати обсяг знань цієї ідеї і активно нести її людям.

Це означає виділитися із загальної маси народу і стати над багатьма, стати не адміністративною владою, а авторитетом свого безкорисливого служіння Батьківщині, великою самопосвятою, силою волі, знаннями. Пересічним громадянам слід навіяти думку: задля спільного добра Батьківщини є виправданою нерівність людей за розумовими здібностями, того одні є навчителями, а інші — сприймачами національних духовних знань від навчителів. Важливо відродити довіру простого народу до навчителів (волхвів). Нація складається з різних людей. Усі мають сповідувати націоналістичну істину: добробут кожної окремої сім'ї залежить від рівня добробуту в цілій Україні. Засада справедливості вимагає, щоб кожен частину своєї енергії віддавав служінню спільній Батьківщині. Пересічні громадяни в жодному разі не можуть вважати духовних навчителів (брахманів) за звичайних, рівних собі людей. Вони незвичні, вони вищі за них своїм більшим розумом, своїм глибшим розумінням світових і національних проблем, своєю біль-

шою присвятою Україні, а того за ними моральне право навчати інших і наказувати.

Здається, що козаки-характерники — це щось найближче до того типу людини, про який сказано вище, та наших волхвів дохристиянської доби (індійських брахманів). Брахмани служили Верховній Особі Бога, волхви служили і передавали людям волю Дажбога. Козаки-характерники були людьми виняткової сили волі, іноді (чи частково) провидці, іноді гіпнотизери. У всякому разі, виглядає так, що сильніші з них мали здатність до телепатичного зв'язку і сприйняття інформації від українського інформаційного поля, завдяки чому удавалося перемагати численних ворогів чи уникати засідки.

Чи Україна прислухатиметься до теперішніх волхвів? Індійський вчений Шримад Бхагаватам каже: «Якщо в суспільстві немає брахманів, спроможних поширювати відичні знання, у ньому запанує хаос». (Шримад Бхагаватамю. Четвертая песнь. Бхактиеданта БУК Трост, 1995, с. 433). Наші волхви — це чародії, астрологи, учені, мудреці. Вони вчили наших людей жити в природі разом із природою, знали зорі та їхній вплив на людей і природу, знали національну душу і навчали людей народних обрядів та вищої мудрости. Перший Великий посвячений Рама вивів був частину наших прапращурів аріїв з-над Дніпра в Індію і там наддніпрянську мудрість записали санскритом у Відах [відати — це знати]. Шримад Бхагаватам каже про роль теперішніх брахманів — поширювачів відичного знання в Індії. Так, для України важливо навчитися поважати сучасних українських брахманів — волхвів — мудрих українців. Зневага до українського розуму, до чого українців привчили московські окупанти, веде до національного зла, а не добра.

В Україні тепер ідейний, а від того й організаційний хаос у державному й політичному житті. Повернення

довіри до свого розуму консолідує націю, допоможе здолати ворожі сили й почати справжнє національне відродження. А може, на додаток Україна породить у формі козаків-характерників «касту» завзятих ентузіастів-пасіонаріїв, які зуміють запалити молодь українською національною ідеєю і повести її на бій супроти ворогів України.

О, як важливо народити розумних патріотичних альтруїстів, які заговорять новим словом, сколихнуть Україну, нагадають їй колишню велич і славу і надихнуть потужний рух українізації всього нашого національного життя!

Пізнання

Український суб'єкт пізнання має високий коефіцієнт розумових здібностей. Він спроможний вийти на потрібну височінь захисту України. Ба більше, обороні як пасивній позиції він спроможний буде надати активного духу й упереджувальних дій.

Об'єкт вивчення й пізнання широкий. Тут торкнеться лише кількох. Складність завдання у цьому випадку в тому, що воно потребує праці над двома частинами: історичною і філософською. Комуністична ідеологічна система — це для нас тепер історія. Відлуння її помітне й сьогодні, але її народження і все важливе, що вона зробила, було в минулому, і вивчаємо її як минуле. Для об'єктивного вивчення важливо зібрати факти і зафіксувати їхню автентичність. Завдання філософії щодо вивчення минулого полягає в тому, щоб пояснити, чого та чи та подія сталася так, як сталася. Проте мене, політика, історія цікавить не від простої допитливості до знань, а як джерело пізнання закономірностей історичного розвитку, аби максимально врахувати рушійні

сили, які можна використати для посилення віри розгублених українців у перспективність української справи.

Зі статистики знаємо, що об'єктивна закономірність виявляється у великому числі. І в сучасному перехідному бурхливому українському суспільстві маса фактів здаються випадковими, якимось непорозумінням. Коли ж узяти їх більше і за триваліший час, тоді яскраво виявляється їхня природня закономірність. Якщо любов до рідного краю пересічним українцям прищеплюють показом героїчних подвигів предків у боротьбі за рідний край, то теоретичний український розум набуває націоналістичного духу від пізнання тих чинників у сукупності історичного розвитку, які є сприятливі для долання колоніального минуло та поширення притаманних українцям національних рис. Факт генетичної сили, факт незнищенности нашого генетичного коду (див. мою книжку «Незнищенність») для людей теоретичного розуму діє переконливіше, ніж окремі героїчні подвиги дідів-прадівів, бо ці подвиги були вчинені у різний час і спричинені кожен раз окремими конкретними обставинами. Як розділені в часі і просторі, їх можна сприйняти за суспільно-випадкові (таке сприйняття і властиве для здорового глузду).

Коли ж теоретичний розум знайомиться з постійністю генетичного коду, тоді цей чинник пов'язує йому зовні нібито не пов'язані, випадкові події, що відбувалися, наприклад, у Латориці й Закарпатті, з подіями на Наддніпрянщині й Луганщині в один великий цивілізаційний процес розгортання великої нації русичів-українців у часі від трипільської культури до теперішнього початку формування постколоніальної концепції української людини, тобто української цивілізації.

Вище я навів слова академіка Авдієнка про те, що різні назви народів, які зустрічаємо в літописах, описують

українським терен у різний історичний час, описують один і той же український народ. Просто літописці різних народів і в різний час їх, наших кровних попередників, називали по-різному. «Коли б це були, — пише Авдієнко, — чужі народи, ми не мали б 57% єдиної хромосоми, а було б, як у європейських народів, — 8–12%».

Теоретичний розум має усвідомити, що мова у теперішню перехідну добу йде не про відродження українця XIX століття, доби Козаччини чи русича доби Київської імперії. Мова йде про формування на сталому генетичному коді нового українця.

Яким він буде?

Бажано, щоб узяв собі найбільше доброго з минулого в своє майбуття. Поняття «доброго» — це мій теперішній ідеал, сформований з порівняння етнічних рис минулого з тим, що було недовічно і тепер. Україна вплетена в світові процеси. Одні з них — глобально кліматичні — впливають на Україну незалежно від України. Інші — економічні, політичні, ідеологічні, релігійні, моральні тощо, творяться людьми. І тут є місце для суб'єктивної української реакції. Бачимо, як за останні десятиріччя змінилися моральні правила народу щодо шлюбно-сімейних взаємин, кохання, ролі сім'ї, взаємини трьох поколінь між собою. Світ відкритий і глобалізується. Українці, вийшовши з окупаційної ізоляції від зовнішнього світу, ще не встигли повернутися до своєї національної сутності і, ще не повернувши собі національне киевоцентричне мислення, опиняються серед напливу різних ідеологічних, релігійних, моральних хвиль, кожна з яких тягне українця до своєї сфери. Легше було б протистояти цьому наступу, коли б матеріальне життя було ліпше, коли б освічена молодь із дипломами вишів могла знаходити працю для самореалізації в Україні. Неможливість самореалізації штовхає виїж-

джати за кордон. Не набувши патріотичного світогляду українська молодь за кордоном тільки частково пристає до українських діаспорних патріотичних середовищ, а її представники або зближуються з росіянами, або, порівнявши батьківщину з чужиною, починають любити Україну і вже ладні повернутися додому. Та куди повертатися, коли тут влада чужа, економіка зруйнована і заробити на якесь більш-менш пристойне життя ніде?

Галицький сільський філософ скаже: «Якось воно буде, бо ще так не було, щоб якось не було». Справді, якось воно буде. Та ж прецінь завдання теоретичного українського розуму полягає у виробленні раціональної тактики порятунку молодого покоління українців задля праці на відродження України!

Коли ворог окупував землю і нав'язав народові свою волю, то найперше і найважливіше завдання народу — звільнитися від окупації, звідки нація і зробила ідеалом своєї людини борця за її свободу, за можливість жити на своїй землі за своїм національним розсудом. Те, що було національним ідеалом української людини упродовж сімох сторіч — козак із конем і шаблею, борець супроти іноземних супостатів, — після відновлення державности перестає бути ідеалом. Для державної нації треба інший ідеал. Національна переорієнтація свого козацького ідеалу на інший ідеал української людини, очевидно, триватиме довго. Умовно я сформулював би його так: ідеал української людини для української державної нації — це українець, який любить Україну і дбає про утвердження її етнічних рис у сферах своєї діяльності.

* * *

Через 25 років від початків свободи знову постає те завдання, яке стояло перед борцями за самостійність укінці 80-х та на початку 90-х років, а саме: осмислити сучасний складний світ і розробити таку стратегію

боротьби за утвердження українства, яка не буде суперечити історичному напрямку світового руху, а впишеться в нього й отримуватиме від нього сприяння. Глибина проникнення у предмет — це глибина розуміння основних закономірностей розвитку суспільства. І українська теоретична думка розширює горизонти своїх досліджень.

Вище я назвав кількох київських українських учених-державників. До них можна додати авторів ініціативи Першого грудня 2012 року та вчених-державників із багатьох обласних центрів. Відбувається формування нової ученої державницької еліти. Маємо нове, цілком позитивне, історичне явище: вперше за кілька століть Україна формує свою національну еліту, і ця еліта має діалог із народом, якого не було з часів Гетьманщини. Та й те сказати, військові керманичі останнього періоду Гетьманщини більше дбали про царські привілеї, аніж про збереження народних вольностей.

Національне тіло вирощує свою національну голову, яка творить і дасть народові своє розуміння світу, свій національний образ його. Це необхідно. Зі свого образу зовнішнього світу формується психічна готовність до ухвалення самостійних рішень, рішень, спрямованих на потрібні Україні зміни зовнішніх обставин, а не зумовлені мотивом раба, котрий дбає тільки про те, аби не наступити комусь на мозоль та сподобатися іншому. Формування зовнішнього світу відповідно до національних потреб, а не пристосування до нього — ось політика, гідна консолідованої вольової нації!

Щоб завадити українцям формувати свій національний розум і вийти із себе назовні зі своїм тлумаченням закономірностей історичного розвитку та обґрунтуванням національного розуміння світу, московський шовінізм і єврейський глобалізм намагаються примітизувати

українську освіту, вилучити з неї теоретично-світоглядні науки й обмежити знання народу ужитковими предметами. Ці зусилля не зменшують народження українських теоретичних розумів, але гальмують їхній розвиток. А втім, інстинкт національного самозбереження на рівні теоретичного розуму усвідомлює необхідність примноження когорти національних волхвів (брахманів), необхідність консолідації їх у свідому суспільну верству (касту), необхідність її міжнародних дискусій. Україна — це велика країна, це світовий родинний загал, який відчує притягальну силу столиці, консолідуватиметься на основі української національної ідеї і почне працю творення своєї української цивілізації.

Захищати чи звинувачувати?

Дивлячись, як багато негативних рис в українців, я шукаю пояснення причини появи їх. Це обертається виправданням. Чи не пора перейти до докорів і звинувачень? Чого в демократичній і самостійній Україні, де вільно критикувати й лаяти найвищу владу, українці бояться влади? Чого бояться гуртуватися для протесту проти сваволі державних урядників? Чого не дотримують слова, чого не мають гордості і ладні з найменшою похибкою принижуватися? Чого втратили любов до рідного краю і не мають козацького завзяття боротися з ворогами України? Чого на виборах 28 жовтня 2012 та в п'ятьох округах 2013 року багато виборців за 200-350 гривень проголосували за кандидатів від антинародної Партії регіонів? Чого, чого?... Чого я постійно захищаю замість звинувачувати українців?

Боже мій, так багато тих, хто нас звинувачує — це і прості московити, які склали про нас тьму-тьмушу нега-

тивних анекдотів та приповідок, і в московському кіно та телевізії нас принижують і ображають, і в їхньому ученому світі нам доводять, що українці — це не українці, а малороси і як такі не здібні до державотворення, і того наше місце — обслуговувати великоросів та їхню імперію.

Відома приповідка: «Скажи людині сто разів «свиня» — і на сто першому разі вона зарохкає». Московити так багато разів сказали українцям «хохол», що багато хто цю національну образу перестав вважати образою. Чого перестав ображатися? Чого змирився з образою? Чого втратив почуття національної гідності? Чого дозволив себе образити багато разів? Чого не обурився з першого разу і не дав відкоша відразу, адже це поставило б тебе, українцю, на один рівень із чужинцем? Бо ж коли ти не осадив чужинця в перший раз за завдану образу, ти визнав себе нижчим від нього, слабшим, ти посадив його собі на шию. Дав йому право і в наступному бути над тобою і поводитися з тобою як із залежним і підпорядкованим. А ти ж не гірший, не дурніший, не слабкіший. І не треба підійматися на міжнаціональний рівень, на якому ти — представник бездержавної нації, а московит — державної. У побуті чи на роботі ти, український Микола, маєш діло з московитом Іваном. На цьому рівні ти не гірший від нього, то не було причини дозволяти себе ображати. А коли «хохол» прозвучало як образа нації, то, по-перше, можна нагадати, що угро-фінська територія з містом Москвою входила до складу Чернігівського князівства періоду Київської імперії, а подруге, жодна імперія не вічна і з її руїн її колонії виходять незалежними державами. Нашу, русичів, імперію розбила монгольська навала, вашу московинську імперію розвалює світовий процес демократизації.

У примітці ще раз повторю: *«Хохол — ассимилированная часть этноса, потерявшая свой родной язык, обычаи, религию, культуру, духовность, патриотизм».* Толковый словарь московского наречия русского языка. В. Даль

Мене тягне дивитися в першопричини і за зовнішніми проявами шукати суть справи. Отже, й тут важливо з'ясувати, які обставини, які умови життя українця призвели (примусили) до втрати почуттів власної гідності й національної гордості та шляхетних рис характеру. Аналіз цих причин, що я постійно роблю, виглядає виправданням того огидного маросійства й хохляцтва. А втім, не виправдування я маю на меті, а виявлення глибших причин. Якщо ми як члени постколоніальної нації хворі, то необхідно встановити правильний діагноз, щоб рекомендувати дієві способи подолання тих вад, з якими вийшли з-під московського ярма. В умовах демократичної самостійної держави маємо видужати і будувати суспільство, яке вирощуватиме людей, вільних від вад колоніального минулого.

Днями прочитав цікаву книжку чернігівського земляка Віталія Коржа (Практична філософія українства. — К.: Фенікс, 2013). У заспіві на палітурці він пише: «Офіційна мафія в Україні визнає корупцію єдиним принципом існування, а хабарі — обов'язковим елементом службової діяльності на всіх рівнях суспільної піраміди.

І як це не прикро, але режим сприяння для розвитку цієї антиукраїнської системи створили МІ, громадяни України. Створили своєю байдужістю, безвідповідальністю, самозакоханістю, боягузством і елементарною банальною глупотою...»

Автор розглядає багато різних проблем, хвороб нашого суспільства і постійно звинувачує нас самих у на-

ших бідах. «Головне джерело загрози для існування незалежної Української Держави знаходиться у безвідповідальних головах Українців», — пише В. Корж. І має рацію. Коли б українці — а ми численна нація — мали таку національну свідомість, як поляки, мадяри, чеченці, то жодна хижа імперія не була б Україні страшна.

А чого в нас не така (націоналістична) свідомість, як у названих і подібних націй — ось питання, на яке я шукаю і даю відповідь у багатьох своїх творах.

Віталій Корж показує наші національні недоліки. Але, як і переважна більшість письменників і журналістів, не показує, хто нас виховував такими до 1917 року, після 1917 до 1991 року, після 1991 року до сьогодні. Без виявлення причин це — стрільба не в десятку, а в периферію, а пора почати стріляти в десятку, аби показати нашому забамбуленому народу, хто саме і якими способами виховує з українців не патріотів України, а космополітичних слуг для чужорідних олігархів.

Вище я навів інформацію про національний склад олігархів та список 148 депутатів Верховної Ради України — зрадників. У пресі оприлюднено діаграми національного складу населення України, Верховної Ради й Уряду України. Цифри — переконлива річ. Вони яскравіше за будь-які слова декларують факт чужинецької внутрішньої мирної окупації України. Це достатньо пояснює причини зменшення населення за час самостійності з 52 до 46 млн., знищення продуктивних сил, науки, армії, інфраструктури і, по суті справи, планове зменшення української нації.

Як це зупинити?

Треба готуватися до виборів місцевих рад та президентських виборів 2015 року. Необхідно збільшити відсоток українців у радах і президентом обрати патріотичного українця.

При виборах депутатів рад усіх рівнів кожен виборець зобов'язаний передусім з'ясувати, якої національності кандидати. Виділити українців, і вже потім з'ясувати, хто з них патріотичніший, має вищу освіту, професійну підготовку, життєвий досвід, довів на ділі свою моральність та людську порядність, хто із них дбав і дбатиме про Україну, а не про своє збагачення. Немає у світі країни, де б у парламенті було дві третини парламентаріїв — представників національних меншин і тільки близько третини — представників корінної нації. Ця несправедливість має бути усунута, українців у парламенті має бути пропорційно кількості українців у складі населення України, тобто близько 80%. До речі, Конституція УНР 1918 року передбачала пропорційне представництво національних груп, які живуть в Україні, у законодавчому органі. Ця засада забезпечує справедливість міжнаціональних взаємин у незалежній українській державі, тож вона має бути програмовою метою всіх політичних партій України.

Російський імперіалізм і глобалізм (у хабадському виконанні) вже 20 років ведуть війну проти української нації за оволодіння нашою землею: перший — з метою здобути живильну кров для відновлення великої імперії, а другий — для побудови в Україні нового Ізраїлю. Досі їм удавалося досягати успіхів через ті наші законні (далебі, тимчасові) вади, про які так добре написав Віталій Корж у згаданій книжці. А втім, Творець на нашому боці, бо на нашому боці історична правда. Пізнання її веде до прозріння українців і розуміння тої великої істини, що українці — окрема нація, яку Творець наділив найкращим тереном земної поверхні і дав нам окрему долю. Зазіхання на життя нації суперечить людській моралі як суперечить їй заволодіння

чужим добром, крадіжка чужого. Ця наша національна правота схилитиме нам на допомогу все більше країн світу, що прискорить відродження України та здійснення пророцтва Нострадамуса про світову місію країни з-над Дніпра.

Кроки України щодо наближення до Європи дратують московських шовіністів, і вони забороняють увезення в Росію українських помідорів, цукерок, сиру, через телевізію залякують українців байками про те, як погано буде Україні, коли вона стане асоційованим членом Європейського Союзу. Підтвердження українською владою курсу на зближення із Заходом викликає справжнє запаморочення московської влади, і вона розв'язала у засобах масової інформації цілу антиукраїнську істерію. Це стало наукою для політиків Західної Європи (яка сама зацікавлена в послабленні Російської імперії відірванням України від Москви), і їхні симпатії схилилися явно в український бік. На горизонті Путіну запахло втратою України. А як давно відомо зі слів Бісмарка, Леніна, Троцького і багатьох інших авторитетних політиків, без України Московська імперія неможлива, і вона хутко почне розсипатися. І вельми важливо: у День вшанування пам'яті жертв голодоморів в Україні, 22 листопада 2013 року, на українській політичній арені вперше з'явилася нова політична сила — МОЛОДЬ, покоління українців, що народилося в незалежній Україні. Покоління сміливе й патріотичне, яке дружно понесло по вулицях столиці гасло «Україна — це Європа», чим визначило цивілізаційний напрямок подальшого розвитку своєї Батьківщини — України. І на Євромайдані з піснями й танцями весело сказало, що не боїться ні снігу, ні морозу і буде добиватися зміни влади до перемоги.

Вихід України з-під прямого впливу Москви ма-

тиме глобальне стратегічне значення. Тут наразі підкреслю його вплив на українське суспільство. Найперше і найважливіше значення полягає в тому, що українська влада виявляє українську державну волю, якої вона не проявляла упродовж попередніх 20 років. По-друге, програш Путіним України завдає нищівного удару московській п'ятій колонії в Україні та всій промосковськи зорієнтованій частині українського суспільства. По-третє, початок здійснення реформ (навіть повільний і нерішучий), все-таки, провіщати-ме громадянам України рух суспільства до більшої законності і справедливості, отже кращого життя, що вноситиме оптимізм у наш песимістичний настрій. І це активізує громадян України.

Погляд на українців збоку

Вживання в українців у крові. Вони зазнали всіх відомих людству економічних негараздів. Злет економіки, що відбувся кілька років тому, багато кого надихнув. Однак відчуття впевненості в собі ґрунтуються на розумінні: раптом щось станеться — українці візьмуть свої рюкзаки й лопати, поїдуть на свої дачі, вирощуватимуть картоплю, збиратимуть гриби — і так переживуть ще одну зиму.

Було би справедливо сказати, що зараз українці живуть краще, ніж будь-коли у своїй історії.

*Американський мандрівник
Ендрю Еліс Еванс про українців*

Особливості вдачі

Неспокійне минуле та непевне майбутнє виховали в українцях надприродне терпіння. Їхні рішення залежать лише від справді важливого — зміни сезонів, родини і вміння виживати. Сьогодні вони знають про свою роль в історії і з більшою гордістю озираються на дуже не просте минуле.

Українці тримаються близько до землі. Кожен сезон і цвітіння кожної рослини мають для них значення.

В Україні про вас судять по одягу. Виходячи на люди, українці вдягаються в усе найкраще — незалежно від того, наскільки вони бідні.

Якщо ви приїдете взимку, то зможете на власні очі побачити, як жінки на височезних підборах примудряються не падати на льоду, а чоловіки — мати чистими холоші штанів протягом дня. Це — особливі навички, притаманні лише їм.

Журнал «Країна», №29, 05.08.2011 р.

В Україні дуже доброзичливі люди — я таких ще не зустрічав. Зі мною взагалі такого не траплялося, щоб за два тижні в чужій країні не сталося нічого поганого. У Тернополі один чоловік подарував мені Біблію, інший дав на дорогу хліб, який спекла його сестра, а також набір листівок. У Львові в якомусь партизанському закладі пригостили дуже міцною горілкою. Кажуть: у нас тут усі таке п'ють за виграшки, але самі пити не стали. Я, взагалі, думав, що Україна більше схожа на Росію, де я прожив рік. Можливо, Схід у чомусь і подібний, але Захід — зовсім не такий. На вулиці я жодного разу не бачив п'яних людей.

Джек Ферей, 23 роки, студент із Парижа

Соціолог Євген Головаха (ж. «Країна», №30 від 12.08.2011 р.) каже: «Змінити країну зможуть лише ті, в кого немає потреби побудувати собі хатинку».

Яка головна риса сучасних українців?

Є. Г. : Я визначив би її як толерантність, що іноді переходить в ізоляціонізм. Українець не бажає втручатися в речі, що не стосуються його безпосередньо... Немає нетерпимості. Тому, хоч би які там закони приймали, нічого не зміниться. І це саме через нашу толерантність...

Змінювати країну — справа десятиліть. Тому я виступаю за еволюційний шлях розвитку України...

1992 року ми запитували людей: членами яких громадських організацій ви є? Виявилось, що 83% не належать до жодної.

Показник 2011 року — 87%. У розвинених демократіях — у США, країнах Євросоюзу — дві третини громадян є членами принаймні однієї громадської організації.

Совкові настрої панують і досі. Та є і просування до суспільства, що прагне приєднатися до європейських структур. Дуже повільне. На початку 1990-х громадянами СРСР вважали себе 16% українців, зараз таких — 7%. Тих, хто вважав себе передусім громадянами України, було 34%, зараз — трохи більше 50%. Ми дуже поступово набуваємо національну ідентичність.

На початку 1990 років 80% населення України перебували у стані підвищеної деморалізації. Нині деморалізованих 63 відсотки...

Уже за 10 років у нас буде зовсім інше суспільство. Хоча й це лише початок цивілізованого розвитку». (Записали Наталія Мельничук, Антон Семитенко).

Той же №30 журналу надрукував результати соціологічного опитування.

Дещо з його списку:

Д о с л і д ж е н н я

Вибрані результати моніторингу стану українського суспільства за роки незалежності.

За вісім років українці підросли на 11 міліметрів.

Підтримую приєднання України до союзу Росії та Білорусії:

1998 р. — 61,4%, 2011 р. — 58,7%.

Вважаю, що треба активно протестувати проти погіршення умов життя:

1994 р. — 22,7%, 2010 р. — 39,8%.

Більшості людей можна довіряти:

1992 р. — 43%, 2006 р. — 50,6%.

Я швидше задоволений своїм життям:

1992 р. — 22,6%, 2010 р. — 32,5%.

Мені вистачає впевнености у своїх силах:

1992 р. — 30,4%, 2010 р. — 42,1%.

Останнім часом я відчуваю напруження, роздратованість:

1998 р. — 48,2%, 2010 р. — 26,9 %.

Останнім часом у мене спокійний, рівний стан:

1998 р. — 26,5%, 2010 р. — 48,5%.

Моя сім'я: кольоровий телевізор:

1994 р. — 64,7%, 2010 р. — 92,8%.

Інші українці: чому нас досі немає у світі?

Текст: Ігор ЛУБ'ЯНОВ

РІК ТОМУ Я ПОЇХАВ НА ТРИ ТИЖНІ ДО БУДАПЕШТА НА КОНФЕРЕНЦІЮ.

З української делегації було по двоє україномовних, російськомовних та двомовних. Якось, гуляючи містом, ми з україномовною дівчиною з Рівного почали обговорювати біля сувенірної ятки, що купити. Продавець довго дивився на нас широко розплісненими очима — що нетипово для продавців сувенірів, — а потім, почухавши лоба, каже польською: «Мами цудне ксьонжкі о месьце». Він може сказати цю фразу купую мов, за двома словами відрізнити, наприклад, чеха від словака. Але він ніколи не чув української. Того дня ще двоє звернулися до нас польською. Одного разу словацькою, коли хотіли купити мапу великої Угорщини. Бо нащо вона полякові, думає продавець, отже, ця чудернацька мова — діалект словацької. І він каже: «Вельми лацне, пане!» Дешево, тобто. Того ж таки дня решта українців спілкувалася російською й не мала в місті жодних проблем. Увечері ми почали це обговорювати. І нам не повірили, що угорці не зверталися російською. Але за кілька днів, гуляючи вузькою вуличкою, неподалік Сербської церкви, з делегаткою з Дніпропетровська — тією, що двомовна, — теж розмовляли українською. І на її фразу «Треба десь тут

дешевої кави знайти» угорець-кельнер однієї з кав'ярень загукав до нас: «Кави, кави, панове, бардзо проше». Катрусі очі полізли на лоба. Але добила її інша подія.

Спускаючись у ще одну сувенірну пивничку — їх багато у центрі, — чуєш типову фразу: «Where are you from?» Так звертаються до кожного, щоб потім перейти на відповідну мову. Механічно кажемо: «Юкрейн», — і чуємо, звісно, «Добро пожаловать, у нас столько всего есть!» — і показують сувеніри з написами російською. Зупиняєш тираду фразою «Ми не розуміємо російської». Німо. «Нем тудом оросул», — кажу вже угорською. На моє здивування продавець переходить на англійську, говорить: «Ага, ви інші українці», — і показує фартушок із рецептом гуляшу українською мовою. Це — єдиний предмет у цілій крамниці з написом українською і найрозумніший продавець, що трапився мені за кордоном.

Екскурсію містом у Будапешті можна замовити 25 мовами. Серед них є навіть естонська. Української немає.

Питаю у гіда, чи можна замовити українською? Круглі очі: а така мова існує? При тому, що в Будапешті повно туристів з України.

У БАКУ ОДРАЗУ З ВОКЗАЛУ ЇДУ В ЦЕНТР МІСТА.

Розмовляю з таксистом турецькою. Чує, що я не турок і навіть, напевне, не тюрк. «Ти звідки?» — питає. «З України». — «А чому російською не розмовляєш?» — «Бо я українець». — «Ого! Нічого собі!» Від шоку чоловік цілу дорогу мовчав, немов води в рота набрав, що зовсім не характерно для бакинських таксистів.

Поїхавши в гості до Молдови — у Бричани, район, де половину населення складають українці, — розмовляю з господарем-молдаванином румунською. Час від часу він переходить на російську. Проте одразу повертається на румунську. Питаю: «Що таке? Та ж ти українець, мені якось

ніяково з тобою так говорити — не можу звикнути».

У Румунії, чуючи українську, мене двічі назвали сербом. Одного разу охоронець гуртожитку, який знав, що я українець, але не надто розумів, як це: «Чудово розмовляєш румунською! Ви, серби, взагалі, дуже здібний до мов народ».

Але найбільше враження справив мій перший день у Румунії. Прийшов на кафедру румунської мови, шукав свого керівника. «Ви звідки?» — питає один із професорів. «Україна», — відповідаю. «О, Україна... Сибір...» — мрійливо мружиться. Пишу статтю до журналу в Ясах. Підписую «Ihor Lubyanov». Приносять на звірку — стоїть «Igor». Виправляю. Вже перед самим друком розсилають заверстаний матеріал. Стоїть «Igor»! Виправляю вдруге, заношу в редакцію й кажу, що я — українець і зовсім не «Igor». Кажуть, усе тепер буде правильно. За тиждень дістаю журнал — там написано «Igor». Розлючений, приходжу до редактора: «Чому?» — «Як чому? Російською ж «Игорь»», — хвалиться він знанням мови. І ти починаєш довгу історію про те, в чому різниця. Те саме було і з документами. Лише одного разу з чотирьох у поліції не спитали: «У Вас точно це не помилка?»

ТОЖ, ТРЕБА ВИЗНАТИ, У СВІТІ НАС ДОСІ НЕМАЄ.

Нас не існує в уяві іноземців. Щойно ти відриваєш себе від «рашн», «матрьошка», «Пушкін енд Достоевські», кажеш, що не розумієш російської, і просиш екскурсію українською — тебе ніхто вже не знає. Стаєш поляком, сербом чи словаком. І лише окремі втомлені продавці сувенірів, які стільки бачили на своєму віку, знають, що є ще якісь інші українці.

Країна. — 2011. —
№30(83) від 12 серпня.

Так, у світі нас не знають, бо жили в московській тюрмі народів. Вирвавшись із неї, заговорімо своїм гучним голосом — і світ спізнає нас.

*Тільки не сиди в чеканні манни з неба,
Розігни затерпну спину, і до горніх сфер
Прогрими, нареши, владно: — Я воскрес!*

Б. Олійник

Епілог

*Ні! Годі жить, води набравши в рот, —
Кричати треба, щоб згадали люди:
Була Вкраїна — військо і народ.
Була...[І знову буде!]*

М. Руденко

Україна вперше заявила світові про себе проголошенням виходу з-під влади Москви 24 серпня 1991 року. Світ не повірив.

Удруге Україна заявила про себе 1 грудня 1991 року загальноукраїнським референдумом про незалежність. Світ почув, і держави визнали незалежність.

Україна встановила дипломатичні відносини з більшістю держав світу і заснувала свої місії. Ці українські дипломатичні місії розмовляли російською мовою. Це викликало за кордоном сумнів щодо самостійності України і зменшувало інтерес до неї.

2004 року Україна гучно заявила про себе світові помаранчевою революцією, і парламенти демократичних країн зустрічали президента Ющенка як месію нової європейської держави.

Минає кілька років. Месія виявляється Кучмою №2. Західні політики повертаються до Ющенка спиною. Ющенко 2010 року приводить до влади Партію регіонів на чолі з Януковичем.

Янукович приймає благословення на здійснення президентських повноважень від глави московської православної церкви, призначенням україноненависника Табачника на посаду міністра освіти активізує русифікаторську політику і на угоду президенту РФ Путіну продовжує перебування російського Чорноморського флоту на українській території на 25 років.

Зосередженням за прикладом азіатської Московщини усієї влади в одних руках і звуженням економічного суверенітету шляхом продажу Московщині стратегічних підприємств відвертає увагу Заходу від України.

Більшість олігархів зацікавлені у зближенні з Європою. Янукович задля них і своєї сім'ї переконує всю Україну у доцільності набути статус асоційованого члена Європейського Союзу. Народ європейської України зрадив перспективі відновлення сили закону, справедливості й покращання суспільної атмосфери. І раптом — поїздки Януковича до Путіна і різкий поворот у бік Москви. Молодь обурилася. Понесла по вулицях столиці гасла: «Україна — це Європа» і на майдані Незалежності організувала Євромайдан.

Україна знову — і найгучніше — заявила про себе Європі й цілому світові. Кривавий розгром демонстрантів у ніч проти 30 листопада і 1 грудня 2013 року на вул. Банковій, перед президентською адміністрацією, струсонув увесь цивілізований світ, і Україна зайняла передові місця у засобах масової інформації.

Зближення України з Європою має глобальне стратегічне значення. Для України воно означає повернення до демократичних старокіївських (європейських) норм суспіль-

ного й політичного життя та вихід з-під впливу азіатських політичних традицій Московщини.

Для Заходу це означає капітальний удар по планах московської політичної еліти з відновлення Великої Московської імперії. Без України Велика Московська імперія неможлива. Незалежна сильна Україна — це гарантія незалежності для країн колишньої т. зв. соціалістичної співдружності і всієї Західної Європи.

Вихід України з-під впливу Москви та зникнення перспективи відродження імперії підбавило б кавказькі та середньо-азіатські країни до активнішого захисту своїх суверенітетів.

Така велика важливість Євромайдану для України і світу означає неминуче напруження всіх сил за його перемогу. Москва і Захід впливають. Громадяни України все ясніше усвідомлюють, що саме від них тепер залежить стратегічна перемога.

Радісно бачити усміхнені обличчя й чути з уст молодих учасників Євромайдану, що їх не лякають труднощі зимового страйкування і вони готові його продовжувати до перемоги.

І все-таки, це — реванш Путіна і наші рожеві перспективи знову опинилися під загрозою. Україна знов у напруженій боротьбі.

Євромайдан

Всеукраїнське об'єднання «Майдан»

З чого починалося?

Президент України Янукович у Вільнюсі не підписав угоду про асоційоване членство України в Європейському Союзі і тим безпардонно перекреслив надії народу.

Молодь сотнями тисяч несподівано вийшла на демонстрацію протесту з гаслом «Україна — це Європа!».

Влада в дусі московського варварства в ніч проти 30 листопада на Майдані і 1 грудня на вулиці Банковій, біля президентської канцелярії, учинила кривавий розгром. Це обурило весь народ, і в центрі столиці утворився Євромайдан — протест проти кривавого покалічення молоді. Події почалися на тлі глибокого незадоволення антинародною діяльністю Партії регіонів. Євромайдан зажадав покарати винних у кривавій розправі з молоддю, у тому числі міністра внутрішніх справ, відставки прем'єр-міністра М. Азарова і, загалом, усунення бандитської влади.

Співвідношення сил

В Україні понад 45 млн. людей. Прикиньмо приблизне співвідношення сил. З боку Януковича кілька сотень крупних олігархів, мільйон озброєних людей у силових структурах, високооплачувані службовці та різні україноненависники — разом до двох мільйонів, а проти нього — 43 мільйони, отже, співвідношення 43 до 2. (Звісна річ, арифметика ця вельми відносна).

2004 року, в час Помаранчевої революції, міністр оборони Кузьмук офіційно запевнив, що армія не втрутиться у політичну боротьбу. СБУ і міліція були на нашому боці. Київська міська рада перейшла на бік помаранчевих і взялася допомагати. Тепер зовсім інша справа: керівники силових структур — росіяни, вони проти українського народу. Психологічно вони готові застосувати проти українців зброю. Київська міська рада, хоча й незаконна, тримає сторону Януковича.

Украї важлива обставина: президент Росії Путін фінансовою допомогою Януковичу збільшив загрозу українській незалежності. Рятуючи себе від неминучої поразки, Янукович зтягує Україну під владу Москви. Путін, надаючи гроші Януковичу, поглиблює кризу між владою і народом, доводячи її до небезпечної грані си-

лової розправи народу над антинародною владою. Він, ясна річ, був би страшенно радий, коли б у нас пролунали постріли з протилежних боків. Тоді знайшлись би царьови, які звернулись би до Московщини, і Путін організував би «примирення» протиборчих сторін.

Захід і Америка на боці Євромайдану. 2008 року вони були на боці Грузії. Їхня дипломатична, політична й моральна підтримка не зупинила Москву. Чи зупинить тепер?

Захід не дасть Московії поглинути Україну, бо він не дозволить їй стати світовою імперією, але зміна влади — це внутрішня справа України, і західне демократичне мислення може утримати його від застосування навіть таких заходів, як арешт олігархових коштів у західних банках, коштів, до речі, здобутих злочинним способом — пограбуванням українського народу.

Влада відпустила з-під арешту безвинних, не арештувала жодного винного в крові на Майдані і думає, що перед новорічними й різдвяними святами страйкарям набридне мерзнути в наметах і Євромайдан поволі зникне.

Що далі?

Євромайдан триватиме далі, бо не розв'язана жодна з проблем, які давно сформували всезагальну ненависть до Партії регіонів.

Азаров казав, що коли б президент Янукович не одержав гроші в Москві, то в Україні був би колапс. Здорово! Визнання прем'єр-міністра, що за три з гаком роки його господарювання він поставив Україну на грань колапсу — чи не найкраща підстава для відставки уряду?!

Тим часом влада затялася і не думає відступати. Це не європейські політики, які в разі промаху подають у відставку. Це політики комуністично-азіатського світогляду, які мислять себе над народом і думають, що можуть

нав'язувати себе народові силою. І вони, замість покаятися за безневинно пролиту кров і піти у відставку, намагаються підтвердити своє право на застосування сили проти народу. Нагороджують злочинців державними нагородами і калічать славнозвісну журналістку Тетяну Чорновіл та заступника харківського Євромайдану Дмитра Пилипця.

Народ переможе

У неділю, 22 грудня, віче киян і представників з усієї України проголосувало за створення Всеукраїнського об'єднання «Майдан» та створення провідного Комітету й закликала створити по областях і містах своїх об'єднання «Майдан» та складати списки громадян, які хочуть приєднатися до вимог Євромайдану. Мета: залучити 10 мільйонів громадян. І друге: Євромайдан повинен існувати упродовж усіх новорічних і різдвяних свят.

Влада зрозуміла, що в народі вистачить терпцю наполягати на справедливих вимогах Євромайдану, і зреагувала по-своєму, по-бандитськи — арештами активістів, погрозами та замахами на життя непокірних.

Влада таким чином стала на шлях залякування народу убивством і покаліченням активних громадян. Вона гадає, що можна залякати цілий народ, той народ, який за роки незалежності став іншим. Він перестав боятися. Його молоде покоління само, з власної ініціативи, так яскраво заявило себе новою українською патріотичною силою!

Створення Всеукраїнського об'єднання «Майдан» нагадало мені польську «Солідарність» 1988 року. Вона об'єднала всі прошарки польського суспільства незалежно від віри й національності. Всіх об'єднала одна ідея: зруйнувати однопартійну комуністичну промосковську диктатуру. І «Солідарність» перемогла.

Так і в нас тепер. Усіх громадян України: і робітників, і підприємців, і селян, і інтелігенцію, і не українців,

християн і атеїстів — усіх об'єднує одне бажання: усунути корумповану грабіжницьку владу, що допекла кожному до краю, повернути Україні рівність перед законом, а з законністю — справедливість. Хочеться вільно зітхнути після кошмару Януковичевого свавілля.

Завдання кожного українця

Запишись членом Всеукраїнського об'єднання «Майдан», отримай посвідку і мерщій залучай інших до спільної справи! Коли потік людей у бік досягнення 10 мільйонів помітно зростатиме, тоді депутати Верховної Ради від Партії регіонів, яким режим Януковича також допік, перейдуть на бік опозиції. Створення у парламенті антиянуковичевої більшості (без комуністів) відкриє перед Україною можливість почати конституційний шлях реформування всієї влади: ухвалення нових законів про вибори, про прокуратуру, про перехід до парламентсько-президентської форми правління, про вибори Київської міської ради, про дострокові вибори президента й Верховної Ради тощо.

І хай ніхто не боїться Пшонкових погроз в дусі сталінізму карати за захоплення влади. Вибори — це не захоплення влади, а законна зміна її. (Це Янукович захопив, бо електоральну більшість йому «зробила» Партія регіонів перекиданням голосів виборців від інших партій).

І ще одне. Звідусіль мені телефонують і нарікають на керівників Євромайдану. Питають, ким їх замінити. Відповідаю: не треба їх міняти. Пропозиції інших політиків на їхнє місце розколють Майдан, а цього допустити не можна. Можна провідний Комітет доповнювати іншими особами, але творення іншого керівного центру абсолютно неприпустиме.

*Небо допомагає Євромайдану, Україні — тож
переможемо!!!*

25 грудня 2013 року

Левко Лук'яненко

Зміст

До читачів	4
Засновки мислення	6
Українці: від минулого до майбутнього	7
Генетичний код	10
Краплина води, або Не покидай рідну землю	11
Трохи докладніше щодо Російської імперії	16
Рівність у рабстві	21
Ієрархія	23
Демократія і вибори	31
Комуністична влада	35
Розшарування селян	40
Моральна деградація	46
Україна і пошук щастя за морем	57
Клімат	59
До питання про цивілізацію	61
Біномія. Боротьба протилежностей	67
Інформаційна війна Росії проти України	77
П'ята московська колона	77
Антиукраїнські п'явки	81
Перевертні і зрадники	83
Навчителі	112
Пізнання	118
Захищати чи звинувачувати?	123
Погляд на українців збоку	129
Особливості вдачі	130
Інші українці: чому нас досі немає у світі?	133
Епілог	136
Євромайдан	138

КОРОТКО ПРО ВИБОРИ ЗА КОЛОНІАЛЬНОЇ ДОБИ І ТЕПЕР

Вибори за комуністичної системи означали для обраних депутатів вельми багато: вони виводили людину з середовища звичайних трудящих людей і вводили її до привілейованого стану. В незалежній Україні змінився суспільно-економічний і політичний лад, але погляди людей на вибори як на перехід до вищої верстви змінилися тільки в сенсі наповнення переваги матеріальною вигодою.

Важливий тут психологічний момент: за комуністичної доби депутатом ставали через членство в КПРС та добрі персональні взаємини з партійними керівниками.

В демократичній Україні по кожному виборчому округу є кілька кандидатів, отже вони змагаються між собою перед виборцями за їхню прихильність. Від кандидатів не раз чуємо заяву: «Я йду перемагати!» Це звучить категорично, наче він пускається в якусь страшно небезпечну подорож, з якої може не вийти живим.

Програвши вибори, людина не може заспокоїтись і подає позови до суду та навколо себе поширює наклепи проти переможця. Неспроможна шляхетно визнати програш і привітати переможця, бо носить в собі ідеологію комуністичної доби: «Хто не з нами, той проти нас!», «Хто не здається, того знищити!» Комуністична доба не знала нейтральної позиції і саму нейтральність вважала антирадянською. Шляхетні приклади визнання перемоги конкурента і коректне привітання його з перемогою, означає визнання в конкурентові шляхетних рис. Це ми бачимо в практиці європейських країн. І цього ніколи не було в нашого північно-східного сусіда, який всякий рух, боротьбу чи війну проти нового, називав «воровством», «бандитизмом», а тепер національно-визвольні війни називає тероризмом.

Кажучи про це, підкреслюю: як багато в свідомості сьогоднішніх українців того, що прищепила нам московщина за 340 років окупації, і як тяжко від того звільнитися, аби в конкурентові бачити людину, а не особистого ворога. Чверть століття життя в самостійній Україні під владою людей, для яких гроші – Бог вкорінили в поняття демократії весь комплекс аморальності з безбожним нахабним підкупом та купівлею за гроші і депутатських мандатів і самих депутатів.

Хочу вірити у внутрішній потяг української душі до чесності, справедливості й моральності в громадському й політичному житті.

Хочу вірити в можливість відродження в українцях почуттів власної гідності й національної гордості. Нас зіпсувало колоніальне атеїстичне рабство. Воно примусило всіх красти й брехати та недовіряти один одному. Обставили, що з нас творили слухняних морально безвідповідальних рабів, зникли. Тож можливе повернення до моральності й гордості.

Українці післявоєнної діаспори Австралії, Англії, Канади, Франції, Німеччини, США – це порядні шановані громадяни. Якщо українці в інших країнах шановані порядні люди, то чому в Україні не змінитися на краще?

Науково-популярне видання

Левко Лук'яненко

Від хохла до українця

Роздуми

В авторській редакції

Технічний редактор — Олександр Ковалів

Коректор — Надія Лук'яненко

Формат 84x108/32

Ум. друк. арк. 5,21. Обл. вид. арк. 6,54

Тиражування за допомогою Інтернету